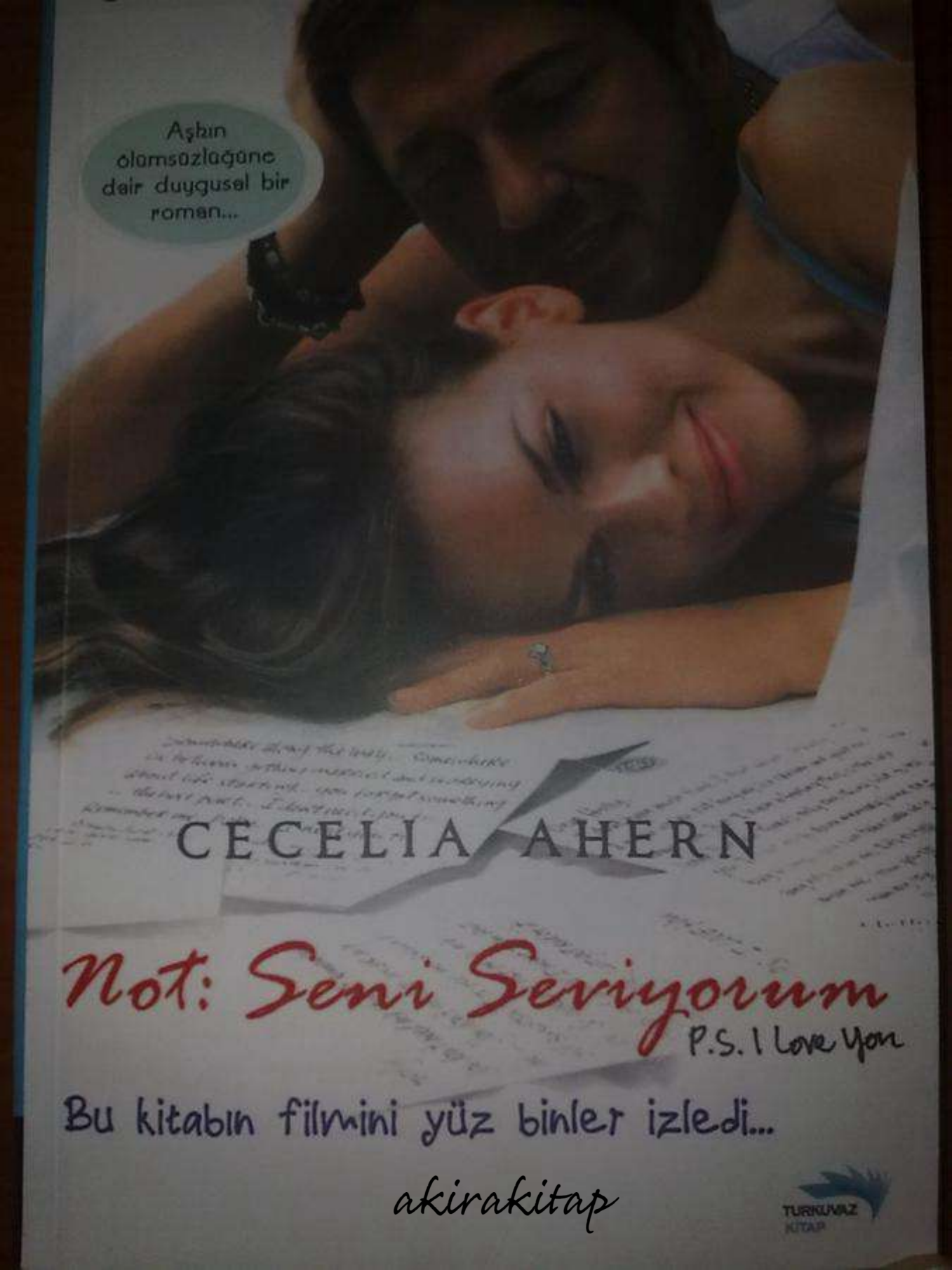

Aşkın ölümsüzlüğüne dair duygusal bir roman...
CECELIA AHERN
Not: Seni Seviyorum
P.S. I Love You
Bu kitabın filmini yüz binler izledi...
akirakitap
TURKUVAZ KITAP

ÖZGÜN ADI P. S. I Love You
© 2004, Cecelia Ahern / Turkuvaz Kitapçılık ve Yayıncılık A.Ş. (2008)

Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayınevi: Barbaros Bulvarı, No: 155, Cam Han, Kat: 5
34349 Beşiktaş / İstanbul
Tel: (0212) 354 30 00 Faks: (0212) 288 50 67
www.turkuvazkitap.com.tr

GENEL YAYIN YÖNETMENİ/İkinci Oğuzhan
EDİTÖR/Hülya Balta
DİZGİ/Devrim Yalkut

KAPAK/Nur Atayurt
GRAFİK/Mahmut Hakan Güngör
BASKI/Başak Haziran 2009, İstanbul
GENEL YAYIN/ZZ Gümüş Dizi 1
ISBN 978-605-4369-69-2
BASKI/Oki Yeni Basılık Ofset Ltd. Şti. (0212) 422 44 45

Turkuvaz Kitap bir TURKUVAZ MEDYA GRUBU kuruluşudur.

Cecelia Ahern

NOT: SENİ SEVİYORUM

Gümüş Dizi

Çeviren
Dilek Şendil

Bir

Pamuklu mavi kazağı yüzüne götürünce o bildik koku Holly'yi birden çarpmış, midesine dayanılmaz bir kramp girmişti; kalbi sıkıştı. Ensesinden aşağısı karıncalandı, boğazına bir şey takılmış gibiydi, soluk alamıyordu. Eli ayağı buz kesti. Buzdolabının hafifçe vınlaması ve su borularından ara sıra gelen tiz ses dışında evde çıt çıkmıyordu. Tek başınaydı. Ağzına asitli sular geliyordu, hemen banyoya koşarak klozetin başına çömeldi.

Gerry gitmişti, bir daha geri gelmeyecekti. Gerçekti bu. Holly onun yumuşacık saçlarını okşayamayacaktı bir daha, davet edildikleri yemekli partide masanın karşısından gizlice şakalaşmayacaklardı artık, yorucu bir günün ardından sarılacak birine ihtiyaç duyarak eve geldiğinde derdini Gerry'ye anlatamayacaktı; bir daha hiçbir zaman aynı yatağı paylaşmayacaktı onunla, her sabah onun hapşırık nöbetleriyle gözünü açmayacak, onunla birlikte katıla katıla gülmeyecek, kalkıp yatak odasındaki ışığı kapatma sırası kimde diye onunla tartışmayacaktı. Geride bir demet anı kalmıştı yalnızca ve de her geçen gün üzeri sisle örtülen yüzü.

Planları çok basitti. Ömürlerinin sonuna dek birlikte olacaklardı. Çevrelerinde kim varsa hepsi de bu planın başarılı olabileceğini kabul etmişti. Herkes onların çok iyi arkadaş olduklarını düşünüyordu, alın yazıları birlikte yazılmış iki sevgiliydiler, birbirlerinin ruh ikizi. Fakat günün birinde kader açgözlü davranıp fikrini değiştirmişti işte.

Sonu çok çabuk gelmişti. Birkaç gün migren ağrısından şikâyet ettikten sonra sonunda Holly'nin, doktora görün önerisine kulak vermişti Gerry. Bir çarşamba günü öğle tatilinde gitti doktora. Doktor ağrılarının stresten ya da yorgunluktan olduğunu tahmin ediyordu, olsa olsa gözlük

takması gerekebilirdi. Gerry'nin hiç hoşuna gitmemişti bu. Gözlük takma düşüncesi canını sıkmıştı. Bu konuda boş yere endişeleniyordu, çünkü sorun gözlerinden kaynaklanmıyordu. Beyninde giderek büyüyen bir tümör vardı.

Holly sifonu çekti, taşa basmaktan üşümüş titriyordu, sersem sepelek ayağa kalktı. Gerry otuz yaşındaydı. Dünyanın en sağlıklı adamı değildi elbet, ama sağlığı yerindeydi... Normal bir yaşam sürecek kadar sağlıklıydı yani. Durumu iyice ağırlaşınca keşke bu kadar temkinli yaşamasaydım diye korkusuzca şaka bile yapmıştı. Uyuşturucu kullansaydım, daha çok içki içseydim, daha çok seyahat etseydim, bacaklarıma ağda yapsaydım, uçaktan atlasaydım... Liste uzayıp gidiyordu. O bunlara gülerken bile gözlerindeki pişmanlığı okurdu Holly Zaman ayıramadığı şeylerden, görmediği yerlerden dolayı pişmandı, bir de ileride yaşaması olası deneyimleri kaçırmanın acısını çekerdi. Holly'yle yaşadığı hayattan da pişman mıydı acaba? Gerry'nin sevgisinden bir an olsun şüphe etmemişti, ama değerli zamanını boşa geçirdiğini düşünecek diye ödü kopardı.

Gerry için yaşlanmak korku veren kaçınılmaz bir olgu değil, deli gibi istediği bir şeydi. İkisi de yaşlanmayı asla bir başarı ve meydan okuma olarak görmemekle bal gibi hadlerini aşmışlardı. Yaşlılıktan olabildiğince kaçmak istemişti ikisi de.

Holly tuzlu gözyaşları akıtarak odadan odaya dolaşıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, şişmişti, bu gece hiç bitmeyecekti sanki. Evin hiçbir odası teselli etmiyordu onu. Bakışlarını diktiği mobilya soğuk sessizlikten başka bir şey vermiyordu. Kanepe kollarıyla beni sarsa keşke diye bekledi ama o bile aldırmıyordu Holly'ye.

Gerry'nin hiç hoşuna gitmezdi diye düşündü. Derin bir soluk aldı, gözlerini sildi, silkinip toparlanmaya çalıştı. Hayır, Gerry bundan hiç mi hiç hoşlanmazdı.

Holly, birkaç haftadır her gece olduğu gibi, düzensiz bir uykuya daldığında neredeyse gün ağaracaktı. Her gün gözünü açtığında mobilyalardan birinin üstüne gelişigüzel, rahatsızca yayılmış buluyordu kendini; bugün sıra kanepedeydi. Bir kez daha meraklanan bir arkadaşın ya da aile üyelerinden birinin telefonuyla uyandı. Holly'nin uyumaktan başka bir şey yapmadığını düşünüyorlardı besbelli. İyi de canlı cenaze gibi evin bütün odalarına hışımla girip çıkarak bir şeyler arayıp taradığı zaman neden çaldırmamışlardı şu telefonu? Peki o ne arıyordu? Ne bulmayı bekliyordu?

"Alo," dedi bitkin bir halde. Ağlamaktan sesi çatallaşmıştı, ama umurunda değildi, insanlara metanetli görünme çabasını çoktan bırakmıştı. En yakın arkadaşı gitmişti, ne kadar makyaj yapsa, temiz hava alsa ya da alışverişe çıksa kalbindeki boşluğu dolduramayacağını kimse anlamıyordu.

Hattın öbür ucundan, "Ah, bağışla tatlım, uyandırdım mı?" diyen annesinin endişeli sesini duydu Holly. Hep aynı sözler. Annesi geceyi tek başına atlatıp atlatmadığını görmek için her sabah telefon ederdi. Her seferinde, onu uyandırmaktan korksa da nefes aldığını duyunca rahatlardı. Kızının, gecenin hayaletlerine cesaretle karşı koyduğundan emin olmak isterdi.

"Hayır, yalnızca kestiriyordum. Sorun değil." Hep aynı yanıtı veriyordu.

"Baban ve Declan dışarı çıktı, ben de seni düşünüyordum bir tanem." Bu huzur verici, anlayışlı ses neden hep Holly'yi gözyaşlarına boğuyordu?

Annesinin yüzünü gözünün önüne getirebiliyordu, kaygılı bir ifade, çatık kaşlar, endişeden kırışmış bir alın. Holly'yi yatıştırmıyordu bunlar. Neden kaygılandıklarını hatırlatıyordu. Bir de buna gerek olmadığını. Her şey yoluna girecekti. Gerry hep yanında olacaktı, annesi dırdır ederken o gözlerini havaya dikerek Holly'yi güldürmeye çalışacaktı. Gülme krizine yenilip kaç kere telefonu Gerry'nin eline tutuşturmuştu kim bilir. Daha sonra onun ağzını burnunu oynatarak yatağın etrafında hoplaya zıplaya dört dön-

mesine ve yanına gelsin diye şaklabanlıklar yapmasına aldırmadan annesiyle gevezelik ederdi Gerry. Holly'nin yaptıklarının işe yaradığı pek enderdi.

Telefon başında annesiyle konuşurken daha çok "hummm" ve "şeyy" gibi sesler çıkarıp onun dediklerine kulak bile vermedi.

"Hava çok güzel Holly. Dışarı çıkıp yürümek sana çok iyi gelecek. Git biraz temiz hava al."

"Hımm, olabilir." İşte yine çıkmıştı karşısına, temiz hava: Bütün dertlere deva.

"Belki daha sonra uğrarım, biraz laflarız."

"Sağ ol ama hayır anne. Ben iyiyim."

Sessizlik oldu.

"Peki öyleyse... Fikrini değiştirirsen beni ara. Bütün gün boşum."

"Tamam."

Yine sessizlik.

"Yine de teşekkürler."

"İyi o zaman... Kendine iyi bak tatlım."

"Bakarım." Holly ahizeyi yerine koymaya hazırlanıyordu ki annesinin sesi yine duyuldu.

"Ah, Holly, az kalsın unutuyordum. O zarf hâlâ burada seni bekliyor, hani şu sözünü ettiğim zarf. Mutfak masasında duruyor. Gelip almak istersin belki, haftalardır burada bekliyor, önemlidir belki."

"Sanmam. Yine bir taziye kartıdır."

"Hayır, öyle değil tatlım. Sana yazılmış, adının üstünde de... ah, dur bir saniye masaya gidip bakayım..." Ahizeyi bırakmıştı annesi, masaya doğru yürürken topuklarının taşlardaki tıkırtısı, sandalyelerin çekilirken yerlerde gıcırdaması geldi kulağına, sonra ayak sesleri yaklaştı, annesi ahizeyi eline aldı...

"Orada mısın?"

"Evet."

"Tamam, üstünde 'Liste' yazıyor. Ne demek acaba, anlamadım tatlım. Açıp bakmaya değer..."

Holly telefonu elinden düşürdü.

İki

"Gerry ışığı kapa!" diye kıkırdıyordu Holly önünde soyunan kocasını seyrederken. Odanın etrafında striptiz yaparak dans ediyor, uzun ince parmaklarıyla pamuklu beyaz gömleğinin düğmelerini yavaşça açıyordu. Holly'ye bakarak sol kaşını kaldırıp gömleğini omuzlarından aşağı düşürdü, sağ koluna takılan gömleği başının üstünde çevirdi.

Holly kıkır kıkır güldü yine.

"Işığı söndürmek mi? Ne yani bu gösteriyi kaçırmak mı istiyorsun?" diye sırıttı pazılarını şişirirken. Kendiyle böbürlenen bir adam değildi Gerry ama böbürlenilmesi gereken ne çok özelliğe sahipti diye geçti Holly'nin içinden. Güçlü kuvvetli bir vücudu vardı, tam kıvamındaydı. Spor salonunda saatlerce çalışmak uzun bacaklarını kaslı yapmıştı. Öyle çok uzun boylu değildi ama 1,64'lük Holly'nin yanında 1,76'lık boyuyla ona kendini güvende hissettiriyordu. En çok da onu kollarının arasına aldığında başını hemen çenesinin altına dayamaya bayılırdı Holly, kocasının nefesinin saçlarını üflemesi, başını gıdıklaması hoşuna giderdi.

Gerry külotunu çıkarınca yüreği pır pır etmeye başlamıştı, ayak parmaklarının ucuyla tuttuğu gibi Holly'ye fırlatmıştı külotu, o da gidip yüzüne konmuştu.

"Neyse, hiç olmazsa şimdi karanlık oldu," diye gülüyordu. Ne yapar eder, onu güldürmenin bir yolunu bulurdu. İşten eve yorgun ve sinirli geldiğinde hep anlayışlı davranır, sızlanmalarına kulak verirdi. Çok nadirdi kavga ettikleri, sonradan kahkahalarla güleceklerı saçma sapan şeyler yüzünden olurdu bunlar genelde, kapının önündeki ışığı bütün gün kim açık bıraktı ya da gece alarmı kurmayı kim unuttu türünden ipe sapa gelmez nedenlerden.

Striptiz gösterisini tamamlayan Gerry yatağa attı kendini. Yanına kıvrılarak buz kesmiş ayaklarını ısıtmak için Holly'nin bacaklarının altına soktu.

"Aaaay! Gerry, ayakların buz gibi!" Bu yatma pozisyonunun onun bir milim dahi kımıldamaya niyeti olmadığı anlamına geldiğini biliyordu Holly. "Gerry," diye uyardı.

O da taklidini yaptı. "Holly."

"Bir şey unutmadın mı?"

"Yo, hatırlamıyorum," dedi arsızca.

"Işık?"

Uykulu bir sesle, "Ha, ışık," diyerek horlama numarası yapmaya koyuldu.

"Gerry!"

"Dün gece yataktan kalkıp bu işi ben yaptım, yanılmıyorsam."

"Öyle, ama daha demin elektrik düğmesinin yanı başındaydın!"

"Doğru... demin," diye tekrarladı uyuklayarak.

Holly iç çekti. Yatağa yatıp güzelce kıvrıldıktan sonra kalkıp buz gibi tahta döşemelere basmaktan, sonra da karanlıkta yatağın yolunu bulmaktan nefret ederdi. Mızırdanıyordu.

"Bu işi her zaman ben yapamam Hol, biliyorsun. Günün birinde burada olmayabilirim, o zaman ne yapacaksın?"

"Yeni kocama yaptırırım," diye homurdanırken bir yandan da kocasının ayaklarını tekmelemeye çalışıyordu.

"Ha!"

"Ya da yatağa girmeden önce söndürmeyi unutmam."

Gerry çemkirdi. "Unutman çok zor bir tanem. Gitmeden önce düğmenin üstüne hatırlatmak için bir not bırakmam gerekecek."

"Ne kadar düşüncelisin, ama ben para bırakmanı yeğlerim."

"Kombinin üstüne de bir not," diye ekledi Gerry.

"Ha ha."

"Süt kutusuna.

"Çok komiksin Gerry."

"Aa, pencerelere de lazım, sabahları alarmı öttürme diye."

"Hey, baksana, sensiz beceremeyeceğimi düşündüğün işleri yapmam için vasiyetinde bana bir liste bıraksana!"

Gerry gülüyordu. "Fena fikir değil."

"Peki öyleyse, kalkıp lanet ışığı söndürüyorum." Holly istemeye istemeye yataktan kalktı, buz gibi döşemeye basarken yüzünü buruşturdu ve gidip düğmeyi kapadı. Karanlıkta kollarını öne uzatarak yavaşça yolunu bulmaya çalıştı.

"Aloo?! Holly, kayboldun galiba? Kimse var mı, var mı?" Gerry zifiri karanlık boşluğa sesleniyordu.

"Evet, burad-aahhhh!" Ayak parmağını karyolaya çarpınca çığlık attı. "Ağzına sıçayım, off, bok, uff, lanet olsun!"

Gerry bir kahkaha patlatıp yorganın altına gizlenerek kıs kıs güldü. "Listemin ikinci maddesi: Karyolaya dikkat et..."

Holly acıyan ayağını elleriyle ovuşturarak azarladı kocasını, "Sus Gerry, zırvalamayı kes artık."

"Öpeyim de geçsin, ne dersin?"

"Hayır, geçti," dedi Holly üzüntülü bir sesle. "Şuraya koysam da ısınsa..."

"Aaa! Aman Tanrım, donmuş bunlar!"

"Keh keh keh."

Liste şakası böyle çıkmıştı işte. Çok geçmeden yakın arkadaşları Sharon ve John McCarthy ile de paylaştıkları aptalca, basit bir fikir haline gelmişti. Daha on dört yaşlarındayken okulun koridorunda Holly'nin yanına sokulup ünlü sözleri söyleyen de John'di, "Bizim arkadaş onunla çıkar mısın diye soruyor." Uzun tartışmaların, kendi arkadaşlarıyla apar topar yapılan görüşmelerin sonunda Holly kabul etmişti. "Hadi Holly, nazlanma," diyerek Sharon kışkırtmıştı onu, "çok hoş bir çocuk, hiç olmazsa John gibi yüzü gözü sivilce dolu değil."

Holly nasıl da imreniyordu şimdi Sharon'a. Gerry'yle evlendikleri yıl John ile Sharon da evlenmişlerdi. Aralarında en genciydi Holly, yirmi üçündeydi, onlar yirmi dört olmuştu. Bazıları evlilik için daha çok genç olduğu, onun yaşında dünyayı gezip keyfine bakmanın daha doğru olacağı konusunda ona nutuk çekmişlerdi. O da Gerry'yle çıktı dünya seyahatine. Böylesi daha mantıklıydı, çünkü, bir arada olmadıkları zaman Holly bedeninden hayati bir organ eksilmiş gibi hissediyordu kendini.

Düğün günü hayatının en güzel günü olmaktan oldukça uzaktı. Kızların çoğu gibi masallara layık bir düğün vardı hayalinde, prensesler gibi, çok güzel, güneşli bir günde, en yakınlarıyla sevdiklerinin dört bir tarafını sardığı romantik bir ortamda evlenecekti. Düğün daveti ömründe unutmayacağı bir gece olacaktı, bütün arkadaşlarıyla dans ettiğini, herkesin ona hayran kaldığını ve kendini özel hissettiğini getirmişti gözünün önüne. Hiç de öyle olmamıştı oysa.

Ailesiyle oturduğu evde sabah gözünü çığlıklarla açmıştı: Babası, "Kravatımı bulamıyorum!" diye bağırıyordu avaz avaz, annesi de, "Saçım bok gibi oldu," diye mızırdanıyordu, daha beteri de vardı: "Balina leşine benziyom! Bu halde kahrolası düğüne falan gitmem asla. Rezil olurum! Anne, şu halime bak! Holly kendine başka nedime bulsun, çünki ben gelmiyom. Hop! Jack, şu boktan kurutma makinesini geri ver, da'a işim bitmedi!" (Bu unutulmaz sözler de sık sık öfke nöbetlerine tutulan, gardırobu patlayana kadar dolu olmasına rağmen giyecek bir şeyi olmadığını iddia ederek evden çıkmayı reddeden kız kardeşi Ciara'ya aitti. Şimdilerde Avustralya'da yabancı birileriyle yaşıyordu, ailedekilerin onunla tek haberleşme yolu birkaç haftada bir gönderdiği e-postalardı.) Holly'nin ailesi düğün sabahını Ciara'yı dünyanın en güzel kızı olduğuna ikna etme çabalarıyla geçirmişti. Holly de tek başına sessiz sedasız giyinmişti, kendini berbat hissediyordu. Sonunda Holly'nin daima sakin babası herkesi afallatarak avazı çıktığı kadar bağırınca Ciara boyun eğmek zorunda kalmıştı. "Ciara, bugün Holly'ye özel, sana değil! Düğüne gelecek ve eğleneceksin, az sonra Holly aşağı inerken ona ne kadar güzel göründüğünü söyleyeceksin, bütün gün ağzından başka dırdır duymak istemiyorum!"

Böylece Holly alt kata inerken herkes alkışlayıp tezahüratta bulunmuş, Ciara ise az önce dayak yemiş on yaşındaki bir kız çocuğu gibi yaşlı gözler ve titreyen dudaklarla ablasına bakarak, "Çok güzel görünüyorsun Holly," demişti. Yedisi birden limuzine tıkışmışlardı, Holly, annesiyle babası, üç erkek kardeşi ve kiliseye gidene kadar ağzını bıçak açmayan Ciara.

Şimdi o günü hayal meyal hatırlıyordu Holly. Gerry'yle konuşmaya fırsat bile bulamamıştı, çünkü her ikisi de birileri tarafından çekiştiriliyordu, biri, doğduğu günden beri Holly'yi görmemiş, bilmem nereden gelen büyükteyze Betty'nin, daha önce adını hiç duymadığı, ama birdenbire ailenin en önemli üyesi oluvermiş Amerika'dan gelen büyükamca Toby'nin yanına gitmeliydi.

Üstelik kimse Holly'ye söylememişti bu kadar yorucu olacağını. Gecenin sonunda, fotoğraf çekimlerinde gülücükler saçarak poz vermekten yanakları şişmişti Holly'nin, yürümek için tasarlanmamış saçma sapan ayakkabılarla bütün gün koşuşturmaktan ayakları sızlıyordu. Gece boyunca kahkahadan kırılan arkadaşlarının oturduğu büyük masada yerini almaya can atmıştı; belli ki çok eğleniyorlardı. Hiç olmazsa onlar eğlendi diye düşünmüştü. Fakat Holly ile Gerry balayı dairesine adımlarını atar atmaz günün bütün sıkıntıları uçuvermiş, her şey anlam kazanmıştı.

Gözyaşlarını tutamadığını fark etti yine, demek ki düşlere kaptırmıştı bir kez daha kendini. Elinde telefonun ahizesi kanepede kımıldamadan oturuyordu. Zaman, o anlamadan geçip gidiyordu adeta, ne saatin farkındaydı ne de günün. Bedeninin dışında yaşıyor gibiydi, yüreğindeki, kemiklerindeki, kafasındaki acıdan başka hiçbir şey hissetmiyordu. Çok yorgundu... midesi gurulduyordu, en son ne zaman bir şeyler yemişti acaba? Dün müydü?

Üzerinde Gerry'nin sabahlığı, ayağında Gerry'nin geçen Noel armağan ettiği en sevdiği pembe "Disko Kraliçesi" terlikleri tıns tıns mutfağın yolunu tuttu. Disko Kraliçesi derdi Gerry ona. Dans pistine ilk o çıkar, en son o inerdi. Hıh, şimdi neredeydi o kız? Buzdolabını açtı, boş raflara baktı. Sebzeden ve dolabın içine pis bir koku yayan tarihi çoktan geçmiş yoğurttan başka bir şey göremedi. Yiyecek bir şey yoktu. Süt kutusunu sallarken, belli belirsiz gülümsüyordu. O da boştu. Listede üçüncü...

İki yıl önce Burlington Otel'de her yıl yapılan Noel balosunda giyecek bir elbise almak için Sharon'la birlikte alışverişe çıkmışlardı. Sharon'la alışveriş yapmak tehlikeliydi; John'la Gerry, "Alışveriş çılgınlığınız yüzünden bu Noel'i de hediye almadan geçirmek zorunda kalacaksınız," diye şakacıktan uyarmışlardı onları. Haksız sayılmazlardı. Kızlar da, "Zavallı ihmal edilmiş kocalar," diye dalga geçmişti onlarla.

O Noel, Brown Thomas'ta, ömründe gördüğü en güzel beyaz elbiseye yüz kızartıcı bir para ödemişti Holly. Bir yandan dudağını ısırıp parmaklarını yumuşacık kumaşta gezdirirken, "Bok yiyesice Sharon, bu elbise bana sıfırı tükettirir," dedi suçlu gözlerle.

"Aman, sen de, dert etme, Gerry sıfırın başına başka rakamlar koyar nasıl olsa," dedikten sonra da tavuk gibi gıdaklamıştı. "Hem bana, 'Bok yiyesice Sharon,' demeyi kes artık. Ne zaman alışverişe çıksak hep böyle diyorsun. Dikkat etmezsen gücenebilirim. Al şu boktan şeyi Holly. Noel'de değil miyiz, bonkörlük zamanı."

"Tanrım, şeytandan farkın yok Sharon. Bir daha seninle alışverişe çıkmam. Bu fiyat maaşımın yarısı. Ayın öbür yarısını nasıl getireceğim?"

"Holly, yemek yemeyi mi tercih edersin, harika görünmeyi mi?" Düşünmeye gerek var mıydı?

Holly satış elemanına dönmüştü heyecanla. "Alıyorum."

Elbisenin yakası oyuktu, Holly'nin ufacık göğüslerini çok güzel göstermişti, baldırlarına kadar yırtmacı vardı, narin bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Gerry gözlerini Holly'den alamamıştı bir türlü. Ama çok güzel göründüğü için değil. Bu kumaş parçasının neden bu kadar pahalı olduğunu aklı almıyordu çünkü. Baloya vardıklarında Bayan Disko Kraliçesi alkollü içeceklerle fazla haşır neşir olmuş, üstüne kırmızı şarap dökerek elbiseyi mahvetmeyi başarmıştı. Masada oturan erkekler sarhoş kafayla eşlerine, listenin elli dördüncü kuralının, üzerinde pahalı elbise varken kırmızı şarap içmemek olduğunu anlatınca, Holly onca çabasına rağmen gözyaşlarını tutamadı. Bunun üzerine en uygun içeceğin süt olduğuna karar verildi, ne de olsa pahalı beyaz elbiseye döküldüğü belli olmazdı.

Daha sonra Gerry kendi bira bardağını devirip masanın kenarından Holly'nin kucağına akan bir dere oluşunca, Holly ağlayarak ama büyük bir ciddiyetle masadakilere (ayrıca yan masalarda oturanlara) duyurdu, "Listenin el'i bejinci kuralı: asla ama katta pa'alı beyaz elbiy-se alma." Herkes aynı fikirdeydi, masanın altında gülme krizine giren Sharon alkışlayıp arkadaşına destek vermek için toparlanmıştı. Holly'nin ve listeye anlamlı bir katkıda bulunmasının şerefine kadeh kaldırmışlardı (ondan önce şaşkına dönen garson bir tepsi dolusu süt bardağını getirdi). John taksiden inerken yere kapaklanmadan, arkasından da kendi evlerine doğru Sharon'ı çekiştirmeden önce, "Pa'alı beyaz elbisene üzüldüm Holly," demişti.

Yoksa Gerry sözünü tutup ölmeden önce ona bir liste mi hazırlamıştı? Ölene dek her günün her dakikasını onun yanında geçirmişti halbuki, ne Gerry bundan söz etmişti ne de Holly'nin gözüne çarpmıştı bir şeyler yazdığı. Yok canım, dedi kendi kendine, aklını başına topla, saçmalama. Gerry'nin geri gelmesini öyle çok istiyordu ki çılgınca hayallere kaptırıyordu kendini. Yazmış olamazdı. Olabilir miydi?

Üç

Holly parslaleleriyle kaplı uçsuz bucaksız bir bahçede yürüyordu; rüzgâr hafifçe esiyor, parlak yeşil uzun çimenleri yararak ilerlerken çiçeklerin ipeksi yaprakları parmaklarının uçlarına değince gıdıklanıyordu. Yalınayak bastığı toprak yumuşacık ve capcanlıydı, havada uçarcasına yol alırken kendini kuş gibi hafif hissediyordu. Dört bir yanında kuşlar dolanıp neşeli şarkılar söylüyorlardı. Güneş tek bir bulutun görünmediği gökyüzünde öyle parlaktı ki elini gözlerine siper etmek zorunda kalıyordu, rüzgârın yüzünü her yalayışında parslalelerinin tatlı kokusu geliyordu burnuna. Nasıl da... mutlu, nasıl da özgürdü. Bugünlerde ona aşina olmayan bir duygu sarmıştı içini.

Karayip güneşi ansızın ortaya çıkan gri bir bulutun arkasına girmişti. Rüzgâr hızlandı, hava soğuyuverdi. Her yanını saran parslaleleri çılgınca sallanmaya başlayınca Holly'nin önünde uzanan manzara da bulanıklaştı. Demin kadife gibi olan toprakta attığı her adımda ayaklarına batan keskin taşlar ortaya çıktı. Kuşların ötüşü sona ermiş, kondukları dallara tüneyerek gözlerini ona dikmişlerdi. Ters giden bir şeyler vardı, ürkmeye başladı Holly. İleride uzun çimenlerin arasında gri bir taş ilişti gözüne. Gerisingeri güzelim çiçeklere doğru koşmak istiyordu, ancak gördüğünün ne olduğunu öğrenmeye de can atıyordu.

Yaklaşırken sesler duydu: Güm! Güm! Güm! Adımlarını çabuklaştırdı, keskin taşlarla kollarıyla bacaklarını yırtan diken gibi otların üzerinde seğirtti. Gri betonun önüne gelince dizlerinin üstüne çöktü, ne olduğunu anlayınca acıyla bağırdı. Gerry'nin mezarıydı bu. Güm! Güm! Güm! Dışarı çıkmaya çalışıyordu! Ona sesleniyordu; sesini duyabiliyordu Holly.

Kapı güm güm çalınırken sıçrayarak uyandı. "Holly! Holly! İçeridesin biliyorum! Aç kapıyı!" Güm! Güm! Güm! Kafası karışık ve yarı uykulu bir halde kapıya doğru sendeleyen Holly karşısında çılgına dönmüş Sharon'ı buldu.

"Tanrım! Nerelerdeydin? Saatlerdir kapıya vuruyorum!" Holly başını uzatıp dışarıya baktı, hâlâ aydınlanmamıştı. Hava pırıl pırıl, biraz da serindi, daha sabahtı herhalde.

"Hadi, beni içeri almayacak mısın?"

"Tabii Sharon, affedersin, kanepede uyuyakalmışım."

"Tanrım, bu ne hal, berbat görünüyorsun Hol." Sharon arkadaşını kucaklamadan önce yüzünü inceledi.

"Sağ ol be." Holly gözlerini kaydırarak kapıyı kapatmak için döndü. Sharon bin dereden su getirecek biri değildi, zaten Holly de bundan dolayı, dürüstlüğü nedeniyle çok severdi onu. Bir aydır Sharon'ı görmeyişinin nedeni de buydu. Gerçeği duymak istemiyordu. Hayatına devam etmek zorunda olduğunu duymak istemiyordu artık... Of, ne istediğini o da bilmiyordu ya. Bedbaht olmaktan hoşnuttu. Nedense, doğrusu bu gibi geliyordu Holly'ye.

"Tanrım, burası çok havasız, en son ne zaman açtın pencereyi?" Sharon evin içinde dolaşarak bütün pencereleri açıyor, boş fincanlarla tabakları topluyordu. Elindekileri mutfağa götürüp bulaşık makinesine yerleştirdi, sonra ortalığı toplamaya girişti.

"Boş versene Sharon," diye itiraz ediyordu Holly. "Ben yapacağım..."

"Ne zaman? Gelecek yıl? Bizler görmezlikten gelirken, senin çöp içinde yaşamana gönlüm razı olmuyor. Neden yukarı çıkıp duşa girmiyorsun, çay yaparım, sen çıkınca içeriz."

Duş. En son ne zaman su yüzü görmüştü acaba? Sharon haklıydı, yağlanmış, dip boyası gelmiş saçları ve kirli sabahlığıyla, daha doğrusu Gerry'nin sabahlığıyla iğrenç görünüyor olmalıydı. Ama bu sabahlığı yıkamaya hiç niyeti yoktu. Gerry nasıl bıraktıysa öyle kalsın istiyordu. Ne yazık ki üstüne sinmiş kokusu uçmaya başlamıştı, yerini kendi bedeninden yayılan leş gibi bir koku alıyordu.

"Pekâlâ, ama evde süt yok. Çıkıp almaya vaktim..." Evine ve kendine bakamadığının ortaya çıkması Holly'yi utandırmıştı. Sharon'ın buzdolabını açıp içine bakmasına asla izin veremezdi, yoksa Sharon onu hastaneye yatırmak için bir an bile tereddüt etmezdi.

Şarkı söylercesine, "Al bakalım!" diyen Sharon, içeri girerken Holly'nin dikkatini çekmeyen torbayı ona doğru sallıyordu. "Dert etme, ben o işi hallettim. Gördüğüm kadarıyla haftalardır bir şey yememişsin."

"Sağ ol Sharon." Boğazına bir düğüm takılmıştı, gözlerinden yaşlar akıyordu. Ne kadar iyi bir arkadaşı vardı.

"Yeter! Bugün başka gözyaşı yok! Gülüp eğleneceğiz, mutlu olacağız sevgili arkadaşım. Hadi koş, doğru banyoya!"

Holly yeniden aşağı inerken kendini neredeyse insan gibi hissediyordu. Mavi eşofmanını giymiş, omuzlarına gelen uzun sarı (dipleri kahverengi) saçlarını salmıştı. Alt kattaki bütün pencereler ardına dek açıktı, soğuk rüzgâr başını üşüttü. Aynı zamanda bütün olumsuz düşünceleriyle korkularının pencereden uçup gittiğini hissediyordu. Annesinin haklı çıkması olasılığına gülüyordu içinden. Holly dalgın halinden sıyrılmış sağa sola bakarken nutku tutuldu. En fazla yarım saat kalmıştı duşta, gel gelelim Sharon her yeri toplayıp tozunu almış, elektrik süpürgesiyle süpürmüş, silmiş, odalara sprey bile sıkmıştı. Kulağına gelen sese doğru mutfağın yolunu tuttu, Sharon ocağı ovalıyordu. Tezgâhın üstü pırıl pırıldı; çelik musluklar, mutfak lavabosunun süzme tahtası tertemiz olmuştu.

"Sharon, sen bir meleksin! Bunların hepsini yaptığına inanamıyorum! Hem de göz açıp kapayıncaya kadar!"

"Ha! Sen duşa gireli bir saati geçti. Acaba su deliğinden aşağı mı düştün diye merak etmeye başlamıştım. Bu bedenle sığarsın çünkü." Tepeden tırnağa Holly'yi süzüyordu.

Bir saat mi? Demek ki Holly düşlere dalıp gitmişti yine.

"Peki, gelirken sebze ve meyve almıştım, şurada peynirle yoğurt da var, süt de tabii. Makarnalarla konserveleri nereye koyduğunu bilmediğimden hepsini oraya bıraktım. Az daha unutuyordum, mikrodalgada pişen hazır yemekler derin dondurucuda. Seni bir süre idare eder, ama şu haline bakınca yıl sonuna kadar yetebilir de. Kaç kilo verdin sen?"

Holly üstüne başına baktı; eşofmanın poposu sarkıyordu, belini sonuna kadar sıktıysa da kalçalarına doğru inmişti. Zayıfladığını fark etmemişti bile. Sharon'ın sesiyle tekrar gerçeğe döndü. "Çayın yanında yemek için bisküvi de getirdim. Jammy Dodgers, en çok bunu severdin."

Sonuncusu hepsine tuz biber ekmişti. Bütün bunlar Holly'ye fazla geldi. Jammy Dodgers üstüne tüy dikmişti. Gözyaşlarını tutamadığını fark etti. "Ah, Sharon," diye ağlıyordu, "çok teşekkür ederim. Bana ne kadar iyi davranıyorsun, bense korkunç, berbat bir arkadaş bozuntusuyum." Masaya otururak Sharon'ın elini tuttu. "Sen olmasan ne yapardım, bilmiyorum." Sharon sözünü kesmeden karşısına oturdu. Holly'nin günlerdir kaçtığı şeydi bu, başkalarının önünde her fırsatta kendini koyuvermek. Ama mahcup değildi. Sharon sabırla çayını yudumlarken olağan bir şey yapıyormuşçasına onun elini tutmaya devam ediyordu. Nihayet gözyaşları dindi.

"Teşekkürler."

"Ben senin en iyi arkadaşınım Hol," diyordu Sharon elini sıkıp onu yüreklendirici bir havada gülümseyerek. "Sana ben yardım etmezsem, kim edecek?"

"Belki de kendi kendime yardım etmeliyim."

"Ya!" Sharon boş ver dercesine elini havada savurarak dalga geçti. "Sen önce kendini hazır hisset. Bir iki ay içinde her şeyin normale döneceğini söyleyenlere kulak asma. Yas tutmak da kendine yardım etmenin bir parçası."

Bu kız hep doğruları söylerdi.

"Şey, tamam, bunu fazlasıyla yaptım. Tutacak yas kalmadı."

"Olamaz!" dedi Sharon iğneli bir dille. "Kocan mezara girdikten iki ay sonra."

"Kes artık! Başkalarından bunu sıkça duyacağım zaten, öyle değil mi?"

"Muhtemelen, ama onların canı cehenneme. Dünyada yeniden mutlu olmasını öğrenmekten daha kötü günahlar var."

"Galiba."

"Bana aç kalmayacağına dair söz ver."

"Söz."

"Geldiğin için sağ ol Sharon, seninle dertleşmek iyi geldi," deyip günü onunla birlikte geçirmek için işyerinden izin alan arkadaşına sarıldı Holly. "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"İnsan arasına karışmak iyidir, biliyorsun Hol. Arkadaşlarınla ailen yardım edebilir sana," dedikten sonra, şakayla karışık, "bak, bir daha düşündüm de bu senin ailen için geçerli olmayabilir," diye ekledi, "ama geri kalanımız bunu başarabiliriz."

"Biliyorum elbet. Şimdi anlıyorum. Kendi başıma atlatabilirim sanmıştım, fakat beceremedim."

"Arayacağına söz ver. Hiç olmazsa ara sıra evden çık."

"Söz," dedi Holly gözlerini devirerek. "Annem gibi konuşmaya başladın."

"Ya, hepimiz senin iyiliğini istiyoruz. Tamam, yakında görüşürüz," dedi Sharon onu yanağından öperek. Sonra da kaburga kemiklerini dürttü, "Yemek yemeyi unutma."

Sharon arabasıyla uzaklaşırken Holly arkasından el salladı. Neredeyse karanlık çökmüştü. Bütün günü kahkahalar atıp eski günlerden konuşarak geçirmiş, biraz ağlamış, yine gülmüşlerdi. Sharon durumu kendi açısından da değerlendirmişti. Daha önce Holly'nin hiç aklına gelmemişti Sharon ile John'ın en iyi arkadaşlarını, annesiyle babasının damatlarını, Gerry'nin annesiyle babasının da tek oğullarını kaybettikleri. Yalnızca kendinle meşguldü. Geçmişin hayaletleriyle birlikte olmak yerine gün boyu canlı birinin varlığını hissetmek iyi gelmişti. Yarın yepyeni bir gün olacaktı, önce gidip şu zarfı almalıydı.

Dört

Holly cuma sabahı erken kalkarak başladı güne. Gel gelelim, gece yatağa yatarken iyimser ve ertesi gün onu bekleyen işlerin heyecanıyla dolu olsa da gerçek kafasına dank etmişti; yaşayacağı her dakikanın ne kadar zor geçeceğinin farkındaydı. Derken sabah olunca yine çıt çıkmayan bir evde, bomboş bir yatakta açtı gözünü, fakat küçük de olsa bir ilerleme vardı. İki aydır ilk kez çalan telefon sesinin yardımı olmaksızın uyanıyordu. Her sabah olduğu gibi son on saattir Gerry'yle birlikte olduğu anların düşten başka bir şey olmadığı gerçeğini kabullenmeye çalıştı: Rüyaydı onlar.

Duş yapıp rahat bir kıyafet giydi, altına en sevdiği blucinini, ayağına spor ayakkabılarını, üzerine de pembe bir tişört. Sharon haklıydı, zayıflamıştı, bir zamanlar sımsıkı üstüne oturan blucini ancak kemer yardımıyla duruyordu belinde. Aynadaki görüntüsüne dil çıkardı. Çirkin görünüyordu. Gözlerinin altı morarmış, dudakları ısırmaktan çatlamış, saçları berbattı. İlkönce kuaföre gitmesi gerekecekti, bekletmeden aradan alırlar diye umut ediyordu.

Kuaför Leo, "Amanin, Holly!" diyerek karşıladı onu. "Şu haline baktın mı sen! Herkes yol açsın! Yol açın! Kritik halde bi' kadın var bur'da!" Holly'ye göz kırpıp önündekileri iterek ilerliyordu. Bir koltuğu çekerek oturttu.

"Teşekkürler Leo," dedi Holly kara sarı suratını saklamaya çalışarak. "Şimdi kendimi çekici biri gibi hissediyorum."

"Hissetme, çünki berbatsın. Sandra her zamankinden karıştır; Colin boya için alüminyum kâğıt getir; Tania bana üst kattan mucizeler yaratan alet çantamı getir, ha, Paul'a söyle öğle yemeğine çıkmaya kalkmasın, on iki randevum-

la o ilgilenecek." Leo herkese emirler yağdırıp ellerini çılgınca sağa sola savururken acil bir ameliyata girmiş gibiydi. Belki de öyleydi.

"Affedersin Leo, gününü mahvetmek istemezdim."

"Ettin bile tatlım, yoksa cuma günü öğle vakti randevu olmadan koşarak içeri neden giresin? Dünya barışı için değil herhalde?"

Holly suçlu suçlu dudaklarını ısırdı.

"Ah, unutma bunu senden başka kimse için yapmazdım tatlım."

"Sağ ol."

"Nasıl gidiyor?" Leo avuç içi kadar poposunu arkasındaki tezgâha dayayıp yüzünü Holly'ye döndü. Elli yaşlarında falan olmalıydı bu adam, ama cildi öyle pürüzsüz, saçları öyle güzeldi ki en fazla otuz beşinde gösteriyordu. Bal rengi saçları bal rengi cildiyle uyum içindeydi, her zaman şık giyinirdi. Bir kadına kendini süprüntü gibi hissettirebilirdi.

"Berbat," diye yanıtladı Holly.

"Belli, bakınca görülüyor."

"Neyse, buradan çıkana kadar en azından bir şey yolu na girecek. Ben saç düzeltirim, kırık kalplerden anlamam."

Adamın bu tuhaf anlayış gösterme biçimi Holly'yi gülümsetmişti.

"Amanin, Holly ön kapıdan girerken dükkânın tepesinde asılı tabelada 'sihirbaz' mı yazıyordu, yoksa 'kuaför' mü? Bugün buraya gelen kadının halini görmeliydin. Kuzu kılığına girmiş bir koyun. Altmışına merdiven dayamıştı herhalde. Bana kapağında Jennifer Aniston olan bir dergi uzattı. 'Buna benzemek istiyorum,' dedi."

Leo kadının taklidini yaparken Holly katıla katıla gülüyordu. Yüz ifadesiyle el hareketleri uyum içindeydi.

"Amanin, dedim, ben plastik cerrah değilim, kuaförüm. Bunu başarmak için o resmi kesip başına yapıştırmak gerek."

"Yo! Leo, böyle söylememişsindir!" Şaşkınlıktan Holly'nin ağzı açık kalmıştı.

"Söylemez olur muyum! Birinin söylemesi gerekiyordu, ben kadına yardımcı oldum. Ergenlik çağında genç kızlar gibi giyinmiş caka satıyordu. Düşünsene!"

"Peki o ne dedi?" Gülmekten gözlerinden gelen yaşları sildi. Aylardır böyle gülmemişti Holly.

"Onun için derginin sayfalarını karıştırdım, Joan Collins'in çok hoş bir fotoğrafını buldum. İşte tam senin kalemin dedim. Gayet memnun kalmış gibiydi."

"Nefret ettiğini sana söyleyemeyecek kadar dehşete düşmüştü herhalde."

"Ah, kimin umurunda, yeteri kadar dostum var benim."

"Neden acaba," dedi Holly gülerek.

"Kımıldama," diye buyurdu Leo. Ansızın çok ciddileşmişti, boyaya hazırlamak için Holly'nin saçlarını ayırırken, dudakları kenetlenmişti. Buysa Holly'yi yeni bir kahkaha krizine sokmaya yetti.

"Yapma Holly," diye uyardı Leo sinirlenerek.

"Elimde değil Leo, sen başlattın, şimdi kendimi tutamıyorum!" Leo yaptığı işe ara vermiş, şaşkınlıkla onu izliyordu.

"Senin tımarhanelik olduğunu düşünmüşümdür hep. Ama kimse kulak asmıyor."

Bu sözler kahkahalarını iyice azdırmıştı Holly'nin.

"Kusura bakma Leo. Neyim var, bilmiyorum. Gülmeme engel olamıyorum." Gülmekten midesine sancılar saplanmıştı Holly'nin, çevredekilerin meraklı bakışlarını üzerine çektiğinin farkındaydı ama elinde değildi işte. Iki aydır özlemini çektiği kahkahalar birikip bir anda patlamıştı sanki.

Leo işini bırakmış, aynanın önüne çekilerek tezgâha dayanmış Holly'yi seyrediyordu. "Özür dilemene gerek yok Holly, gönlünce gül, ne derler biliyorsun, bir kahkaha bir pirzola."

"Ah, uzun zamandır böyle gülmüyordum," diye kıkırdadı Holly.

"Gülecek bir şey bulamadın herhalde," dedi Leo acı bir tebessümle. Leo da severdi Gerry'yi. Her karşılaştıklarında birbirlerini kızdırırlardı, ikisi de bilirdi şaka olduğunu. Leo düşüncelerinden sıyrılarak Holly'nin saçlarını karıştırdı, başına bir öpücük kondurdu. "Hepsi geçecek, Holly Kennedy" diye teskin etti onu.

Leo'nun onun derdini paylaşmasından etkilenmişti Holly, sakinleşmeye çalışarak, "Teşekkür ederim," dedi. Leo bir kez daha yüzünde pürdikkat ifadeyle önündeki saçlar üzerinde çalışmaya döndü. Holly yine kıkırdıyordu.

"Peki, sen gül bakalım Holly başını da boyarsam görürsün. O zaman da gülecek misin?"

"Jamie nasıl?" diye sordu Holly, daha fazla rezil olmadan konuyu değiştirmeye can atarak.

"Herif beni sepetledi," dedi Leo, alttaki pedala hızla basıp Holly'yi yukarı kaldırırken koltuk sarsılıyordu.

"O-o, Le-o, çok ü-zül-düüm. Ço-ok i-yi anlaşı-yor-duuz."

Leo pedaldan ayağını çekerek durakladı. "Neyse işte, artık ço-ok iyi anlaşamıyoruz, hanımefendi. Başkasıyla birlikte galiba. Tamam. İki ton sarı kullanacağım, altın sarısı ve daha önceki rengin. Yoksa cart sarı bir renk çıkar, onu da yalnızca fahişelere kullanıyoruz."

"Ah, Leo, çok üzüldüm. Biraz aklı varsa, nasıl olsa neler kaçırdığı kafasına dank eder."

"Aklı yokmuş demek; iki ay önce ayrıldık, hâlâ kafasına dank etmedi. Ya da etti ve bundan memnun. Ben pes ettim; erkekler canıma tak etti. Tekrar kadınlara döneceğim."

"Aman Leo, duyduğum en saçma şey bu..."

Holly kuaför salonundan neşeyle çıktı. Yanında Gerry olmayınca birkaç erkek başını çevirmiş ona bakıyordu, alışık değildi buna, rahatsız oldu, koşar adım arabasına sığındı, annesiyle babasının evine gitmek için kendini hazırlamaya başladı. Sabahtan beri her şey yolunda gidiyordu. Leo'ya uğramak iyi gelmişti. Kendi yüreği yaralı olmasına

rağmen Holly'yi neşelendirmek için elinden geleni yapmıştı adam. Bu önemliydi Holly için.

Portmarnock'ta oturan ailesinin evine varınca kaldırıma yanaştı, derin bir nefes aldı. Holly saat kaçta gideceğini kararlaştırmak için sabah erkenden telefon edince annesi şaşırmıştı. Saat üç buçuktu, arabanın içinde otururken heyecan içindeydi. İki aydır annesiyle babasının kısa süreli ziyaretleri dışında onlarla pek vakit geçirmemişti. Dikkatlerinin üstünde toplanmasını istemiyordu; nasıl olduğu, şimdi ne yapacağıyla ilgili can sıkıcı soru yağmuruna tutulmak hoşuna gitmiyordu. Artık bu korkuları bir kenara bırakmanın zamanı gelmişti. Ailesiydi onlar.

Denizin temizliğinin göstergesi mavi bayraklı Portmarnock kumsalının hemen karşısındaydı evleri. Arabayı park ederek uzaktan denize baktı. Doğduğu günden Gerry'yle aynı eve çıkana dek burada yaşamıştı. Sabahları kayaları döven dalgaların ve martıların telaşlı sesiyle uyanmaya bayılırdı. Evin önünde bahçe yerine kumsalın olması harika bir şeydi, hele yazları. Sharon'ın evi de hemen köşe başındaydı, sıcak yaz günlerinde kızlar en güzel yazlık giysileriyle kumsala iner, en yakışıklı erkekleri ararlardı. Holly'yle Sharon birbirlerinin tam zıddıydılar. Sharon kumral, açık tenli bir kızdı, iri memeleri vardı. Holly ise sarışın, beyaz tenliydi, onun göğüsleri küçüktü. Sharon gürültücüydü, erkeklere laf atar, seslenirdi onlara. Holly sesini çıkarmaz, bakışlarıyla flört eder, gözlerini beğendiği çocuğa diker ve fark edilene kadar da çekmezdi. O günden beri ne Holly'nin huyu fazla değişmişti ne de Sharon'ın.

Öyle uzun boylu oturmayacaktı Holly, biraz laflayıp Gerry'nin gönderdiğini tahmin ettiği zarfı alacaktı, o kadar, içinde ne olduğuna kafa patlatarak kendine işkence çektirmekten yorgun düşmüştü, bu sessiz ıstıraba son vermeye kararlıydı. Derin bir soluk alarak zili çaldı, herkes görsün diye yüzüne bir tebessüm yerleştirdi.

"Merhaba canım! İçeri gel, gel!" diye karşıladı annesi, her görüşünde öpmek istediği sevimli yüzüyle.

"Merhaba anneciğim. Nasılsın?" Holly içeri girince içine ferahlık veren ev kokusunu aldı. "Yalnız mısın?"

"Evet, babanla Declan birlikte boya almaya gittiler, odayı boyanacak da."

"Declan'ın bütün masraflarını hâlâ biz çekiyoruz deme bana."

"Şey, baban çekiyor olabilir ama ben asla. Gece işi buldu, dolayısıyla bugünlerde kendi harçlığını çıkarıyor en azından. Ama ev için metelik harcadığını görmedik daha." Gülerek Holly'yi mutfağa götürdü, su ısıtıcısını çalıştırdı.

Declan, Holly'nin en küçük erkek kardeşiydi, ailenin bebeğiydi, annesiyle babası hâlâ onu şımartmak zorunda olduklarını hissediyorlardı. Ne "bebekti" ama: Declan yüksekokulda film yönetmenliği okumuş, elinden kamera düşmeyen yirmi iki yaşında bir çocuktu.

"Şimdi hangi işte çalışıyor?"

Annesi gözlerini havaya dikti. "Bir gruba katıldı. Galiba kendilerine Orgazm Balığı adını takmışlar, ya da öyle bir şey. Bunu dinlemekten midem bulandı Holly. Eğer bir kere daha bu gece çaldıkları müziğin bir şirketle anlaşma yapmanın kapısını açtığını, nasıl da ünlü olacaklarını söylemeye kalkarsa, çıldıracağım."

"Vah zavallı Deco, dert etme anne, eninde sonunda yapacak bir şey bulur."

"Biliyorum, ama tuhaf, siz diğer sevgili çocuklarım arasında en az onu dert ediyorum. Yolunu bulacak elbet."

Fincanlarını alıp oturma odasına geçtiler, televizyonun karşısına oturdular. "Harika görünüyorsun tatlım, saçına bayıldım. Ne dersin, Leo benim saçımı da yapar mı, yoksa onun tarzı için ben fazla mı yaşlıyım?"

"Şey, Jennifer Aniston'ın saç stilini istemediğin sürece sorun olmaz," dedikten sonra kuafördeki kadını anlattı annesine, birlikte kahkahalarla güldüler.

"Ben Joan Collins'e benzemek falan istemem, en iyisi uzak durmak."

"Bu daha akıllıca."

"İşle ilgili olumlu bir gelişme var mı?" Annesi laf olsun diye sormuş gibi yapsa da öğrenmeye can attığını biliyordu Holly.

"Hayır anneciğim, daha değil. Aramaya bile başlamadım; ne yapmak istediğimi bilmiyorum henüz."

"Haklısın," dedi annesi. "Acele etme, nasıl bir iş istediğini iyice düşün, geçen seferki gibi nefret ettiğin bir işe dalma." Holly şaşmıştı bu sözlere. Ailesi hiçbir zaman desteğini esirgememiş olsa da onların tükenmeyen sevgisini görmekten etkileniyordu.

Holly'nin son işi bir avukatlık bürosunda affetmenin anlamını bilmeyen ufak tefek pislik bir adamın sekreterliğini yapmaktı. Adi herif ölmek üzere olan kocasının yanında olmak için izin alması gerektiğini bir türlü anlayamayınca işinden ayrılmak zorunda kalmıştı. Şimdi yenisini araması gerekiyordu. Yeni bir iş yani. Fakat sabahları işe gitme fikrini şimdilik aklı almıyordu.

Holly'yle annesi birkaç saat boyunca keyif çatıp konudan konuya geçerek sohbet ettiler, sonunda Holly cesaretini toplayıp zarfı istedi.

"Ah, tabii tatlım, aklımdan uçup gitmiş. Umarım önemli bir şey değildir, çok oldu geleli."

"Birazdan göreceğiz."

Vedalaşma faslından sonra Holly bir an önce oradan ayrılmaya can atıyordu.

Altın sarısı kumlarla denize bakan çimenlerin üzerine dizüstü çöken Holly ellerini zarfın üstünde gezdirdi. Annesi pek iyi tarif edememişti, zarf falan değildi bu, kahverengi kalın bir paketti. Adres etiketin üstüne daktiloyla yazılmıştı ki kimden geldiği anlaşılmasın. Adresin tepesinde de kalın ve koyu renk harflerle tek bir kelime yazılıydı: LİSTE.

Yüreği hopladı. Gerry'den gelmiyorsa, demek ki Holly sonunda onun gittiğini, hayatından tamamen çıktığını, artık onsuz yaşamayı düşünmeye başlamak gerektiğini kabul etmek zorundaydı. Yok, eğer o gönderdiyse, onu bekleyen

yalnızlık bundan farklı değildi, fakat hiç olmazsa anıları taze kalacaktı. Ömür boyu sürecek anılar.

Titreyen parmaklarıyla paketin ağzını yırttı. Baş aşağı çevirdi, sallayarak içini boşalttı. On küçük zarf çıkmıştı içinden, gönderilen bir buket çiçeğe iliştirilen cinsten küçücük zarflar; her birinin üstüne farklı bir ay adı yazılmıştı. Zarf yığınının altındaki kâğıt parçasında tanıdık elyazısını görünce kalbi duracaktı neredeyse.

Gerry'den geliyordu.

Beş

Holly nefesini tuttu, gözleri yaşlanmıştı, kalbi gümgüm atıyordu, bunları yazan kişinin bunu bir daha asla yapamayacağını düşünerek bildik elyazısını okudu. Sayfaya doldurulan son kişinin o olduğunu bilerek parmaklarını sözcüklerin üzerinde gezdiriyordu.

Sevgilim Holly,

Bunu ne zaman ya da tam olarak ne zaman okuduğunu bilmiyorum. Mektubumun sağ salim eline ulaştığını umut ediyorum. Uzun zaman önce bana tek başına yaşayamayacağını fısıldamıştın. Yapabilirsin Holly.

Sen güçlü ve cesur birisin, bunun üstesinden gelebilirsin. Birlikte güzel zamanlar geçirdik, sen benim hayatımı... hayatımı aydınlattın. Hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum. Fakat ben senin hayatının sadece bir safhasıyım, bundan sonra başkaları da olacak. Harikulade anılarımızı hatırla, ama lütfen kendine daha başka anılar yaratmaktan da korkma.

Bana karım olma onurunu tattırdığın için teşekkür ederim. Her şey için teşekkürler. Sonsuza dek minnettar kalacağım.

Ne zaman bana ihtiyacın olursa, yanında olduğumu bil.

Sonsuz sevgiler,

Kocan ve en yakın dostun,

Gerry

Not: Sana bir liste sözü vermiştim, işte burada. Bulacağın zarfları kesinlikle üstlerinde belirtilen aylarda açmalısın, bu kurala uy. Unutma, seni gözlüyorum, bozarsan anlarım...

Holly yıkıldı, baştan aşağı sarsıldı. Ama aynı zamanda rahatlamıştı; Gerry'nin bir şekilde, kısa bir süreliğine olsa da onunla birlikte olmaya devam edecek olması huzur ver-

mişti ona. Küçük beyaz zarfları tek tek elden geçirerek uygun ayı aradı. Şimdi nisandaydılar. Mart'ı kaçırmıştı, o zarfı aldı. Yavaşça açtı, her saniyenin tadına varmak istiyordu, içinden çıkan küçük kartta yine Gerry'nin elyazısı vardı. Okudu:

Sağını solunu morartmamaya çalış, yatağın başucuna bir lamba al!

Not: Seni seviyorum...

Birtanecik Gerry'nin geri döndüğünü anlayınca gözyaşlarının yerini kahkahalar almıştı!

Kocasını hayata döndürmek adına mektubu defalarca okudu Holly. Akan gözyaşları yazıları görmesini engelleye ne kadar okudu, sonra başını kaldırıp denize baktı. Deniz her zaman sakinleştirici etkisi yapardı Holly'de, daha küçük bir kızken canı bir şeye sıkıldığında, düşünmesi gerektiğinde karşıdan karşıya geçerek kumsala koşardı. Annesiyle babası onu evde göremeyince deniz kıyısında bulacaklarını bilirlerdi.

Gözlerini yumdu, dalgalar tatlı tatlı iç çekerken o derin derin soluk alıp verdi. Sanki deniz nefes alıyor, teneffüs ederken suyu içine çekiyor, arkasından da kumlara doğru bırakıyordu. Denizle birlikte soluk almayı sürdürdü, sakinleşirken nabız atışlarının yavaşladığını hissediyordu. Son günlerinde Gerry'nin yanına uzanıp soluk alışını dinlediğini hatırladı. Kapıya bakmak, ona yiyecek bir şeyler hazırlamak ya da tuvalete gitmek için yanından ayrılacak diye ödü kopardı, ya o sırada onu terk etmeye karar verirse diye. Yatağa döndüğü zaman soluğunu duymak için dehşet içinde sessizce kulak kabartır, göğüskafesinin şişip inmesini seyrederdi.

Ama Gerry her defasında dayanmayı başarmıştı. Gücü ve yaşama bağlılığı doktorları şaşırtırdı; mücadele etmeden gitmeye hazır değildi. Sonuna dek neşesinden bir şey kaybetmemişti. Dermanı kalmamış olmasına, sesi zor çıkmasına rağmen, tıpkı bir annenin yeni konuşmaya başlayan çocuğunun çıkardığı sesleri anladığı gibi Gerry'nin yeni geliştirdiği dili anlamayı öğrenmişti Holly Gece geç saatlere kadar kıkır kıkır gülerler, bazı gecelerse sarılıp ağlarlardı. Holly tüm bu zaman boyunca sağlam durmuştu, yeni görevi ihtiyacı olduğunda Gerry'nin yanında olmaktı şimdi. Kendisine ihtiyacı olduğunu hissetmek isterdi, böylece eli kolu bağlı, çaresiz kalmadığını bilirdi.

Şubatın ikisinde sabaha karşı dörtte Gerry son nefesini verip gözlerini yumarken elini sımsıkı tutup onu cesaretlendirmek için gülümsemişti kocasına. Korksun istemiyordu, onun korktuğunu anlamasını da, zaten o anda korkmamıştı Holly. Rahatlamıştı, Gerry'nin acıları son bulduğu, son nefesini verirken yanında olduğu için seviniyordu. Onu tanıdığı, sevdiği, onun tarafından sevildiği için mutluydu, en son Holly'nin gülen yüzünü gördüğü, ona cesaret verdiğini, pes etmesinde bir sakınca olmadığını ona anlattığı için mutluydu.

Ondan sonraki günleri hayal meyal hatırlıyordu şimdi Holly Cenaze işlerini düzenleyerek, Gerry'nin yıllardır görmediği akrabalarıyla, eski okul arkadaşlarıyla görüşüp onların taziyelerini kabul etmekle geçmişti günler. Sonunda her şeyi açık seçik düşünebildiğini sandığı için sonuna kadar metin ve sakin davranmıştı. Gerry'nin aylarca çektiği acıların sona ermesinden dolayı minnettardı. Kendisinden çalınan yaşam yüzünden şu an duyduğu öfke ya da burukluğu hissetmek o zaman gelmemişti aklına. Bu his kocasının ölüm belgesini almaya gittiğinde sarmıştı içini.

Şimdi de fışkırarak su yüzüne çıkmıştı o his.

Yerel sağlık ocağındaki kalabalık bekleme odasında numarasının okunmasını beklerken, Gerry'nin numarası bu kadar erken okunmak zorunda mıydı diye merak ediyordu. Genç bir çiftle yaşlı bir karıkocanın arasında sıkışmış oturuyordu. Bir yanında eskiden Gerry'yle birlikte verdikleri fotoğraf dururken, öbür yanında gelecek yıllardaki görüntüleri durmaktaydı. Hiç de adil değildi bu. Ona destek

veren geçmişiyle kayıp geleceği arasında sıkışıp kalmıştı sanki, yüreği sıkıştı. Orada olmaması gerektiğini düşündü.

Arkadaşlarının hiçbiri gelmemeliydi buraya.

Ailesinden hiç kimse buraya uğramamalıydı.

Aslında dünyadaki insanların çoğu o anda Holly'nin içinde bulunduğu durumda olmamalıydı.

Adil olmadığını düşünüyordu.

Çünkü adil değildi.

Sanki suratının hali her şeyi kanıtlamıyormuş gibi kocasının ölüm sertifikasının resmi kopyasını banka müdürlerine, sigorta şirketlerine teslim ettikten sonra Holly yuvasına döndü ve kendini dış dünyaya kapatarak bir zamanlar yaşadığı hayata ait yüzlerce anıyla baş başa kaldı. O hayatta çok mutlu olmuştu. Madem öyle neden ona başka bir yaşam sunuluyordu şimdi, üstelik öbürüne göre berbat olan bir yaşam?

İki ay önce yaşanmıştı bütün bunlar, o günden beri evden dışarı adımını atmamıştı. Onca zaman sonra şimdi neden güzel karşılandım diye geçiriyordu içinden zarflara bakıp gülümserken. Gerry geri gelmişti.

Holly elleri titreyerek Sharon'ın telefon numarasını hızla çevirirken heyecanını güçlükle bastırıyordu. Birkaç kere yanlış numara çevirdikten sonra kendini toplayıp doğru numarayı çevirmeye özen gösterdi.

Telefon açılır açılmaz, "Sharon!" diye bağırdı avazı çıktığınca. "Ne oldu bil bakalım! Tanrım, inanamıyorum!"

"Şey, dur... ben John, Sharon'ı çağırayım." Çok endişelendiği belli olan John telaş içinde Sharon'a seslendi.

"Ne, ne oldu?" Sharon soluk soluğaydı. "Neyin var? İyi misin?"

"Evet, iyiyim!" Holly isterik kahkahalar atıyor, gülse mi ağlasa mı, karar veremiyordu, ansızın cümle kurmayı unutmuştu.

Sharon afallamış bir halde mutfak masasına oturmuş, hattın öbür ucundaki Holly'nin eveleyip gevelemelerinden

anlam çıkarmaya çalışırken John onu seyrediyordu. Holly'nin sözünü ettiği Bayan Kennedy'nin ona verdiği, içinden başucu lambası çıkan kahverengi bir zarftı galiba. Sharon çok kaygılanmıştı.

"Kes!" diye bağırdı, hem Holly'yi hem de John'ı hayrete düşürecek kadar yüksek bir sesle. "Dediklerinin bir kelimesini anlamıyorum, lütfen," derken Sharon'ın ses tonu yumuşamıştı, "ağır ol, derin bir soluk al, şimdi baştan başla, İngilizce konuşsan iyi olur."

Birdenbire hıçkırıklar gelmeye başlamıştı karşı taraftan.

"Ah, Sharon," dedi Holly yavaşça ve anlaşılır bir dille, "bana liste hazırlamış. Gerry bana liste çıkarmış."

Sharon duyduklarını sindirmeye gayret ederken sandalyesinde donakalmıştı.

Karısının gözlerinin hayretle açıldığını gören John bir sandalye çekip yanına oturdu, kafasını ahizenin kulaklığına yaklaştırarak neler olup bittiğini duymaya çalıştı.

"Tamam Holly, derhal buraya gelmeni istiyorum ama dikkatli sür." Sharon durakladı, dikkatini demin duyduklarına toplamaya çalışırken önüne bir sinek gelmişçesine John'ın başına vurdu. "Bu... harika bir haber!"

John kendini aşağılanmış hissederek ayağa kalktı, masanın önünde dikildi, haberin ne olabileceğine kafa patlatarak mutfağı arşınlamaya başladı.

"Ah, öyle tabii," diye hıçkırıyordu Holly. "Gerçekten harika."

"Peki, buraya gel de konuşalım."

"Tamam."

Sharon telefonu kapattıktan sonra suspus oturdu.

"Ne? Ne olmuş?" Belli ki ciddi bir olayın dışında kalmış olmanın verdiği huzursuzlukla sormuştu John.

"Affedersin tatlım. Holly yolda. Dedi ki... şey... diyor ki..."

"Ne? Tanrı aşkına söyle!"

"Gerry liste hazırlamış."

John bakışlarını Sharon'a çevirdi, karısının yüzüne ba-

kıp doğru mu söylüyor diye anlamaya çalışıyordu. Sha-
on'ın endişeyle bakan mavi gözlerini gördü sonra; doğru
olmalıydı. Masaya yaklaşıp yanına gitti, John'la Sharon bir-
likte sessizce oturup gözlerini duvara dikerek düşüncelere
daldılar.

Altı

Üçü birlikte Holly'nin kanıt olarak getirdiği paketin içinden çıkanlara gözlerini dikmiş mutfak masasının etrafında sessizce otururlarken, Sharon'la John'ın tek söyleyebildikleri, "Vay canına," oldu. Birkaç dakikadır neler hissettiklerine karar vermeye çalışırlarken pek az söz sarf etmişlerdi. O da yarım yamalak...

"İyi de bunu nasıl..."

"Nasıl oldu da farkına... neyse... Aman Tanrım."

"Sence ne zaman... yani, kendi başına kaldığı zaman..."

John arkadaşının ölüm döşeğinde yatarken kimselere sezdirmeden bu fikri tek başına ne zaman, nerede ve nasıl hayata geçirdiğini eveleye geveleye çözmeye uğraşırken Holly ile Sharon da bakışıyorlardı.

"Vay canına," diye tekrarladı John, sonunda Gerry'nin bir yolunu bulup bunu başardığına kanaat getirmişti. Tek başına gelmişti üstesinden.

"Biliyorum," dedi Holly onaylayarak. "Sizin de haberiniz yoktu demek?"

Sharon alaycı bir tavırla, "Holly, seni bilmem ama bana öyle geliyor ki bütün bunları tezgâhlayan John'dan başkası değildi," diye açıkladı.

"Güleyim bari. Hahha," dedi John umursamazca. "Neyse, bakın adam sözünü tuttu, tutmadı mı?" Kızlara bakarken gülümsüyordu.

Holly usulca yanıtladı. "Tuttu, doğru."

"Sen iyi misin Holly?" diye sordu Sharon kaygılı bir sesle. "Yani, bütün bunlar sende nasıl duygular uyandırmıştır kim bilir, mutlaka... tuhaf gelmiştir."

"Gayet iyiyim." Düşünceliydi Holly. "Doğrusunu istersen, şu anda başıma gelen en güzel şey! Aynı zamanda ko-

mik, hele bu liste üstünde hep birlikte ne çok kafa patlattığımızı düşünüyorum da. Aslında, böyle bir şeyi bekliyor olmalıydım."

John itiraz etti. "Öyle ama hiçbirimiz bunun olacağını aklımıza getirmemiştik."

"Neden ama?" dedi Holly. "Daha en başından amaç bu değil miydi? Sen gittikten sonra geride bıraktığın sevdiklerine yardım edebilmek."

"Bence bu işi tek ciddiye alan Gerry'ydi."

"Bak Sharon, aramızdan giden yalnızca Gerry, o yüzden öbürlerinin bunu ciddiye alıp almadığını bilemeyiz."

Sessizlik çökmüştü.

John neşeyle atıldı. "Neyse, hadi şunlara yakından bakalım." Keyiflenmişti ansızın. "Kaç tane zarf var?"

"Bakalım... on tane," diye saydı Sharon, yeni uğraşlarının verdiği şevkle.

"Peki, orada hangi aylar var?" dedi John. Holly hemen zarfları ayırmaya koyuldu.

"Mart var, lambayla ilgili olan, onu açtım. Nisan, Mayıs, Haziran, Temmuz, Ağustos, Eylül, Ekim, Kasım ve Aralık."

Sharon dalgın dalgın, "Demek ki yılın geri kalan her ayı için bir mesaj," yorumunu yaptı. Hepsinin zihninden geçen aynıydı: Gerry bütün bunları şubat ayını atlatamayacağını bilerek planlamıştı. Bir an durup bunu düşündüler, derken Holly arkadaşlarına sevinçle baktı. Gerry onun için ne planlamış olursa olsun, ilginç olduğu kesindi, zaten çoktan ona kendini normal biri gibi hissettirmeyi başarmıştı. John ve Sharon'la birlikte kahkahalar atarak zarfların içinde neler olduğunu tahmin etmeye çalışırlarken, Gerry de aralarındaydı sanki.

John birden bağırdı. "Durun biraz!"

"Ne oldu?"

John'ın mavi gözleri ışıldıyordu. "Aylardan nisan, sen daha bu zarfı açmadın."

"Ya, tamamen aklımdan çıkmış! Olamaz, şimdi açsam mı?"

"Ne duruyorsun," dedi Sharon cesaretlendirmek için.

Holly zarfı eline aldı, yavaşça açmaya başladı. Bunu açtıktan sonra geriye sekiz zarf daha kalıyordu, olan bitenler birer anı olmadan önce her saniyenin tadını çıkarmak niyetindeydi. Zarfın içindeki küçük kartı çekti.

Bayan Disko Kraliçesi her zaman şık olmalı. Git, kendine bir giysi al, çünkü gelecek ay ihtiyacın olacak!
Not: Seni seviyorum...

"Ooooh!" John ile Sharon koro halinde bağırıyorlardı, "Şifreli konuşuyor!"

Yedi

Holly yatağında çıldırmış bir kadından farksız yatıyordu, başucundaki lambanın düğmesini bir açıp bir kaparken gülücükler saçıyordu. Sharon'la birlikte Malahide'daki Bed Knobs and Broomsticks mağazasına alışverişe gitmişlerdi, si de, yatak odasındaki krem rengi ahşap mobilyayla uyumluydu (saçma sapan bir karar verip en pahalısını seçmişlerdi elbet, geleneği bozmak onlara yakışmazdı). Abajuru alırken Gerry bedenen yanında olmasa bile bu alışverişi birlikte yapmışlar gibi geliyordu Holly'ye.

Yeni eşyanın içeriye vereceği havayı görmek için yatak odasının perdelerini kapatmıştı. Başucu lambası odaya sıcaklık katıyor, olduğundan daha sevimli gösteriyordu. Her gece ettikleri kavgaları sona erdirmek bu kadar kolaydı demek, fakat ikisi de istememişti bunu. Bu bir alışkanlık, onları yakınlaştıran tanıdık bir şey haline gelmişti. O küçük kavgalardan birini etmek için neler vermezdi şimdi. Gerry için sıcacık yataktan çıkmaya, onun için buz gibi yerlere basmaya ve karanlıkta yatağa geri dönerken karyolanın kenarına çarpıp bir yerini çürütmeye seve seve katlanırdı. O günler geride kalmıştı.

Gloria Gaynor'ın, *I Will Survive* şarkısının sesi şıp diye bulunduğu zamana getirdi Holly'yi; cep telefonu çalıyordu.

"Alo?"

Tanıdık bir ses, "İki günler ahbap, eve döndüüüüm!" diyordu çığlık çığlığa.

"Aman Tanrım, Ciara! Geleceğinden haberim yoktu!"

"Aslında ben de bilmiyordum, ama parasız kalınca gelip herkese sürpriz yapayım diye düşündüm!"

"Bak sen, annemle babanın hiç şaşırmadığına bahse girerim."

"Yani, babam duştan çıkarken korkudan havlusunu düşürdü."

Holly elini yüzüne götürdü. "Aman Ciara, sakın!"

Ciara kahkahalarla karşılık verdi. "Babamı görünce ona sarılmadım, merak etme!"

"Lak, lak, lak. Konuyu değiştir, gözümün önüne geliyor."

"Neyse, geldiğimi söylemek için aradım, annem de kutlama yemeği hazırlıyor."

"Neyin kutlaması?"

"Sağ salim geri gelmenin."

"Ha, o. Ben de bize verecek bir haberin var falan sandım."

"Sağ olduğumu haber veriyorum işte."

"Pe-ki. Kimler geliyor?"

"Bütün aile."

"Diş doktoruna gidip dişimi çektireceğimi söylememiş miydim? Kusura bakma, ben gelemem."

"Tabii, tabii. Ben de anneme öyle dedim, ama uzun zamandır görüşmüyoruz. Hem sen Richard ile Meredith'i en son ne zaman gördün?"

"Ah, sevgili Dick, cenazede formundaydı gene. Durmadan nasihat etti, sakinleştirici şeyler söyledi, mesela, 'Gerry'nin beynini tıbbın hizmetine vermeyi düşünmez misin?' gibi sözler. İşte böyle harika bir ağabey o."

"Ya, vay be, Holly, affedersin. Cenazeyi unutmuşum." Kız kardeşinin ses tonu değişmişti. "Gelemediğim için özür dilerim."

"Ciara, saçmalıyorsun, gelmemen daha iyi diye konuşmuştuk ya," diye terslendi Holly. "Ta Avustralya'dan buraya gelip geri gitmek çok pahalı olacaktı. Hem bu konuyu bir daha açmayalım, tamam mı?"

"Tamam."

Holly hemen konuyu değiştirdi. "Bütün aile derken, kimleri kastediyorsun?"

"Richard ile Meredith sevimli ufak yeğenlerimizi getiriyorlar. Jack ve Abbey'nin geleceğini duymak hoşuna gider, Declan'ın bedeni olacak ama ruhu olmaz herhalde, annemle babam, bir de ben elbet ve de sen."

Holly homurdandı. Holly ailesinden ne kadar şikâyet etse de ağabeyi Jack'le çok iyi bir ilişkisi vardı. Jack ondan yalnızca iki yaş büyüktü, birlikte büyümüş sayılırlardı, ona hep kol kanat germişti. Anneleri ikisine "küçük afacanlarım" derdi, çünkü evde mutlaka bir yaramazlık yaparlardı (bu yaramazlık bazen ağabeyleri Richard'ı hedef alırdı). Hem dış görünüşleri hem de karakterleri bakımından birbirlerine benzerlerdi. Holly'ye göre aynı anne babadan olması en akla yatkın kardeşiydi Jack. Bu durum onun yedi yıllık eşi Abbey'yle iyi anlaşmasına da yaramıştı. Gerry'nin sağlığında dördü birlikte sık sık buluşur, yemeğe, içki içmeye giderlerdi. Gerry sağken... Tanrım, kulağa ne kadar yanlış geliyordu bu söz.

Ciara hepsinden başkaydı. Jack'le Holly onun tek kişilik Ciara gezegeninden geldiğine inanırlardı. Babasına benzerdi o, uzun bacaklıydı, koyu renkli saçları vardı. Dünyayı dolaşmasının sonucu olsa gerek, vücudu dövmeler ve halkalarla doluydu. Her ülkeye bir dövme diye takılırdı babaları. Oysa Holly'yle Jack her bir dövmenin bir erkeği simgelediğini düşünüyorlardı.

Elbette bütün bunlar ailenin en büyük çocuğu Richard'ın (ya da Jack ve Holly'ye göre Dick'in) hiç de hoşuna gitmeyen şeylerdi. Richard doğuştan ihtiyarlık gibi ciddi bir hastalıktan mustaripti. Hayatını kurallar, yönetmelikler ve itaat çerçevesinde yaşardı. Küçükken bir arkadaşı vardı, on yaşlarındayken kavga etmişlerdi, o günden sonra Holly ağabeyinin eve kimseyi getirdiğini, kız arkadaşı olduğunu ya da dışarı eğlenmeye çıktığını hatırlamıyordu. Holly'yle Jack, huysuz karısı Meredith'le nerede tanıştı acaba diye merak ederlerdi. Olsa olsa mutluluk karşıtları kongresinde falan karşılaşmış olabilirlerdi.

Yok, Holly dünyanın en kötü ailesine sahip değildi elbet, yalnızca acayip bir şekilde karmakarışık kişilerden oluşmuş bir aileydi onunki. Büyük kişilik çatışmaları en olmadık zamanlarda münakaşalara, ya da Holly'nin annesiyle babasının tercih ettikleri sözlerle, "ciddi tartışmalara" yol açardı. Geçinip giderlerdi, fakat bu ancak herkesin elinden gelenin en iyisini yapması sayesinde mümkündü.

Holly ile Jack öğle yemeği ya da içki içmek üzere sık sık buluşur, yaşamlarındaki son gelişmeleri birbirlerine anlatırlardı; birbirleriyle ilgiliydiler. Holly'nin hoşuna giderdi Jack'le vakit geçirmek, kardeşten öte gerçek dostu olarak görürdü onu. Son zamanlarda pek görüşememişlerdi. Holly'nin ruh halini, kendi başına kalmak istemesini çok iyi anlamıştı Jack.

Küçük kardeşi Declan'dan yalnızca arada sırada haber alırdı Holly, o da annesiyle babasına uğradığında kapıyı Declan açtığı zaman. Konuşmakta usta değildi Declan. "Çocuk" henüz yirmi iki yaşındaydı, büyüklerin yanında pek rahat edemezdi, bu nedenle Holly onun hakkında fazla bir şey bilmezdi. İyi bir çocuktu ama ayaklarının yere bastığı söylenemezdi.

Yirmi dört yaşındaki kız kardeşi Ciara bütün bir yılı uzaklarda geçirmişti, Holly özlemişti onu. Birbirleriyle giysi değiştokuşu yapan, erkekleri çekiştiren kız kardeşlerden değildi onlar, zevkleri uyuşmazdı. Ancak erkek çocuklarla dolu bir ailede ikisinden başka kız olmaması aralarında bir bağ oluşturmuştu. Ciara, Declan'la daha iyi anlaşırdı; ikisi de hayal dünyasında yaşardı ne de olsa. Jack ve Holly küçükken ayrılmaz ikiliydiler, büyüyünce de dostlukları pekişmişti. Geriye Richard kalıyordu. Ailede herkese mesafeliydi o, ama Holly onun tam olarak anlayamadığı ailesinden ayrı olma duygusundan hoşlandığını düşünüyordu. Holly bütün sıkıcı konularda Richard'ın ona çektiği söylevlerden, hayatını duyarsızca sorgulamasından ve yemek masasında peş peşe yaptığı yorumlarla onu hüsrana uğratmasından nefret ederdi. Ama söz konusu olan Ciara'nın

eve dönüşünü kutlama yemeğiydi, hem Jack de orada olacaktı; Holly sırtını ona yaslayabilirdi pekâlâ.

Peki Holly'nin bu akşamı iple çektiği söylenebilir miydi? Kesinlikle hayır.

Annesiyle babasının evinin kapısını isteksizce çaldı Holly, hemen arkasından kapıya uçarcasına yaklaşan küçük ayakların çıkardığı gümbürtüyü duydu, derken bir çocuktan nasıl çıktığı anlaşılmayan ses çınlattı kulaklarını.

"Anne! Baba! Holly hala geldi! Holly hala!"

Yeğeni Timothy'ydi bu.

Sert bir ses çocuğun sevincini kursağında bırakmıştı. (Aslında yeğeninin Holly'nin gelişine sevinmesi görülmüş şey değildi; anlaşılan içeride çok sıkıcı bir ortam vardı.) "Timothy! Ben sana evin içinde koşmayacaksın demedim mi? Düşüp bir yerini incitebilirsin, şimdi git köşede dur ve dediklerimi düşün bakalım. Anladın mı?"

"Evet anneciğim."

"Abartma Meredith, halının üstünde mi incitecek bir yerini, yoksa yumuşacık kanepede mi?"

Holly içinden gülüyordu; Ciara'nın evde olduğu belliydi. Holly oradan tüymeyi düşündüğü sırada kapı hızla açıldı, karşısında Meredith vardı. Her zamankinden daha asık suratlı, daha sevimsiz görünüyordu.

"Holly." Başını eğerek selam verdi.

Holly de onu taklit etti. "Meredith."

Oturma odasına girerken gözleri Jack'i arıyordu Holly'nin, görmeyince bozulmuştu. Şöminenin önünde hayret uyandıracak kadar rengârenk bir kazak giymiş Richard duruyordu; belki de bu akşam eğlenceli biri olmaya karar vermişti. Elleri cebinde topuklarının üzerinde sallanırken söylev çekmeye hazır bir hali vardı. Sözlerinin muhatabı her zamanki koltuğunda azar işitmiş küçük bir okul çocuğu gibi oturan zavallı babaları Frank'ti. Richard kendini öyle kaptırmıştı ki Holly'nin içeri girdiğini fark etmedi bile. Holly konuşmalarına katılmaya hiç istekli olmadığından acınası

babasına uzaktan bir öpücük yolladı. Babası kızına gülümseyerek uçurduğu öpücüğü havada kapmış gibi yaptı.

Declan ayağında yırtık blucin, üzerinde South Park tişörtü kanepeye çökmüş sigarasını tüttürürken Meredith başına ekşimiş, sigaranın zararları hakkında kafa ütülüyordu. Sigarasını söndürüp, "Sahi mi? Bunu bilmiyordum," derken sesi endişeli çıkmıştı. Meredith memnun görünüyordu ki Declan pakete uzanıp Holly'ye göz kırparak bir sigara daha yaktı. "Biraz daha anlatsana, lütfen, öğrenmeye can atıyorum." Meredith dik dik bakmaya başlamıştı şimdi.

Ciara kanepenin arkasına saklanmış, Timothy'nin kafasına patlamış mısır atmakla meşguldü. Ufaklık yüzü duvara dönük köşede dikilirken başını çevirip bakmaya cesaret edemiyordu. Abbey kendisini yerde hareketsiz uzanmak zorunda bırakmış beş yaşındaki Emily'yle şeytani suratlı oyuncak bebeğinin hışmından kurtulamıyordu. Holly'yle göz göze geldiklerinde, "Kurtar beni," demeyi başardı.

"Merhaba Ciara." Holly kız kardeşinin yanına yaklaşınca kız çömeldiği yerden fırlayıp kucakladı onu, eskisinden daha sıkı sardı. "Saçın çok hoş."

"Beğendin mi?"

"Evet, pembe sana yakışmış."

Ciara memnun görünüyordu. "Onlara da söylemeye çalıştım," dedi gözlerini kısıp bakışlarıyla Richard ve Meredith'i işaret ederken. "E, ablam nasıl bakalım?" Ciara tatlı dille bunu sorarken sevgiyle Holly'nin kolunu okşuyordu.

"İşte, bildiğin gibi," dedi cansız bir sesle, "İdare ediyorum."

"Jack'i arıyorsan, mutfakta anneme yardım ediyor," diyen Abbey bir yandan da gözlerini fal taşı gibi açmış, "kurtar beni" diye yalvarıyordu.

Holly şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Sahi mi? Anneme yardım etmesi ne büyük incelik, değil mi?"

Abbey alaycı bir ifadeyle karşılık verdi, "Yapma Holly, Jack'in yemek yapmayı ne kadar çok sevdiğini bilmiyorsun sanki, bayılır buna. Asla bıkmaz."

Holly'nin babası kıkırdıyordu, bu davranışı Richard'ı susturmuştu. "Komik olan ne baba?"

Frank oturduğu yerde sinirli bir şekilde kıpırdanıyordu. "Bütün bunların ufacık bir deney tüpünde olması bana ilginç geldi, hepsi bu," dedi.

Richard babasının aptallığına derin bir iç çekerek tepki verdi. "Evet, ama bunların çok ufak olduğunu anlaman gerek baba, hayret verici. Organizmalar birleşiyor..." Babası arkasına yaslanırken yanından uzaklaştı, Holly'yle göz göze gelmemeye de özen gösteriyordu.

Holly ses çıkarmadan parmak ucunda mutfağa doğru ilerledi, ağabeyi Jack ayaklarını bir sandalyeye uzatıp masaya oturmuş, bir şeyler atıştırıyordu. "Hah, burada işte, bizim müthiş aşçı."

Jack gülücükler saçarak ayağa kalktı. "Kız kardeşlerin en tatlısı gelmiş." Burnunu çekti. "Bakıyorum, seni de kandırmışlar buraya gelmeye." Holly'ye doğru yürüyerek onu kucaklamak için kollarını uzattı. "Nasılsın?" diye fısıldadı kulağına.

"Iyiyim, sağ ol." Holly hüzünle gülümsedi, ağabeyinin yanağına bir öpücük kondurup annesine yöneldi. "Anneciğim, hayatının bu en gergin ve meşgul anlarında sana yardım etmeye geldim," dedi yanakları kızarmış annesini öperken.

"Ah, sizin gibi düşünceli çocuklara sahip olmakla dünyanın en şanslı kadınıyım," diye dalga geçti Elizabeth. "Bak şimdi; şuradaki patatesleri sudan çıkarabilirsin."

Jack abartılı İrlanda aksanıyla, "Anne, bize küçükken yaşadığın kıtlık günlerinde patatesin olmadığı zamanı anlatsana," diye tutturdu.

Elizabeth elindeki kurulama beziyle oğlunun kafasına yavaşça vurdu. "Ah, do'ru, dabii o sene benim zamanımdan ev'elmiş evlat."

"Do'ru, dabii," diye tekrarladı Jack.

Holly de, "Dabii, hiç de ev'elmiş değil," diyerek ağabeyini destekledi.

İki kardeş de susup gözlerini annelerine diktiler. Annesi gülüyordu, "Ne zamandan beri, dabii ev'elmiş değil, gibi bir söz var? İkiniz de kesin sesinizi."

Holly ağabeyinin yanına oturdu.

Annesi devam ediyordu. "Bu akşam yaramazlık yapmayı aklınıza getirmezsiniz umarım. Bir kerecik olsun tartışmasız bir ortam istiyorum."

Jack, "Anne, bunu aklına getirmiş olmana bile şaştım kaldım," diye itiraz ederken Holly'ye göz kırptı.

Jack'in sözlerine inanmayan anneleri, "Pekâlâ," dedikten sonra, "kusura bakmayın çocuklar, burada yapılacak bir şey kalmadı. Birkaç dakikaya kadar yemek hazır," diye ekledi.

Holly'nin canı sıkılmıştı. "Ya!" dedi.

Elizabeth de onların yanına masaya oturdu, üçü birlikte kafalarından aynı şeyler geçerken mutfak kapısına baktılar.

"Yo Abbey," diye çığlık çığlığa bağıran Emily'nin sesi çınlıyordu evin içinde, "sana dediklerimi yapmıyorsun." Hemen arkasından hıçkırarak ağlamaya başladı. Çok geçmeden Richard'ın sevimsiz kahkahası duyuldu; ondan başka gülen olmadığına göre bir espri yapmıştı anlaşılan.

"Ama galiba burada kalıp yemek yanmasın diye başında beklesek daha iyi." Konuşan Elizabeth'ti.

Elizabeth, "Hadi bakalım, herkes buraya, yemek hazır," diye seslenince hepsi yemek odasının yolunu tuttu. Bir doğum günü partisinde en iyi arkadaşının yanına oturmaya çalışan çocuklar misali tuhaf davrandılar bir anlığına. Sonunda Holly masada hoşuna gidecek bir yer buldu, masanın ucunda oturan annesi solunda, Jack sağındaydı. Abbey somurtarak Jack'le Richard'ın arasına geçti. Jack eve geldiğinde birileriyle barışması gerekmişti. Declan'ın yeri Holly'nin tam karşısıydı, yanında Timothy'ye ayrılmış boş bir sandalye vardı, onun hemen yanındaysa, sırasıyla Emily, Meredith ve Ciara oturuyorlardı. Holly'nin babasına haksızlık edilmişti, masanın başındaydı, bir yanında Ric-

hard, diğer yanında Ciara, ama o kadar sakin mizaçlı bir adamdı ki bu iş için en uygun kişiydi o.

Elizabeth yemeği sofraya getirirken herkesten tezahürat yükseldi, odaya mis gibi kokular yayılmıştı. Holly annesinin yemeklerine bayılırdı, yeni tatlar, yeni tarifler denemekten hiç çekinmezdi Elizabeth, kızına geçmemişti bu huyu. "Hey, zavallı Timmy açlıktan ölüyordur," diye seslendi Ciara ağabeyi Richárd'a. "Cezasını çekmiştir artık."

Yaş tahtaya bastığının pekâlâ farkındaydı Ciara, ama tehlikeyi severdi, daha da önemlisi Richard'ı kudurtmaya bayılırdı. Ne de olsa arada kaybettiği zamanı yakalaması gerekiyordu, bir yıl olmuştu görüşmeyeli.

"Timothy'nin yanlış yaptığını anlaması gerekiyor Ciara," açıklaması geldi Richard'dan.

"Öyle, ama bunu ona anlatmanız yeterli değil mi?"

Masadakiler gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı.

Richard devam etti, "Davranışlarının ciddi sonuçlar doğurabileceğini görsün ki bir daha tekrarlamasın."

"Demek öyle," diye sesini yükseltti Ciara, "bunca lezzetli yemekten mahrum kalsın yani." Sonra da ağzını şapırdatmaya koyuldu. "Mımm."

Elizabeth dayanamamıştı. "Kes artık Ciara."

"Yoksa köşede cezaya dikilmen gerekecek," diye ekledi Jack sert sert.

Herkes kahkahadan kırılıyordu, Meredith'le Richard'ı saymazsak tabii.

Frank konuyu değiştirme çabasıyla atıldı, "Ee Ciara, Avustralya'daki maceralarını anlatsana."

Ciara'nın gözleri ışıldadı. "Ah, baba, harika vakit geçirdim. Herkese oraya gitmeyi tavsiye ederim."

"Uçak yolculuğu bitmek bilmez ama," yorumu geldi Richard'dan.

"Ama değer."

"Yeni dövmeler yaptırdın mı?"

"Tabii, bak." Ciara böyle diyerek ayağa kalktı, pantolonunu indirerek poposundaki kelebek dövmesini gösterdi.

Anne, baba, Richard ve Meredith öfkeyle buna karşı çıkarlarken geri kalanlar katıla katıla gülüyordu. Bu durum bir süre devam etti. Sonunda Ciara özür dilemiş, Meredith ellerini Emily'nin gözlerinden çekmiş ve sofra düzenine geri dönülmüştü.

"Bunlar iğrenç şeyler," diyordu Richard tiksintiyle.

Emily'yse masum bakışlarla konuştu, "Bence kelebekler sevimli şeyler, babacığım."

"Evet, bazı kelebekler sevimlidir, ama ben dövmeleri kastetmiştim. İnsan bunlardan her türlü hastalığı kapabilir." Emily'nin yüzü asılmıştı.

"Hey, baksana, ben bunu uyuşturucu bağımlılarına da aynı iğneleri kullanan izbe bir yerde yaptırmadım. Tertemiz bir yerdi."

Meredith nefretle karşı çıktı, "İşte, yanlış duymadıysam, ben de buna tam tezat derim."

Ciara biraz fazla üstüne giderek sordu, "Söylesene Meredith, en son ne zaman gittin böyle bir yere?"

"Şey, hımm... yok," diye kekeledi. "Hiç gitmedim, ama sağ ol, almayayım, öyle olduklarından kuşkum yok." Sonra Emily'ye döndü. "Oralar pis, korkunç yerlerdir Emily, tehlikeli insanlar gider öyle yerlere."

"Ciara halam tehlikeli mi anne?"

Yanıt Ciara'dan geldi, yüzünü buruşturarak, "Yalnızca kızıl saçlı beş yaşındaki kızlar için tehlikeli," dedi.

Emily'nin nutku tutulmuştu.

Elizabeth nazik bir dille, "Richard, tatlım, sence Timmy gelip biraz yese, olmaz mı?" diye sordu.

Meredith lafa karıştı. "Adı Timothy."

"Olur anne, bence olur."

Timothy başı öne eğik süklüm püklüm odaya girdi, usulca Declan'ın yanındaki yerine oturdu. Holly'nin içi parçalanmıştı. Bir çocuğa böyle davranmak zalimceydi, onu çocuk olmaktan alıkoymak acımasızlıktı... Ufaklığın minicik ayağıyla masanın altından topuğuna tekme attığını hissettiği anda sevecen duyguları ansızın silinivermişti. Keşke cezalı kalsaydı diye düşündü.

Holly biraz daha bilgi versin diye ısrar etti kardeşine. "Hadi Ciara, anlatsana, orada çılgınca, harika şeyler yaptın mı?"

"Yapmaz mıyım, bir keresinde bungee atlayışı yaptım, daha doğrusu birkaç kere. Fotoğrafım da var." Elini arka cebine götürürken herkes vücudunun başka bir yerini sergileyecek korkusuyla başını çevirdi. Neyse ki bu defa cüzdanını çıkarmıştı, içinden aldığı fotoğraf masadakiler arasında elden ele dolaşırken Ciara anlatmayı sürdürüyordu.

"İlkinde köprüden atladım, düşünce başımı suya..."

"Aman Ciara, tehlikeli bir şeymiş bu," diye atıldı annesi ellerini yüzüne kapatarak.

"Hayır, hiç de tehlikeli değil," dedi Ciara.

Fotoğraf Holly'nin elindeydi şimdi, Jack'le ikisi kahkahadan kırılıyorlardı. Ciara bir ipin ucunda baş aşağı sarkıyordu ve yüzü, korkudan çığlık atarken çarpılmıştı. Saçları (o sırada mavi) elektriğe tutulmuş gibi dört bir yana dikiliydi.

Holly dalga geçiyordu. "Güzel fotoğraf Ciara. Anne, bunu çerçeveletip şöminenin üstüne asmalısın."

"Evet ya!" Ciara'nın gözleri ışıldamıştı. "Harika bir fikir."

"Tabii tatlım. Aşai Rabbani ayininde çekilmiş resmini kaldırır, yerine bunu koyarım," diye alay etti Elizabeth.

Declan da lafa karıştı. "Hangisi daha ürkünç ondan pek emin değilim."

Abbey öne doğru eğilerek, "Holly, doğum gününde ne yapıyorsun?" diye sordu. Richard'la yaptıkları sohbetten kaçmaya çalışıyordu aslında.

Ciara bağırdı, "Tabii ya! Birkaç hafta sonra otuzuna basacaksın."

"Öyle büyük bir kutlama yapmaya niyetim yok," dedi Holly. "Sürpriz parti falan da istemiyorum."

Ciara itiraz etti, "Ya, istemelisin..."

Babası, "Hayır, istemiyorsa, onu kimse zorlayamaz," diye lafını keserken Holly'ye bakıp göz kırptı.

"Sağ ol baba. Kızlarla bara falan giderim belki. Öyle çılgın bir şey istemiyorum."

Fotoğraf Richard'ın eline geldiğinde onaylamadığını belirten sesler çıkararak babasına verdi, adamcağız Ciara'nın halini görünce kıkırdamadan edemedi.

Richard, "Seninle aynı fikirdeyim," diyerek Holly'ye döndü, "öyle doğum günü partileri pek hoş olmaz. Yetişkinlerin çocuk gibi davranmaları, yerde 'sallan yuvarlan' yapmaları, içkiyi fazla kaçırmaları hiç hoş değil. Haklısın."

"Doğrusunu istersen, ben öyle partileri severim Richard," dedi Holly, "fakat bu yıl kutlama havamda değilim, hepsi bu."

Anlık bir suskunluğun ardından Ciara bozdu sessizliği, "Kız kıza bir gece olacak yani."

Declan atıldı, "Kameramı alıp ben de gelsem?"

"Ne için geleceksin?"

"Barlarla ilgili kısa metrajlı bir film ve okul için malzeme olsun diye."

"Olur, madem işine yarayacak... ama öyle senin hoşuna gidecek havalı yerlere gitmeyeceğimi de bil."

"Yok, fark etmez, nereye olursa o... AH!" diye bağırarak sözünü kesip kötü bakışlarını Timothy'ye dikti.

Timmy ona dil çıkardı, konuşma da kaldığı yerden devam etti. Ana yemek bittikten sonra Ciara odadan çıktı, geri geldiğinde elinde kocaman bir paket vardı. "İşte hediyeler!"

Timmy'yle Emily sevinçle el çırpıyorlardı. Holly daha önceden Ciara'nın bir şeyler getirmeyi akıl etmesini umut etmişti.

Babası kızının verdiği rengârenk boyanmış bumerangı karısına atar gibi yaptı. Richard için üstünde Avustralya haritası olan bir tişört seçmişti Ciara, o da hiç vakit kaybetmeden masada Timmy ile Emily'ye eğitim vermeye koyuldu. Meredith'e hiç armağan getirmemesi gülünç kaçmıştı, Jack'le Declan'a üzerlerine sapık resimler basılmış, "Ormandan geliyorum" yazılı tişörtler verdi. Holly'nin annesinin armağanı eski Aborijin yemekleri tariflerini içeren bir kitaptı, kendisine verilen parlak renkli tüylerle çubuklar-

dan oluşan düş kapanı[1] pek hoşuna gitti. "Bütün düşlerin gerçek olsun," diye fısıldamıştı Ciara ablasının yanağını öperken.

Neyse ki Timmy'yle Emily için şekerleme falan almayı unutmamıştı Ciara, yalnız bunlar mahalle bakkalından satın alınan bonbonlara çok benziyordu. Richard'la Meredith dişlerini çürüteceği gerekçesiyle onları bir hışım çocukların ellerinden aldılar.

Ciara itiraz etti. "Peki, o zaman geri verin de benim dişlerim çürüsün."

Timmy ve Emily diğerlerine getirilen armağanlara hüzünlü gözlerle bakarlarken, dikkatlerini Avustralya haritasına vermedikleri için Richard'dan zılgıt yemeleri gecikmedi. Timmy'nin Holly'ye surat yapması Holly'nin sevecen duygularını söndürdü. Veletler işittikleri azarı hak edecek davranışlarda bulundukları sürece durumla baş etmesi daha kolay oluyordu. Neredeyse hadlerinin bildirildiğini görmekten zevk alıyordu.

Derken Meredith'in uyarısı duyuldu, "Pekâlâ Richard, yola koyulsak iyi olacak, yoksa çocuklar masada uyuyakalacaklar." Oysa çocukların gözleri fal taşı gibi açıktı, hem de masanın altından Holly'yle Declan'ı tekmeleyecek kadar uyanıktılar.

O sırada Holly'nin babasının sözlerini duyurmak için yüksek sesle, "Tamam, herkes kalkmadan önce," dediği duyuldu. Herkes sesini kesmişti. "Güzel kızımız Ciara için kadeh kaldırmak istiyorum, ne de olsa bu onun hoş geldin yemeği." Küçük kızına gülümseyerek baktı, hepsinin bakışları onun üstündeydi. "Seni özledik tatlım, sağ salim eve döndüğün için mutluyuz," diyerek sözlerini tamamladı

---

1 Düş kapanı (dream catcher): Bazı Kuzey Amerika yerlilerinin kültüründe, uyuyan çocukları kâbuslardan korumak için yattığı yerin üzerine asılan söğüt dalından yapılmış, içine iple örümcek ağı örülmüş, etrafı kutsal kabul edilen kuş tüyleri ve boncuk gibi kişisel eşyayla süslenen küçük bir kasnak. (ç.n.)

Frank. Kadehini havaya kaldırarak, "Ciara'nın şerefine!" diye bağırdı.

Richard'la Meredith uğurlandıktan sonra herkes teker teker vedalaşmaya koyuldu. Holly akşam ayazında dışarı çıkmış, arabasına doğru tek başına yürüyordu. Annesiyle babası kapıda durmuş el sallıyor olsalar da içini ansızın yalnızlık duygusu kaplamıştı. Yemek davetlerinden Gerry'yle birlikte ayrılmaya alışıktı, kendi gelmese bile eve gittiğinde Gerry karşılardı Holly'yi. Oysa bu gece öyle olmayacaktı, ne ertesi gece ne de başka geceler.

Sekiz

Holly doğum gününde boy aynasının önünde durmuş kendini inceliyordu. Gerry'nin talimatlarını yerine getirmiş, yeni bir giysi almıştı. Ne için olduğunu bilmiyordu, ama her gün birkaç kez mayıs ayına ait zarfı açmamak için kendini zor tutuyordu. Aklında ondan başka bir şey yoktu, ne de olsa mayısa yalnızca iki gün kalmıştı.

Ruh haline uygun olarak tepeden tırnağa siyaha bürünmüştü. Üstüne oturan siyah pantolon bacaklarını ince gösteriyor, ayağına geçirdiği siyah çizmelerle pek güzel uyum sağlıyordu. Göğüslerini olduğundan büyük gösteren beli dar siyah ceket tamamlıyordu kıyafetini. Leo saçlarını çok güzel yapmış, tepeye toplamış ama omuzlarından aşağı birkaç tutamı serbest bırakmıştı. Holly parmaklarını saçlarında gezdirirken kuaförde geçen dakikaları düşünerek gülümsedi. Soluk soluğa kapıdan içeriye girdiğinde yüzü aldı. "Ah, çok affedersin Leo, telefonla konuşuyordum, vaktin nasıl geçtiğini anlamamışım."

"Dert etme canım, sen kaça randevu alırsan, elemanlar saati yarım saat ileriye yazmak için tembihliler nasıl olsa," diyen Leo, parmaklarını havada şaklatarak, "Colin!" diye seslendi, o da her şeyi bırakarak koşup geldi.

"Tanrım, sen atlara verilen ilaçlardan falan mı alıyorsun? Saçın boyuna bak, keseli daha birkaç hafta oldu."

Arkasından pedala sertçe basıp Holly'nin oturduğu koltuğu havaya kaldırdı Leo. "Özel bir akşam mı?" diye sordu.

"Üçüncü on da," dedi Holly dudağını ısırarak.

"O da ne, senin oraya giden otobüsün saati falan mı?"

"Hayır! Üçüncü on benim yeni yaşım!"

"Bilmez miyim şekerim," dedikten sonra bir kez daha parmaklarını şaklatıp bağırdı. "Colin!"

O anda Colin personel odasından elinde bir pastayla çıktı, peşinden de koro halinde "Mutlu Yıllar Sana" şarkısını söyleyen kuaför çalışanları tek sıra olmuş geliyorlardı. Holly şaşkınlıktan küçükdilini yutacaktı. "Leo!" diyebildi bir tek. Gözpınarlarında biriken yaşları akıtmamak için savaş veriyordu ama hiç de başarılı değildi. Artık kuaförde kim var kim yoksa katılmıştı doğum günü kutlamasına; bu sevgi seli karşısında Holly ne yapacağını bilemiyordu. Derken alkışlarla tören bitti ve herkes işinin başına döndü.

Holly'nin ağzını bıçak açmıyordu.

"Sana inanamıyorum Holly, bir hafta buraya gelip kahkahadan kırılıyorsun, ertesi hafta salya sümük ağlıyorsun!"

Holly, "Ah, evet, ama bu benim için çok değerliydi Leo, teşekkür ederim," diyerek gözyaşlarını sildikten sonra onu kucaklayıp öptü.

Duygusallıktan rahatsız olan Leo onun kollarından kurtularak, "Beni rezil etmenin bedelini sana ödetmem gerekiyordu," dedi.

Leo'ya ellinci doğum gününde hazırladıkları sürpriz partiyi hatırlayan Holly gülüyordu. Aklında kaldığı kadarıyla her yer "tüyler ve dantellerle" süslenmişti. Holly'nin üzerinde vücudunu sımsıkı saran dantel bir elbise vardı o gün, insanları güldürmeye bayılan Gerry pembe gömleğiyle pembe kravatına uygun pembe uzun tüylü bir atkı sarmıştı boynuna. Leo yerin dibine battığını söylemişti ama herkes onun buna bayıldığını bal gibi biliyordu. Ertesi gün Leo partiye gelen her konuğa telefon etmiş ve telesekreterlerine tehditkâr bir mesaj bırakmıştı. Olur da onu pişman eder diye Holly haftalarca Leo'nun salonundan randevu almaya çekinmişti. Söylentiye göre o hafta Leo'nun işleri kesat gitmişti.

"O gece striptizci pek hoşuna gitmişti ama," diye takıldı Leo'ya.

"Hoşuma mı gitti? Ondan sonraki bir ay boyunca birlikte takıldık herifle. Alçak herif."

İçerideki her müşterinin önüne bir dilim kek gelmişti. hepsi dönüp Holly'ye teşekkür etti.

Leo, "Neden sana teşekkür ettiklerini anlamıyorum," diye homurdanıyordu, "pastaya para sayan benim ayol."

"Dert etme Leo, vereceğim bahşiş onun parasını karşılar."

"Çıldırdın mı sen? Senin bahşişin benim otobüs parama bile yetmez."

"Leo, sen hemen bitişikte oturuyorsun ama."

"Aynen öyle!"

Holly dudaklarını buruşturup somurtur gibi yaptı. Leo kahkahalarla gülüyordu. "Otuz yaşındasın ama hâlâ çocuk gibi davranıyorsun. Bu akşam nereye gidiyorsun?"

"Ha, öyle çılgın bir yere falan gittiğim yok. Kızlarla sakin, huzurlu bir gece geçirmek istiyorum."

"Ellinci doğum günümde ben de aynısını söylemiştim. Kimler geliyor?"

"Sharon, Ciara, Abbey, bir de Denise, onu yıllardır görmedim."

"Ciara döndü mü?"

"Evet, hem de pembe saçlarla."

"Ulu manitu! Kendisine yakışanı biliyorsa, semtime uğramaz. İşte han'fendi, harika görünüyorsunuz, balonun yıldızı olacaksın, iyi eğlenceler!"

Holly hayallere dalmayı bırakıp yatak odasındaki aynaya yansıyan görüntüsüne döndü. Otuzunda hissetmiyordu kendini. İyi de otuzunda olmak nasıl bir duyguydu ki? Gençken otuz yaş çok uzak görünürdü gözüne, o yaşta bir kadının gayet akıllı ve bilgili olduğunu, kocası, çocukları ve kariyeriyle derli toplu bir hayat sürdüğünü sanırdı. Bunlardan hiçbirine sahip değildi. Oysa şimdi en az yirmi yaşındaki kadar toy hissediyordu kendini, tek farkı saçlarında birkaç tel ak belirmesi ve gözlerinin çevresinde halkalar oluşmasıydı. Yatağın kenarına oturup aynada kendini izlemeyi sürdürdü. Otuz yaşına bastığı için kutlamaya değer hiçbir şey yoktu görünürde.

Kapı çalınıyordu, dışarıdaki kızların şen şakrak sözler ederek kıkırdadıkları geldi Holly'nin kulağına. Toparlanmaya çalıştı, derin bir nefes alarak yüzüne bir gülümseme oturttu.

"Doğum günün kutlu olsun!" diye bağırdılar hep bir ağızdan.

Gülücükler saçan mutlu yüzlerine bakınca neşesi yerine gelmişti. Onları oturma odasına alırken Declan'ın elindeki kameraya el salladı.

Denise, "Olmaz Holly, onu görmezlikten gelmelisin!" diye hırlayarak Holly'yi kolundan tutup kanepeye götürdü, sonra da hepsi başına üşüşerek onu armağan yağmuruna tuttular.

Ciara çığlık çığlığa, "Önce benimkini aç!" diye bağırarak Sharon'ın önüne geçmeye çabalarken kız az kalsın kanepeden yere düşecekti. Donakalan Sharon önce ne yapacağını bilemedi, ama sonra kahkahayı kopardı.

Derken aklı başında bir ses duyuldu, "Tamam, sakin olalım, lütfen," diyordu, gülme krizine tutulmuş Sharon'ı yatıştırmaya çalışan Abbey'ydi bu. "Bence, ilkin şampanyayı patlatalım, hediyeleri sonra açarız."

"Kabul," dedi Ciara surat asarak, "ama önce benim hediyem açılacak."

Holly, "Tamam Ciara, söz, ilk seninkini açacağım," derken sanki küçük bir çocukla konuşuyordu.

Abbey bir koşu mutfağa gitmişti, geri geldiğinde elinde bir tepsi dolusu şampanya kadehi vardı. "Şampanyaya ne dersiniz canlarım?"

Şampanya kadehleri düğün armağanıydı, bir tanesinin üstünde Gerry'yle Holly'nin isimleri yazıyordu, ama Abbey onları takımdan ayırıp içeriye getirmemeyi akıl etmişti. Şişeyi Holly'nin eline tutuştururken, "Hadi," dedi, "bu şeref sana ait."

Herkes bir köşeye sinip siper alarak Holly'nin mantarı yerinden çıkarmasını beklemeye koyuldu. O ise, "Hey, millet, o kadar da beceriksiz değilim!" diye itiraz ediyordu.

Sharon başını yastıkla kapamış saklandığı kanepenin arkasından laf atıyordu, "Ya, öyle, kendisi bu işin uzmanıdır."

Pat sesini duyan kızlar neşeyle el çırparak ayağa kalktılar. Denise sahnede oyun sergilercesine elini kalbinin üstüne götürmüş, "Cennetin sesi," diyordu.

Ciara'nın çığlığı bir kez daha duyuldu. "Güzel, şimdi sıra hediye paketlerinde!"

Kızlar hep bir ağızdan, "Ciara!" diye azarladılar onu. "Önce Holly'nin şerefine içiyoruz," diye ekledi Sharon.

Hepsi kadehlerini havaya kaldırdılar.

"Peki, şimdi, çok zor bir yıl geçirmiş, ama hepsini atlatmış, tanıdığım en yürekli ve en güçlü kişiye, hayattaki en iyi arkadaşıma. O hepimizin ilham kaynağı. Hayatının bundan sonraki otuz yılında mutluluğu bulmasına! Holly'ye!"

Hep bir ağızdan bağırdılar, "Holly'ye." İçkilerini yudumlarken hepsinin gözü yaşarmıştı, ama Ciara hariç, o şampanyayı bir dikişte içmiş, hediyesini bir an önce Holly'ye vermek için kıvranıp duruyordu.

"İşte," dedi, "bu gecenin prensesi sen olduğun için şimdi bu tacı takıyorsun, sonra da bunu açıyorsun; benim sana armağanım!"

Holly ışıltılı tacı başına takarken kızlar ona yardım ettiler, üzerine giydiği siyah payetli cekete de uymuştu, çevresinde nedimeleriyle gerçek bir prensesti adeta.

Sonra hediye paketinin üstündeki bandı dikkatle çıkardı.

Abbey sabırsızca, "Yırt gitsin!" diyerek herkesi şaşırttı.

Kutunun içine şaşkın gözlerle bakıyordu Holly. "Nedir bu?"

"Okusana," dedi Ciara heyecan içinde.

Holly kutuda yazanları okumaya koyuldu. "Pille çalışır. .. aman Tanrım! Rezil kız!" Holly de, diğer kızlar da kıkırdamaya başladılar.

"Şey, buna ihtiyacım olacağı kesin," dedi Holly gülerek kutuyu kameraya doğru tutarken.

Declan'ın yüzü allak bullak olmuştu, neredeyse kusacak gibi bir hali vardı.

"Beğendin mi?" dedi Ciara, olumlu bir cevap alma beklentisiyle. "Geçen akşam yemekte verecektim aslında, ama sonra düşündüm ki uygun olmaz..."

"İnsaf! İyi ki bugüne saklamışsın!" Holly gülerek kız kardeşine sarıldı.

"Peki, sıra bende," diyerek bu kez Abbey bir paket koydu Holly'nin kucağına. "Jack'le benden, ama Ciara'nınki gibi bir şey çıkacak diye bekleme!"

Holly, "Yok artık, zaten Jack bana öyle bir hediye alsaydı kaygılanırdım," deyip Abbey'nin paketini açmaya koyuldu. "Ay, Abbey, bu çok güzel!" dedi gümüş kapaklı fotoğraf albümünü eline alırken.

"Yeni anıların için," diye belirtti Abbey.

Holly kollarını Abbey'nin boynuna sımsıkı doladı. "Harika. Teşekkür ederim."

Denise elindeki zarfı uzatırken, "Şey, benimki o kadar duygusal değil, fakat bir kadın olarak hoşuna gideceğini biliyorum," diye açıkladı.

"Süper ya! Ne zamandır istiyorum oraya gitmeyi," diye heyecanla zarfı açıp okudu Holly. "Haven Sağlık ve Güzellik Kliniği'nde bir hafta sonu!"

"Şuna bak," diye dalga geçti Sharon, "duyan da sürpriz bir erkekle randevuya gideceğini sanacak."

"Ne zaman gitmek istersen, haber ver, davetiye bir yıl geçerli, hep birlikte gideriz. Bize tatil olur!"

"Çok iyi fikir Denise, çok sağ ol!"

"Sonuncu ama en değerlisi!" diyerek Sharon'a göz kırptı Holly. Sharon elindekini çekinerek uzatırken Holly'nin yüzüne bakıyordu.

Sharon, Denise ve Holly'nin iki yıl önce Yeni Yıl Balosu'nda çekilmiş fotoğrafları büyük gümüş bir çerçeveye yerleştirilmişti. Holly şakacıktan ağlayarak, "Ah, şu pa'alı beyaz elbisem var sırtımda," dedi görür görmez.

Sharon ekledi, "Üstünü başını batırmadan önce."

Denise mırıldandı, "Bu fotoğrafı çektirdiğimizi hiç hatırlamıyorum."

Holly hüzünlü bakışlarla gözlerini fotoğraftan kaldırmadan şömineye doğru yürüdü.

Gerry'yle birlikte gittikleri son baloydu o, ertesi yıl evden çıkamayacak kadar hastaydı Gerry.

"İşte, ona başköşede yer vereceğim," diyerek çerçeveyi şöminenin üstüne, düğün fotoğrafının hemen yanına koydu.

Ciara bağırıyordu, "Hadi kızlar, kafaları çekelim artık." İkinci şampanya şişesi parlatılırken kızlar teklife balıklama atladılar.

İki şişe şampanyayla birkaç şişe kırmızı şarabın ardından yalpalayarak evden çıkıp bir taksiye doluştular. Kıkırdayıp bağıra çağıra konuşurken içlerinden biri taksi şoförüne nereye gideceklerini söylemeyi başardı. Holly ön koltukta oturacağım, şoför John'la arkadaşlık edeceğim diye tutturmuştu; gidecekleri yere vardıklarında adamcağız onu öldürmemek için kendini zor tutuyor olmalıydı.

Dublin'in şehir merkezinde taksinin durduğu bir kaldırım kenarında araçtan dökülmeden önce sıkı fıkı oldukları yeni arkadaşları John'a, "Hoşça kal John," diye bağırdıktan sonra adamın son sürat oradan uzaklaşmasını seyrettiler. Dublin'deki en şık gece kulübü olan Boudoir'da şanslarını denemeye karar vermişlerdi (üçüncü şarap şişesini devirirlerken). Bu kulübe yalnızca zenginlerle ünlüler alınırdı, eğer zengin ve ünlü değilsen de içeriye alınmak için burasının üye kartına sahip olman gerekirdi. Denise video mağazası üye kartını soğukkanlı bir tavırla kapıdaki fedaiye doğru sallayarak girişe yöneldi. İster inanın ister inanmayın, önünü kestiler.

Kızlar içeri girmek için fedaiyle didişirken, kapıdan geçtiklerini gördükleri ünlü yüzlerin sahibi ulusal televizyon kanalında haber sunuculuğu yapan birkaç kişiden başkası değildi. Denise onlara gülümseyerek bakarken, ciddi bir

havada durmadan "İyi akşamlar" diye tekrarlıyordu. Ondan sonrasını Holly hatırlamıyordu ne yazık ki.

Holly gözünü açtığında başı çatlayacak gibiydi. Dili damağına yapışmıştı, bulanık görüyordu. Dirseğinin üstünde doğrulup gözlerini açmaya çalıştı, ama nasılsa gözkapakları yapışmıştı sanki. Kısık gözlerle sağına soluna bakındı. Işık parlaktı, hem de çok, oda da dönüyordu galiba. Tuhaf bir şeyler oluyordu. Holly karşısındaki aynada kendini görünce irkildi. Gece kaza mı geçirmişti acaba? Enerjisi tükendi, gerisingeri yattığı yere bıraktı kendini. Ansızın evdeki alarm ötmeye başladı, başını yastıktan hafifçe kaldırıp tek gözünü açtı. Off, ne istiyorsan al, diye geçirdi içinden, yeter ki gitmeden bana bir bardak su ver. Fakat bir süre sonra alarmın ötmediğini anladı, başucundaki telefon çalıyordu.

"Alo?" diye açtı, sesi karga gibi çıkmıştı.

Hattın öbür ucundaki hastalıklı ses konuştu, "Oh, sevindim, yalnız değilmişim demek."

"Sen kimsin?" dedi aynı karga sesiyle.

"Galiba adım Sharon," yanıtı geldi karşıdan, "ama Sharon kim diye sorma, çünkü hiçbir fikrim yok. Yanımda yatan adam onu tanıdığımı düşünüyor sanırım." Arkadan John'ın kahkahaları geliyordu Holly'nin kulağına.

"Sharon, söylesene, neler oldu dün gece? Aydınlat beni."

"Dün gece olan alkol," dedi Sharon esnerken, "bol bol içki."

"Başka bir şey?"

"Yok."

"Saat kaç biliyor musun?"

"İki."

"Neden sabaha karşı telefon ettin?"

"Öğleden sonra iki Holly."

"Ya. Nasıl oldu bu peki?"

"Yerçekimi falan olmalı. O derste okulu kırmıştım."

"Tanrım, ben ölüyorum galiba."

"Ben de."

"Biraz daha uyusam iyi olacak, belki yeniden uyandığımda odanın dönmesi durur."

"İyi fikir, ha, Holly, otuzlar kulübüne hoş geldin."

Holly homurdanıyordu, "Başlarken böyle bir niyetim yoktu. Bundan sonra daha aklı başında davranacağım, otuz yaşında bir kadına yakışır bir şekilde."

"Tabii, tabii, ben de öyle demiştim. Hadi iyi geceler."

"Sana da." Birkaç saniye sonra Holly çoktan uykuya dalmıştı. Gün içerisinde çalan telefona cevap vermek için birkaç kez uyandıysa da sanki rüyasında konuşuyor gibiydi. Ayrıca susuzluğunu gidermek için pek çok kez mutfağın yolunu tuttu.

Sonunda aynı gün akşam dokuzda midesinden gelen gurultulara yenik düştü. Her zamanki gibi buzdolabı tamtakırdı, Holly de Çin lokantasından yemek getirtmeye karar verdi. Cumartesi programlarının en iyisini seyretmek üzere pijamalarıyla kanepeye kuruldu, bir yandan televizyona bakarken bir yandan da tıkınıyordu. Önceki gün Gerry'siz bir doğum günü geçirme travmasını atlattıktan sonra kendini iyi hissettiğini fark edince şaşırmıştı. Gerry öldüğünden beri ilk kez tek başına olmayı dert etmiyordu. Birazcık da olsa onsuz olmayı başarma olasılığı vardı.

Daha sonra cep telefonu çaldı, Jack arıyordu. "Hey, ka'dişim ne yapıyor bakalım?"

"Televizyon seyredip Çin yemeği yiyor."

"Güzel, sesin iyi geliyor. Benim yanımdaki şu zavallı sevgili hiç öyle değil ama."

"Bir daha asla seninle bir yere gitmem Holly," diye kısık bir sesle bağıran Abbey duyuluyordu arkadan.

Jack dalga geçiyordu, "Sen ve arkadaşların kız arkadaşımı yoldan çıkarmışsınız."

"Beni suçlama, hatırladığım kadarıyla seninki tek başına da gayet iyi idare ediyordu."

"O hiçbir şey hatırlamıyor," dedi Jack.

"Sanki ben hatırlıyorum da. Belki de insan otuzuna basınca böyle oluyordur. Eskiden hiç böyle olmazdım."

"Ya da bu hatırlamama numarası bize bir şey anlatmamak için kurduğunuz şeytanca bir plan olabilir."

"Keşke öyle olsaydı... Aklıma gelmişken, hediye için teşekkürler, çok beğendim."

"Sevindim. Onu bulmak için saatler harcadım ne de olsa."

"Yalancı."

Jack gevrek gevrek gülüyordu.

"Neyse, yarın akşam Declan'ın gösterisine geliyor musun diye soracaktım."

"Nerede?"

"Hogan'ın Yeri'nde."

"İmkânı yok. Bir daha bardan içeri adımımı atmam, hele gıcırdayan gitarlar, gümbürdeyen davullar çalan bir rock grubu için asla."

"Ha, şu bildik 'bir daha ağzıma asla içki koymam' masalı yani. İçki içmezsin, olur biter. Lütfen Holly, mızıkçılık yapma. Declan çok heyecanlı, başka kimse de gelmiyor."

"Demek son çare olarak ben geldim aklınıza? Bana ne kadar değer verdiğinizi öğrenmem iyi oldu."

Jack yalvarıyordu. "Hiç de değil. Seni orada görmek Declan'ı çok sevindirecek, biz de yemekte pek sohbet edemedik zaten, birlikte bir yerlere gitmeyeli uzun zaman oldu."

Holly alay ederek, "İyi de, Orgazm Balığı'nın tangırtılarını sohbet etmemize izin verir mi peki?" diye sordu.

"Bu arada, onların adı artık Kara Çilekler oldu, bence kulağa hoş geliyor."

Holly başını ellerinin arasına alıp sızlandı. "Yapma Jack, ısrar etme."

"Geliyorsun."

"Tamam, ama bütün gece kalamam."

"Onu oraya gidince konuşuruz. Haberi duyunca Declan sevinçten havaya uçacak, aileden kimse gitmiyor onun gösterilerine."

"O zaman sekiz gibi buluşuyoruz."

"Harika."

Holly telefonu kapattıktan sonra birkaç saat daha kanepeden kalkmadı. Tıka basa yemişti, kımıldayacak hali yoktu. Çin yemeği ısmarlamak iyi bir fikir değildi galiba.

Dokuz

Hogan'ın Yeri'ne girdiğinde Holly düne göre kendini daha iyi hissediyordu, ama hâlâ normalden daha yavaş hareket ediyordu. Yaşı ilerledikçe akşamdan kalma süresi uzuyordu, ama dün akşamdan kalmışlıkta altın madalyayı hak etmişti doğrusu. O gün erkenden Malahide'dan Portmarnock'a kadar sahilde yürüyüş yapmak ve sabah ayazı aklının başına gelmesine yardım etmişti. Pazar akşamı Holly annesiyle babasına yemeğe davetliydi, ona doğum günü armağanı olarak Waterford kristalinden çok güzel bir vazo vermişlerdi. Onlarla geçirdiği keyifli saatlerden sonra Hogan'ın Yeri'ne gitmek üzere kanepeden zar zor kalkmıştı.

Şehrin merkezinde üç katlı popüler bir gece kulübüydü Hogan'ın Yeri, pazar günleri bile tıklım tıklım dolardı. Birinci katta listelerdeki müzik parçalarının çalındığı havalı bir bar yer alıyordu. Genç, güzel insanlar aldıkları son moda giysileri göstermek için takılırlardı buraya. Zemin kat daha yaşlı kimselere hitap eden geleneksel bir İrlanda barıydı (içeride çoğu zaman bar taburelerine tüneyip başlarını içkilerine gömerek arpacı kumrusu gibi hayata kafa yoran yaşlıca adamlar olurdu). Haftada birkaç gece sevilen eski İrlanda şarkıları çalan, hem gençlerin hem de yaşlıların beğendiği bir müzik grubu çıkardı burada. Bodrum katı loş ve köhneydi, genellikle bir grup olurdu sahnede, müşterilerin hemen hepsi öğrencilerdi, o akşam göründüğü kadarıyla aralarında en yaşlısı Holly'ydi. Bar dediğin uzun bir koridorun sonuna yerleştirilmiş ufacık bir tezgâhtan oluşuyordu, yırtık pırtık blucinli genç öğrenciler başına üşüşmüş, içecek almak için birbirlerini itip kakarak öne geçmeye çalışıyorlardı. Barda çalışanlar da öğrenciydi galiba, kan

ter içinde saatte yüz elli kilometre hız yaparcasına oradan oraya koşturup duruyorlardı.

Bodrumda ne bir pencere ne de havalandırma sistemi olduğundan içerisi havasızdı, duman altı olan Holly soluk almakta güçlük çekiyordu. Neredeyse herkesin elinde bir sigara vardı sanki, gözleri daha şimdiden yanmaya başlamıştı. Acaba bir saat sonra ne hale gelecekti burası, hoş ondan başka şikâyetçi olan yok gibiydi. Kendini göstermek için Declan'a el salladı, ama yanına gitmeye hiç niyeti yoktu, zaten dört bir yanını kızlar sarmıştı. Kardeşinin cakasını bozmak istemiyordu. Gençliğinde böyle ortamları kaçırmıştı kendisi. Liseden sonra üniversiteye gitmemeye, onun yerine sekreter olarak çalışmaya karar vermiş, birkaç ayda bir iş değiştirmiş, en son çalıştığı berbat işi de Gerry hastalanınca yanında olmak için bırakmıştı. Öyle olmasaydı bile orada daha fazla dayanabileceğinden emin değildi ya. Dublin Üniversitesi'nde pazarlama okumuş olan Gerry ise fakülteden arkadaşlarıyla takılmaz, daha çok Holly'yle, Sharon ve John'la, Denise ve o sırada onun çıktığı adamla birlikte zaman geçirmekten hoşlanırdı. Holly şimdi çevresindekilere bakarken pek bir kaybı olmadığını görüyordu.

Nihayet Declan kız hayranların elinden kurtulup ablasının yanına geldi.

"Merhaba Bay Ünlü, benimle sohbet etmeyi seçtiğin için kendimi şanslı hissediyorum." Bütün kızlar dönüp Holly'ye bakıyordu, acaba Declan şu yaşlı kadında ne buluyor diye merak ettikleri belliydi.

Declan gülerek ellerini ovuşturuyordu. "Biliyorum," dedi caka satarak. "Bu müzik işi süper, bu gece hiç boş kalmayacağım anlaşılan."

Alay edercesine, "Ablan olarak bunu duyduğuma sevindim," diyen Holly kardeşiyle iki çift laf edemeyeceğini anlamıştı, Declan onun yüzüne bakmıyordu, bakışları kalabalığa çevriliydi.

"Tamam Declan, git hadi, git, burada ablanla duracağına, git de güzellere takıl, haydi."

"Yo, öyle değil," diye savunmaya geçti Declan. "Bu gece bizi dinlemeye plak şirketinden bir adamın geleceğini söylediler de."

"Vay be!" Kardeşi adına sevinen Holly'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Belli ki onun için büyük anlamı vardı bu işin, onunla daha önce ilgilenmediği için suçluluk duyuyordu. Plak şirketinden gelen bir adam görür müyüm diye sağına soluna bakındı. Nasıl biriydi acaba? Eline bir defterle kalem alıp telaşla not alan biri değildi herhalde. Sonunda gözleri içeridekilerden yaşça daha büyük bir adama ilişti. Siyah deri ceket, siyah pantolon ve siyah tişört giymiş, elleri kalçalarında sahneye bakıyordu. Evet, bu herif kesinkes plak şirketinin yolladığı adam olmalıydı, kirli sakalı vardı, günlerdir gözüne uyku girmemiş gibi duruyordu. Hafta boyu her geceyi konserlerle gösterilerde geçirip gündüzleri uyuyordu besbelli. Herhalde kötü de kokuyordu. Hoş, öğrenci gençlerin takıldığı mekânlara gitmekten ve genç kızları süzmekten hoşlanan bir sapık da olabilirdi. Bu da bir olasılıktı.

Holly burnundan konuşarak yüksek sesle, "Deco, şurada!" diyerek adamı işaret etti. Declan heyecanlanmış görünüyordu, gözlerini ablasının gösterdiği yöne çevirdi. Adamı görünce yüzündeki gülümseme kayboldu. "Hayır, o Danny!" diye seslendikten sonra adamın dikkatini çekmek için ıslık çaldı.

Danny ona ıslık çalanın kim olduğunu görmek için döndü, başıyla işaret ederek o yöne ilerledi. Declan, "N'aber ahbap," diyerek tokalaştı onunla.

"Mer'aba Declan, nasıl gidiyor?" Adam gergin görünüyordu.

"İyi, idare eder," dedi Declan keyifsizce. Galiba birisi Declan'a umursamaz gibi davranmanın kıyak olduğunu söylemişti.

"Ses kontrolü nasıl gitti?" Onu konuşturmak için sıkıştırıyordu.

"Bir iki sorun vardı ama hallettik."

"Her şey yolunda o zaman?"

"Tabii."

"Güzel." Yüzüne bir rahatlık yayılmıştı, sonra Holly'ye dönerek selam verdi. "Size kabalık ettiysem, özür dilerim. Ben Daniel."

"Memnun oldum, ben de Holly."

Declan, "Ya, kusura bakmayın," diye araya girdi. "Holly, bu bizim patron, buranın sahibi; Daniel, bu da benim ablam."

"Ablan mı? Hiç benzemiyorsunuz?"

Holly, "Çok şükür," diye mırıldandı Daniel'e, Declan'ın göremeyeceği şekilde, o da buna kahkahalarla güldü.

"Hey Deco, çıkıyoruz!" diye seslendi mavi saçlı bir genç.

Declan, "Sonra görüşürüz," diyerek koşar adım uzaklaştı.

Holly arkasından sesleniyordu, "İyi şanslar." Sonra Daniel'a döndü. "Demek sen bir Hogan'sın."

"Yok, aslında ben bir Connelly'yim," dedi Daniel gülümseyerek. "Burayı birkaç hafta önce devraldım."

"Ya." Şaşırmıştı Holly. "Burayı satışa çıkardıklarını bilmiyordum. Adını Connelly olarak değiştirecek misin peki?"

"Kapıdaki tüm harfleri değiştirecek param yok, hem benimki uzun da."

Holly güldü. "Zaten herkes burayı Hogan adıyla biliyor; değiştirmek saçma olur."

Daniel aynı fikirde olduğunu göstermek için kafa salladı. "Asıl neden bu zaten."

Jack kapıda görünmüştü, Holly ona doğru el salladı. "Geç kaldım, affedersin, bir şey kaçırdım mı?" diyerek yanına gelen ağabeyi sarılıp yanağına bir öpücük kondurdu.

"Hayır, daha yeni çıkıyor sahneye. Jack, bu Daniel, buranın patronu."

Daniel elini sıkarak, "Tanıştığımıza sevindim," dedi.

Jack başıyla sahnedekileri gösterdi. "Nasıllar, iyiler mi bari?"

"Doğrusunu istersen," dedi Daniel kaygılı bir sesle, "hiçbir fikrim yok, ilk defa dinleyeceğim."

Jack güldü, "Cesurca!"

"Fazla cesurca olmadığını umarım," diyen Daniel yüzünü sahnedeki gençlere çevirdi.

Jack müşteri kalabalığına göz gezdirerek, "Birkaç tanıdık sima var," dedi. "Çoğu on sekizden ufak."

Ayağına yırtık blucin, üstüne belini açıkta bırakan bir bluz giymiş genç bir kız tedirgin bir gülümsemeyle Jack'in yanına sokuldu. Parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını işaret etti. Jack gülümseyerek kafa salladı.

Holly sorgulayan gözlerle baktı. "O da neydi?"

"O mu, okulda İngilizce ders verdiğim öğrencilerden biri. On altı, en fazla on yedi yaşında. Ama iyi bir kız." Jack bir süre uzaklaşan kızın arkasından baktıktan sonra ekledi, "Yarın derse geç kalmasa iyi olur tabii."

Holly kızın arkadaşlarıyla birlikte bira içişini seyrederken keşke benim de okulda Jack gibi bir öğretmenim olsaydı diye geçirdi içinden; bütün öğrencilerinin onu sevdiği anlaşılıyordu. Nedenini anlamak güç değildi; sevecen biriydi ağabeyi. "Sakın ona söyleme kızın on sekizine basmadığını," dedi çaktırmadan Daniel'ı işaret ederek.

Kalabalığın alkışları arasında Declan fiyakalı pozunu takınıp gitar askısını omzuna geçirdi. Müzik başlamıştı, artık yanındakiyle bile sohbet etmenin yolu yoktu. Gençler hoplayıp zıplamaya koyulmuşlardı, birkaç kez Holly'nin ayağına bastılar. Jack sadece kardeşinin yüzüne bakmakla yetinip Holly'nin gözden kaçmayan rahatsızlığıyla eğleniyordu. Daniel yüksek sesle, "Size içki ısmarlayabilir miyim?" diye sorarken eliyle de barı işaret ediyordu. Jack Budweiser birası isterken Holly 7UP ile yetindi. İki kardeş Daniel'ın kalabalığı yarıp ite kaka ilerleyişini, barın arkasına geçip içecekleri hazırlayışını seyrettiler. Bar sahibi birkaç dakika sonra içkilerle geri gelmiş, Holly için de bir tabure getirmişti. Sonra dikkatlerini sahnedekilere çevirip küçük kardeşlerinin nasıl çaldığına kulak kabarttılar. Holly'ye göre değildi bu müzik

türü, iyi çalıp çalmadıklarını anlayamayacağı kadar gürültülüydü. En sevdiği grup Westlife'ın CD'sindeki tatlı şarkılardan çok farklıydı, galiba Kara Çilekler'i değerlendirecek doğru kişi değildi Holly Zaten adlarından da belliydi.

Dört parçadan sonra Holly'nin canına tak etmişti, Jack'i kucaklayıp yanağına bir hoşça kal öpücüğü kondurdu. "Declan'a sonuna kadar kaldığımı söylersin!" diye bağırdı. Sonra Daniel'a dönerek avazı çıktığınca, "Tanıştığımıza sevindim! içecek için teşekkürler!" deyip medeniyete ve temiz havaya kavuşmak üzere çıkışa ilerledi. Direksiyon başında eve dönerken kulakları hâlâ çınlıyordu. Kapıdan içeri girdiğinde saat on olmuştu. İki saat sonra aylardan mayıstı. Böylece bir zarf daha açabilecekti.

Holly mutfaktaki masaya oturdu, parmaklarıyla tahtayı tıkırdatmaya başladı. Üç fincan kahve içip bacaklarını uzattı. İki saat daha uyanık kalma çabası tahmin ettiğinden de zor geçecekti; doğum günü partisinde içkiyi fazla kaçırmanın cezasını çekiyordu hâlâ. Masanın altında ayaklarıyla gelişigüzel tempo tuttu ve sonra tekrar bağdaş kurdu. Saat 11.30'u gösteriyordu. Zarf masanın üstünde tam karşısındaydı, neredeyse dilini çıkarmış "na-ni-na-ni!" diyordu.

Zarfı eline aldı, parmaklarını üzerinde gezdirdi. Daha erken açsa kim bilecekti? Sharon ile John mayıs ayında açılacak bir zarf olduğunu çoktan unutmuş olmalıydılar. Denise de hâlâ iki gün önceki akşamdan kalmışlığı yaşıyordu herhalde. Olur da soracak olurlarsa bal gibi yalan söyleyebilirdi, hoş, kimsenin umurunda olacağını sanmıyordu.

Fakat doğru olmazdı.

Gerry anlardı.

Holly zarfları eline her alışında Gerry'nin yanında olduğu hissine kapılıyordu. Son iki zarfı açtığı zaman Gerry yanındaymış da onun tepkilerine gülüyormuş gibi gelmişti ona. Sanki birlikte oyun oynuyorlardı farklı dünyalarda bile olsalar. Buna rağmen varlığını hissedebiliyordu Gerry'nin. Hile yaparsa bilirdi, oyunun kurallarını çiğnerse anlardı.

Bir fincan daha kahveden sonra duvarlar üstüne üstüne geliyordu sanki Holly'nin. Saatin akrebi Baywatch dizisinin bir bölümünde rol kapmaya çalışır gibi çok ağır ilerliyordu, ama sonunda gece yarısını vurdu. Bir kez daha zarfı evirip çevirdi, bu anın tadını iyice çıkarmak istiyordu. Gerry masada tam karşısında oturuyordu. "Haydi," dedi, "git aç!"

Zarfın "buradan açınız" yazan yerini dikkatle yırttı, parmaklarını bir kez daha üzerinde gezdirdi, oraya en son dokunan şeyin Gerry'nin dili olduğunu biliyordu. Kartı kılıfından çıkardı.

Hadi, Disko Kraliçesi! Bu ay Kulüp Diva'da karaoke korkunu yen, hiç belli olmaz, belki karşılığında bir ödül alırsın...
Not: Seni seviyorum...

Gerry'nin bakışlarını üzerinde hissediyordu, Holly'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi, derken gülmeye başladı. Holly her soluklandığında, "Asla!" diye tekrarlıyordu kendi kendine. Sonunda sakinleşti, odaya doğru bağırdı, "Gerry! Seni alçak! Bu dediğini asla yapmayacağım!"

Gerry daha yüksek sesle gülüyordu şimdi.

"Hiç komik değil. Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun, reddediyorum. Hayır. Asla. Yapmıyorum."

"Yapman gerek, biliyorsun," diyordu Gerry.

"Yapmam gerek!"

"Benim için yap."

"Ne senin için yaparım ne kendim için, ne de dünya barışı için. Karaokeden nefret ediyorum!"

"Benim için yaparsın."

Telefonun sesi Holly'yi yerinden zıplattı. Sharon'dı arayan. "Pekâlâ, saat on ikiyi beş geçiyor, söyle bakalım, ne yazıyor? John'la ben meraktan ölüyoruz!"

"Açtığımı nereden çıkardınız?"

"Hah!" diye burun kıvırdı Sharon. "Yirmi yıllık arkadaşlığımızdan sonra ben senin ciğerini okurum kızım; hadi söyle şimdi, ne yazmış?"

"Olmaz," diye kestirip attı Holly.

"Ne? Bize söylemeyeceksin demek?"

"Yok, onun benden istediğini yapmayacağım."

"Neden, ne istiyor?"

"Ah işte, Gerry komik olmaya çalışmış o kadar," dedi Holly başını tavana kaldırarak.

Sharon ısrar ediyordu, "Meraklandım şimdi, bize de söyle."

John paralel telefondan konuşuyordu, "Hadi Holly, baklayı çıkar ağzından, ne istiyor?"

"Peki... Gerry bana... şey... karaokede şarkı söyle diyor," diyebildi Holly sonunda.

"Ne, Holly? Dediklerinin tek kelimesini anlamadık."

"Ben anladım," dedi John araya girerek. "Karaoke dedin galiba. Öyle değil mi?"

Holly cesur bir tavırla, "Evet," diye karşılık verdi.

Sharon sordu, "Senin mi söylemen gerekiyor?"

"E-veet." Onlara söylemeseydi, yapmak zorunda kalmayacaktı belki.

Hattın öbür ucunda karıkoca kahkahalarla gülerken Holly ahizeyi kulağından uzaklaştırmak zorunda kalmıştı. Holly, "Gülmeniz geçince beni ararsınız," diye terslenerek telefonu kapattı.

Birkaç dakika sonra tekrar aradılar.

"Evet?"

Sharon'ın kıkırdamasını bastırmaya çalıştığı geldi kulağına, sonra hat kesildi.

On dakika geçince Sharon bir daha telefon etti.

"Evet?"

"Tamam," dedi Sharon, "hadi işimize bakalım" dercesine ciddi bir ses tonuyla konuşuyordu. "Affedersin, şimdi geçti." Sonra telefonu ağzından uzaklaştırarak John'ı azarladı, "Bakma bana öyle!" Yeniden Holly'ye döndü, "Kusura bakma Holly, ama n'apayım, gözümün önünden gitmiyor, geçen sefer..."

"Keh, keh, keh," diye sözünü kesti Holly, "İlle de dile getirmen gerekmiyor. Hayatımın en rezil günüydü o, her anını hatırlıyorum. İşte bu yüzden yapmayacağım."

"Hadi Holly, aptalca bir şeyin seni engellemesine göz yumamazsın!"

"İyi de böyle bir gerekçe insanı engellemiyorsa, o kişi düpedüz akimi kaçırmış demektir!"

"Holly, alt tarafı ufacık bir düşme..."

"Öyle, teşekkür ederim! Dün gibi aklımda! Neyse, zaten ben şarkı söylemeyi beceremiyorum; geçen sefer bu kanıtlandı pekâlâ!"

Sharon'dan ses çıkmıyordu.

"Sharon?"

Sessizlik devam ediyordu.

"Sharon, orada mısın?"

Cevap gelmedi.

Holly dayanamayıp bağırdı, "Sharon, yoksa gülüyor musun?"

Kısık kahkahalar duyuldu önce, sonra hat kesildi.

"Ne yardımsever arkadaşlarım varmış," diye kendi kendine homurdandı.

"Off, Gerry!" diye bağırdı. "Bana yardım etmek istediğini sanmıştım, sinirlerimi bozmak değil."

O gece uyku tutmadı Holly'yi.

On

"Doğum günün kutlu olsun Holly! Geçmiş doğum günün demem daha doğru galiba," diyordu Richard sinir bozucu bir şekilde gülerken. Ağabeyini kapıda görünce ağzı açık kalmıştı. Pek görülmedik bir durumdu bu; aslında ilk kez oluyordu. Ne diyeceğini bilemediği için ağzını balık gibi açıp kapattı. "Sana minik bir orkide getirdim," diyerek saksıyı eline tutuşturdu. "Daha yeni ithal edildi, tomurcuklanıyor, çiçek vermeye hazır." Reklam filmine çıkmış gibi konuşuyordu." Minicik pembe tomurcuklara dokununca Holly'nin şaşkınlığı daha da artmıştı. "İnanmıyorum Richard, orkidelere bayılırım!"

"Bak, burada hoş, kocaman bir bahçen var, güzel ve..." Richard genzini temizleyerek devam etti, "yeşil. Ama biraz ot bürümüş..." Sesi kısılmıştı, arkasından o sinir bozucu hareketini yapmaya, ayaklarını sallamaya koyuldu.

"İçeri gelmez misin, yoksa şöyle bir uğradın mı?" Lütfen yok de, giremem de diye içinden yalvarıyordu Holly. Düşünceli davranıp armağan getirmesine rağmen şu anda Richard'ı çekemeyecekti.

"Peki, biraz oturayım." Eve adımını atmadan önce neredeyse tam iki dakika boyunca paspasa ayaklarını sildi. Bu haliyle Holly'ye lisedeki matematik öğretmenini çağrıştırmıştı, kahverengi pantolonun üstüne aynı renkte el örgüsü hırka, ayağına da tertemiz kahverengi mokasenler giyerdi. Kafasında tek tel saçı bile düzensiz durmaz, tırnakları her zaman düzgün ve manikürlü olurdu. Holly, adamı elinde bir küçük cetvel, her gece tırnaklarının standart Avrupa ölçülerinde (böyle bir şey varsa tabii) olup olmadığını ölçerken gözünün önüne getirebiliyordu.

Richard hiçbir zaman rahat görünmezdi. Sımsıkı düğümlenmiş (kahverengi) kravatının nefes almasını engellediği izlenimine kapılırdın ona bakınca, ayrıca baston yutmuş gibi yürürdü. Gülümsediğine ender rastlanırdı, gülücükleri asla gözlerine yansımazdı. Kendi kendinin eğitim çavuşuydu adeta, insan gibi davranma belirtileri gösterdiğinde kendini azarlar, cezalandırırdı. Kötülüğü kendineydi ama, en hazini de bunun herkesten çok kendine fayda sağladığını düşünmesiydi. Holly ağabeyim oturma odasına götürüp seramik saksıyı şimdilik televizyonun üstüne bıraktı.

"Hayır Holly, olmaz," dedi yaramaz bir çocuğu azarlarcasına parmak sallayarak. "Oraya koyma, serin, güneş görmeyen, sıcak, soğuk hava akımının olmadığı bir ortamda yetişir bu çiçek."

"Elbette." Holly saksıyı alarak telaşla odanın içinde çiçeğe uygun bir yer aramaya başladı. Ne demişti? Hava akımının olmadığı sıcak bir ortam mı? Nasıl da beceriyordu her defasında ona kendini beceriksiz küçük bir kız gibi hissettirmeyi?

"Şu ortadaki sehpaya ne dersin, orası uygun herhalde?"

Holly ağabeyinin dediğim yaptı, saksıyı sehpaya yerleştirdi, şimdi de ondan "aferin, akıllı kız" demesini bekliyordu. Neyse ki demedi.

Richard şöminenin yanı başında en sevdiği köşede oturmuş, odayı gözden geçiriyordu. "Evin pırıl pırıl," diye övdü kardeşini.

"Sağ ol, daha yeni... temizledim."

Zaten biliyormuşçasına kafa salladı Richard.

"Çay içer misin? Ya da kahve?" Ağabeyinin kabul etmeyeceğini sanıyordu.

Ellerini çırparak, "Evet, harika," yanıtı geldi Richard'dan, "çay iyi olur. Süt koy yeter, şeker istemem."

Holly elinde iki fincan çayla mutfaktan gelip ikisini de sehpaya bıraktı. Fincanlardan yükselen buhar saksıdaki zavallı çiçeğe zarar vermese bari diye düşünüyordu.

"Düzenli olarak sulaman yeterli, bahar aylarında gübre eklersin." Richard hâlâ çiçekten söz ediyordu. Holly kafa salladı, onun dediklerinin hiçbirini yapmayacağını bal gibi biliyordu.

"Yeşille aranın iyi olduğunu bilmiyordum Richard," diyerek biraz olsun ortamı yumuşatmaya çalıştı.

"Yalnızca çocuklarla boya yaparken takılırım yeşile. Meredith'in dediği bu." Ender şakalarından biri olan bu sözlere kahkahalarla gülüyordu.

"Sizin bahçeyle ilgileniyor musun peki?" Holly koyu bir sohbet tutturmaya çalışıyordu; evin içi öyle sessizdi ki suskunluk külçe gibi ağır geliyordu.

"Ah, tabii, bahçede çalışmaya bayılırım." Gözleri parlamıştı Richard'ın. Çayını yudumlarken, "Cumartesileri bahçeye ayırırım," dedi.

Holly'nin yanında oturan tamamen yabancı biriydi sanki. Richard hakkında çok az şey bildiğini fark etmişti, o da Holly'yle ilgili çok şey bilmiyordu ya. Fakat böyle olması başından beri Richard'ın tercihiydi, daha küçükken ailesiyle arasına mesafe koymuştu. Yaşadığı heyecanlı olayları onlarla hiç paylaşmaz, gününün nasıl geçtiğini bile anlatmazdı. Onun işi hep gerçeklerleydi, hakikatler, daha çok hakikat. Meredith'in varlığından bile ilk olarak birlikte akşam yemeğine eve gelip nişanlandıklarını açıkladıkları gün haberdar olmuşlardı. Ne yazık ki o aşamada alev saçlı, ejder gözlü bu kadınla evlenmemesi konusunda onu ikna etmek için çok geçti artık. Hoş, Richard dinlemezdi ya.

"Ee," dedi Holly odanın içinde yankılanacak kadar yüksek bir sesle, "İlginç ya da olağanüstü bir şey var mı?" Bunun sonuna, örneğin buraya gelmen gibi diye eklemek isterdi aslında.

"Yok, ilginç bir şey yok, hayır, her şey aynı." Richard çayından bir yudum aldıktan sonra devam etti, "Olağanüstü bir durum da yok. Buralara gelmişken, kapını çalıp bir merhaba demek istedim, hepsi bu."

"Ha, tamam. Şehrin bu yakasına sık sık gelmezsin de." Güldü. "Kuzeyin bu karanlık ve tehlikeli mahallelerinde ne işin var?"

"Ufak bir işim vardı işte," diye kendi kendine mırıldandı. "Ama arabamı Liffey Nehri'nin karşı kıyısına park ettim tabii!"

Holly gülümsemeye çalıştı.

"Şaka yapıyorum elbet," dedi Richard, "kapının önünde..." Sonra da ciddi ciddi sordu, "Bir şey olmaz, değil mi?"

Holly, "Sorun çıkacağını sanmam," diye karşılık verdi iğneleyici bir dille. "Bugün bizim çıkmaz sokakta dolaşan şüpheli bir şahıs görülmedi." Esprisi boşa gitmişti; Richard anlamamıştı. "Emily'yle Timmy, pardon, yani Timothy nasıl?" İşte bu büyük bir hataydı.

Richard'ın gözleri parıldadı. "İyiler Holly, çok iyiler. Fakat insanı kaygılandırıyorlar." Ağabeyi gözlerini kaçırıp odaya bakmaya koyuldu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, Richard ona içini dökebilirdi belki de.

"Yok, öyle özel bir mesele yok Holly. Çocuklar genel olarak endişe kaynağı olurlar ya." Gözlüklerini burnuna itti, kardeşinin yüzüne baktı. Sonra da gülerek ekledi, "Neyse, sen bu çocuk saçmalığıyla uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

Yine sessizlik çökmüştü.

Holly midesine bir yumruk yemişti sanki.

"Söylesene, iş buldun mu?" diye sordu Richard.

Holly taş kesmiş gibi oturuyordu koltukta; ağabeyinin ona bunu söylemeye nasıl cüret ettiğini anlamamıştı. Hakarete uğramış, incinmişti, Richard'ın evinden derhal çıkıp gitmesini istiyordu. Ona kibar davranacak havada değildi, hâlâ kocasının yasını tuttuğu için henüz iş aramaya bile başlamadığını açıklamaya hiç niyeti yoktu, o küçük beynine girmezdi zaten. Onun elli yıl daha başına gelmeyecek "saçma sapan" bir şeydi bu nasıl olsa.

"Hayır," diye kestirip attı.

"Para işini nasıl hallediyorsun peki? İşsizlik yardımına başvurmuş muydun?"

"Hayır Richard," dedi çileden çıkmamaya çalışarak. "Başvurmadım, ama dul yardımı alıyorum."

"Oh, bu güzel, işe yarıyordur, değil mi?"

"Ben olsam işe yarar terimini kullanmazdım, müthiş üzücü demek daha doğru."

Ortam gerilmişti. Birdenbire eliyle bacağına vurdu Richard, konuşmanın sonunu işaret ediyordu bu hareketiyle. "Artık yola koyulsam iyi olacak, işe dönmem gerek," deyip ayağa kalktı, sanki saatlerdir oturuyormuşçasına abartılı bir tavırla gerindi.

Holly rahatlamıştı, "Peki öyleyse," dedi. "Araban hâlâ buradayken, git sen." Richard yine anlamamıştı espriyi; başını uzatmış pencereden dışarı bakıyordu.

"Haklısın; hâlâ burada, çok şükür," dedi. Sanki duvarda bir leke varmış da, Holly'nin başının üstünden oraya bakıyor gibiydi konuşurken. "Neyse, seni gördüğüme sevindim, çay için teşekkürler."

"Bir şey değil, orkide için teşekkür ederim." Holly dişlerini sıkarak söylemişti bu sözleri. Richard bahçenin ortasından geçen patikaya doğru ilerledi, yarı yolda durup sağına soluna baktı. Beğenmediğini gösteren bir tavırla başını iki yana sallayıp kardeşine seslendi, "Burayı temizletmek için birini bul." Sonra da kahverengi steyşın arabasına doğru ilerledi.

Onun uzaklaşmasını izlerken öfkeden köpüren Holly sokak kapısını hızla kapattı. Bu adam kudurtuyordu onu, o kadar ki ona bir yumruk çakmak geliyordu içinden. Hiçbir fikri yoktu ki... hiçbir şey bilmiyordu ki...

On Bir

Aynı günün akşamı telefonda konuşurlarken, "Of, Sharon, ondan nefret ediyorum," diye sızlanıyordu Holly.

"Aldırma Holly, aptalın teki o, elinde değil," dedi Sharon öfkeyle.

Holly köpürüyordu, "Ama beni en çok üzen de bu zaten. Herkesin böyle söylemesi, elinde değil diyorlar, böyle davranmasının onun hatası olmadığını belirtiyorlar. Yetişkin bir adam o artık Sharon. Otuz altı yaşında. Ne zaman çenesini kapatacağını bilmesi gerek. Kasten böyle konuşuyor."

"Kasten yaptığını sanmam Holly," diyen Sharon arkadaşını yatıştırmaya çalıştı. "Bana sorarsan doğum gününü kutlamak için uğramış..."

Holly yüksek sesle karşılık verdi. "Öyle! Peki ama neden? Şimdiye dek ne zaman uğramış evime bana doğum günü hediyesi vermek için? Hiç!"

"İyi de, otuz yaş diğerlerinden daha önemli..."

"Ona göre değil! Daha birkaç hafta önce yemekte de belirtmişti bunu yanlış hatırlamıyorsam," diyerek ağabeyini taklit etti, "saçma sapan kutlamalara falan karşıyım, aptal şapşal bir şey. Tam bir gıcık o."

Holly'nin on yaşındaki çocuk gibi konuşması Sharon'ı güldürmüştü. "Tamam, senin ağabeyin cehennemde yanmayı hak eden berbat bir canavar!"

Holly ikircikliydi. "Yok, o kadar da değil Sharon..."

Arkadaşı gülüyordu, "Aman, ne desem seni memnun edemiyorum."

Holly'nin dudaklarına hafif bir tebessüm yayılmıştı. Neler hissettiğini iyi anlardı Gerry, sebebini de bilirdi. Onu sımsıkı kucaklar, bütün dertlerini unuttururdu. Yatağında-

ki yastıklarından birini alıp sarıldı. Birine sarılmayalı, içtenlikle sarılmayalı ne kadar olmuştu acaba, hatırlamıyordu. Daha kötüsü bir daha herhangi birine öyle sarılacağını hayal bile edememesiydi.

"Aloooo? Dünyadan Holly'ye? Hâlâ orada mısın, yoksa kendi kendime mi konuşuyorum?"

"Affedersin Sharon, ne dedin?"

"Dedim ki, karaoke işini düşündün mü?"

"Sharon!" diye azarladı. "Bu konuda daha fazla düşünmeye gerek yok!"

"Peki, sakin ol kızım! Belki bir karaoke cihazı kiralar, senin salona kurarız diye düşünmüştüm. Böylece Gerry'nin istediğini yerin dibine batmadan yapmış olursun. Ne dersin?"

"Olmaz Sharon, harika bir fikir ama işe yaramaz; onun benden istediği, her neredeyse Kulüp Diva denen yere gidip bu işi orada yapmam."

"Ha! Çok tatlı! Sen onun Disko Kraliçesi'sin ya."

"Zaten ondan esinlenmiş sanırım," diye belirtti Holly acılı bir sesle.

"Bak! Bunu çok iyi akıl etmiş, iyi de Kulüp Diva neresi? Hiç duymadım."

"Güzel, demek ki sorun çözülmüştür, madem yerini bilen yok, oraya gidemem, değil mi?" Holly bir çözüm yolu bulduğu için rahatlamıştı.

Birbirlerine hoşça kal dediler. Holly ahizeyi henüz yerine koymuştu ki telefon bir daha çaldı.

"Merhaba tatlım."

"Anneciğim!" diye karşılık verdi Holly suçlayan bir ses tonuyla.

"Tanrım, yine ne yaptım?"

"Bugün senin şeytan oğlun ziyaret etti beni, hiç mutlu değilim."

"Ya, kusura bakma hayatım, seni daha önce arayıp haber verecektim ama karşıma hep şu lanet telesekreterin çıktı, telefonlara bakmıyor musun?"

"Mesele o değil anne."

"Biliyorum, affedersin. Ne yaptı bizimki?

"Ağzını açtı. Asıl sorun bu işte."

"Olamaz, sana armağan verecek diye çok heyecanlıydı."

"Tamam, hediyesinin çok hoş olduğunu, düşünceli davrandığını inkâr etmiyorum, ama bu güzel şeylerden sonra gözünü bile kırpmadan çok ağır hakarette bulunmayı da unutmadı."

"Onunla konuşmamı ister misin?

"Hayır, gerek yok; artık büyüdük anne. Yine de sağ ol. E, sen neler yapıyorsun?" Bir an önce konuyu değiştirmeye can atıyordu Holly.

"Ciara'yla birlikte Denzel Washington'ın bir filmini seyrediyoruz," dedi Elizabeth. Sonra da gülerek ekledi, "Ciara günün birinde bu adamla evlenmeyi düşünüyor."

Ciara arkadan avaz avaz bağırıyordu. "Bak, görürsün!"

"Kusura bakmasın ama hatırlatmam gerek, adam evli zaten."

Elizabeth bu bilgiyi kızına iletti, "Evliymiş tatlım."

Karşılığında, "Sayılmaz, o Hollywood evliliği..." yanıtını aldı.

"İkinizden başka kimse yok mu?"

"Frank bara gitti, Declan da üniversitede."

Holly güldü. "Üniversitede mi? Akşamın onunda mı?" Herhalde yasak bir işler çeviriyordu Declan, üniversite bahaneydi besbelli. Annesinin buna inanacak kadar keriz olduğunu sanmıyordu, dört çocuk büyütmüş bir kadındı o.

"Evet, kafasına bir şey koyduğunda onu başarmak için çok çalışıyor Holly, bir proje üstünde çalışıyor. Neyle ilgili olduğunu bilmiyorum; anlattıklarının yarısını dinlemiyorum çünkü."

Holly, "Anladım," dedi fakat tek kelimesine bile inanmamıştı.

"Neyse, damadım olacak adam yine televizyonda, kapatmam gerek," diye güldü Elizabeth. "Sen de gelip bize katılmak istemez misin?"

"Sağ ol, benim burada keyfim yerinde."

"Pekâlâ tatlım, ama fikrini değiştirirsen, biz buradayız. Hoşça kal canım." Bomboş evinin sessizliğine dönmüştü yine Holly.

Ertesi sabah yatağında uyandığında günlük giysileri hâlâ üstündeydi. Eski alışkanlıklarına geri döndüğünü fark etti. Birkaç haftadır kapıldığı olumlu düşüncelerin hepsi her geçen gün birer birer buhar olup uçuyordu. Her an mutlu olmaya çalışmak amma zordu, enerjisi tükenmişti artık. Evin darmadağınık olması kimin umurundaydı? Gören olmayacaktı nasıl olsa, hoş, olsa bile umurunda mıydı sanki? Makyaj yapmamış mı, bir haftadır banyoya girmemiş mi, aldırdığı yoktu. Kimseyi etkilemek niyetinde değildi. Düzenli olarak tek görüştüğü erkek evlere pizza siparişi getiren çocuktu zaten, ona gülümsemesi için bahşiş vermesi gerekiyordu. Aldırdığı falan yoktu Holly'nin. Yanı başındaki cep telefonu titriyordu; mesaj gelmişti. Sharon göndermişti.

Kulüp Diva 36700700
Bunu dşn. Şmt olur
Gerry için.

Gerry öldü lanet olasıca diye yazmak geldi içinden. Fakat zarfları açmaya başladığından beri ölmemiş gibi geliyordu ona. Sanki tatile çıkmıştı da gittiği yerden mektuplar yazıyordu, yani aslında öbür dünyaya gitmemişti. Peki, en azından kulübe telefon edip keşif yapabilirdi. Bunu yapması ille de oraya gidecek demek değildi.

Numarayı çevirdi, telefonu bir adam açtı. Diyecek hiçbir söz bulamayınca telefonu kapattı. Yapma ama Holly, diye söylendi, o kadar da zor değil, bir arkadaşının şarkı söylemeye meraklı olduğunu uydurursun, olur biter.

Toparlanıp yeniden çevir düğmesine bastı.

Aynı erkek sesi vardı yine karşısında, "Kulüp Diva, buyrun."

"Merhaba, acaba orada karaoke geceleri yapılıyor mu diye öğrenmek istiyordum."

"Evet, yapılıyor, günleri..." karıştırdığı sayfaların hışırtısını duyuyordu Holly, "...şey, affedersiniz, perşembe günüymüş."

"Perşembe mi?"

"Yok, durun, pardon..." Yine sayfa hışırtıları. "Hayır, salı akşamları."

"İyice baktınız mı?"

"Evet, kesinlikle salı akşamı."

"Peki, şey, acaba..." Holly derin bir soluk aldıktan sonra kaldığı yerden devam etti. "Bir arkadaşım şarkı söylemek istiyor da, acaba ne yapması gerek?"

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu.

"Alo?" Aptal biri mi vardı acaba karşısında?

"Ya, kusura bakmayın, karaoke gecelerini ben organize etmiyorum da..."

"Tamam." Holly sinirlerine hâkim olmakta zorlanıyordu. Bu telefon görüşmesini yapmak için bütün cesaretini toplamaya çalışmıştı, şimdi de yetersizin teki her şeyi berbat ediyordu. "Peki, bu konuda bana yardımcı olabilecek biri var mı?"

"Şey, yok, kulüp daha açılmadı, sabahın bu saatinde açık olmaz," diye alaylı bir yanıt geldi karşı taraftan.

"Peki, çok teşekkür ederim, çok yardımcı oldunuz," dedi aynı alaycı tavırla.

"Affedersiniz, eğer bir dakika beklerseniz, sizin için öğrenmeye çalışırım." Ondan sonraki beş dakika boyunca beklemeye alınan Holly, *Greensleeves* adlı şarkıyı dinlemeye mecbur bırakılmıştı.

"Alo? Hâlâ orada mısınız?"

"Sayılır," dedi kızgın ses tonuyla.

"Evet, beklettiğim için kusura bakmayın, bir yere telefon etmem gerekti de. Arkadaşınızın adı ne?"

Holly buz kesmişti, böyle bir soruyla karşılaşacağı hiç gelmemişti aklına. Kendi adını verse, sonra da 'arkadaşı' fikir değiştirip iptal etmek için telefon etse, olmaz mıydı?

"Hmm, adı Holly Kennedy."

"Peki, tamam, salı geceleri karaoke yarışması yapılıyor. Bir ay sürüyor, ayın son haftasına kadar her hafta on kişiden ikisi seçiliyor, sonra altı kişi finalde yarışıyor."

Holly yutkundu. Bunu yapmak istemiyordu.

"Ama ne yazık ki," diye devam etti adam, "katılacakların adları birkaç ay öncesinden belli olmuş, arkadaşınıza söylersiniz, Noel'deki yarışmaya katılır. Bir sonraki yarışma o zaman."

"Ah, demek öyle."

"Bu arada, Holly Kennedy adı başka birini çağrıştırdı. Declan Kennedy'nin kız kardeşi falan olmasın?"

"Öyle aslında, neden, tanıyor musunuz Holly'yi?" diye sordu Holly, afallamıştı.

"Kendisini tanımıyorum, ama geçen gece erkek kardeşiyle birlikte şöyle bir görmüştüm."

Yoksa Declan sağda solda takılırken başka kızları kız kardeşi diye mi tanıtıyordu?" Sapık velet... Yok, olamazdı bu, hem neden yapsındı ki?

"Declan Kulüp Diva'da sahneye mi çıktı?"

"Hayır, hayır," diye güldü adam, "bodrum katta çaldı o."

Holly duyduklarını sindirmeye çalışıyordu, sonunda jeton düştü.

"Kulüp Diva, Hogan'ın Yeri mi?"

Adam kahkahalarla güldü. "Evet, ya, üst katı. Demek ki daha iyi reklam yapmak gerekiyor."

Holly dayanamayıp kendini ele verdi. "Daniel'la mı görüşüyorum?" Hemen arkasından bu kadar şapşal olduğu için kendini tekmelemeye başladı.

"Öyle, sizi tanıyor muyum?"

"Yok aslında! Tanımıyorsunuz! Holly laf arasında sizden söz etmişti, o kadar." Fakat bunu der demez, sözlerinin ne anlama gelebileceği dank etti kafasına. "Sohbet esnasında şöyle bir değinmişti," diye ekledi. "Ona tabure vermişsiniz." Holly kafasını duvara vuruyordu bir yandan.

Daniel bir kahkaha daha patlattı. "Ha, tamam öyleyse, ona söyleyin, Noel'de karaoke söylemek isterse, adını listeye yazabilirim. O kadar çok kişi başvuruyor ki inanmazsınız."

"Şahi mi?" derken Holly'nin sesi çok cılız çıkmıştı.

"Bu arada, ben kiminle görüşüyorum?"

Holly yatak odasında volta atmaya koyulmuştu. "Şey, Sharon ben, Sharon'la görüşüyorsunuz."

"Peki Sharon, tamam, numaranız burada çıktı, eğer bir yer açılırsa, size haber veririm."

"Çok teşekkür ederim."

Telefon kapanmıştı.

Holly dosdoğru yatağa girdi, yorganı başından aşağı geçirdi, utancından yüzünün morardığını hissediyordu. Çarşafların altına gizlendi, bu kadar salak olduğu için kendine demediği kalmadı. Çalan telefona aldırmaksızın o kadar da budalalık yapmadığına kendini ikna etmeye çalışıyordu. Nihayet, insan içine çıkabileceğine inandıktan sonra (ki bu uzun zaman almıştı) yataktan çıkıp telesekreterinin düğmesine bastı.

"Merhaba Sharon, yetişemedim. Kulüp Diva'dan Daniel ben." Bir anlık sessizliğin ardından gülerek devam ediyordu. "Hogan'ın Yeri'nden. Şey, listeye bakıyordum da, birisi Holly'nin adını birkaç ay önceden kaydettirmiş, ilk kaydolanlar arasında. Başka Holly Kennedy yoksa tabii..." Ses kısılıyordu burada. "Her neyse, ilk fırsatta beni ararsanız, bunu çözeriz. Teşekkürler."

Holly afallayarak yatağın kenarına oturdu, birkaç saat oradan kalkamadı.

On İki

Sharon, Denise ve Holly, Grafton Caddesi'ne bakan Bewley Café'de cam kenarına oturmuşlardı. Dünyanın seyrini izlemek üzere sık sık buluştukları yerdi burası; Sharon'a göre vitrinlere bakmak için idealdi, en sevdiği mağazaları kuşbakışı görebiliyordu buradan.

Denise olanları duyunca nefesi kesilmişti. "Gerry'nin bütün bunları planladığına inanamıyorum!" dedi. Koyu kumral uzun saçlarını omuzlarına doğru savururken ışıldayan gözlerle Holly'ye bakıyordu.

Sharon heyecanlıydı. "Eğlenceli olacak, değil mi?"

"Tanrım, olamaz." Holly'nin midesine kramplar giriyordu. "Aslında ben hiç ama hiç istemiyorum bunu, fakat bir yandan da Gerry'nin başlattığı programı tamamlamak da istiyorum."

"Olması gereken de bu Hol!" diye yüreklendirdi Denise arkadaşını, "hepimiz seni desteklemek için orada olacağız."

"Orada dur biraz," derken Holly'nin ses tonu değişmişti. "Yalnızca sen ve Sharon gelebilir, başkasını istemem. Bu işi fazla abartmak istemiyorum. Bizim aramızda kalsın."

"Ama Holly!" Sharon itiraz etti. "Bu çok önemli! O günden sonra kimse senin bir daha karaoke söyleyeceğini..."

"Sharon!" diye susturdu onu Holly. "O geceden söz etmek yok. Kötü hatırası hâlâ birisinde iz bırakmış olamaz mı?"

Sharon mırıldandı. "Bence birisinin onu hâlâ atlatmamış olması ayıp."

Denise kötü kokular almıştı, konuyu değiştirdi. "Büyük gün ne zaman peki?"

Holly başını şakacıktan masaya vurarak, "Haftaya salı," diye homurdandı. Diğer masalarda oturan müşteriler merakla ona bakıyorlardı.

"Dert etme Holly; Mariah Carey'ye dönüşmek için tam yedi günün var. Hiç sorun değil," diyen Denise gülümseyerek Sharon'a baktı.

Ama Sharon'ın ağzından çıkan sözcükler hiç de cesaretlendirici değildi. "Hadi oradan, Lennox Lewis'a bale yapmayı öğretsek daha çok başarma şansımız olurdu."

Holly başını masadan kaldırdı. "Desteğine teşekkür ederim Sharon."

Denise gözlerini yumarak, "Ah," dedi, "Lennox Lewis'i gözünüzün önüne getirsenize, bacaklarını sımsıkı saran çorapla o küçücük poposunu kıvırtırken..."

Holly'yle Sharon didişmeyi bırakıp bakışlarını arkadaşlarına yönelttiler.

"Konudan uzaklaştın Denise."

"Ne?" dedi Denise hayalinden uzaklaşıp savunmaya geçerek. "O koca kaslı baldırları düşünsenize..."

Sharon, "Yaklaşırsan boynun kırılır herhalde," diyerek tamamladı onun sözlerini.

"Bu da olabilir tabii," dedi Denise gözlerini açarak.

"Şimdi anlıyorum," diye Holly de katıldı onlara bakışlarını boşluğa dikerek. "Ölüm ilanında şöyle yazar: 'Denise Hennesey trajik bir şekilde can verdi, kısa bir süre cenneti gördükten sonra muhteşem baldırlardan aldığı darbeyle..."

"Tuttum bunu," dedi Denise. "Ah, ne ölüm amal Bana o cennetten bir parça verin!"

Sharon, "Kesin artık," diye susturdu ikisini, "berbat fantezilerinizi kendinize saklayın lütfen. Hem sen," dedi Holly'ye dönerek, "konuyu değiştirmeye kalkma bakalım."

Denise, Sharon'la dalga geçti, "Anladım, kıskandın sen, senin kocan sıska baldırlarıyla bir kibriti bile tutmaz çünkü."

"Kusura bakma ama John'ın mükemmel baldırları var, keşke benimkiler de öyle olsa."

"Şimdi de sen yapıyorsun aynısını," dedi Denise, Sharon'ı işaret ederek. "Berbat fantezilerini kendine sakla."

Holly parmaklarını havada şaklattı. "Hey, kızlar, kızlar! Benim meseleme dönsek, bana verin dikkatinizi." Eliyle göğsünü işaret ediyordu nazikçe.

"Pekâlâ Bayan Bencil, hangi şarkıyı söylemeyi düşünüyorsun?

"Bilmem, sizi acil toplantıya çağırmamın sebebi buydu zaten."

Sharon itiraz ederek, "Uydurma," dedi, "bize alışverişe gitmek istediğini söyledin."

"Sahi mi?" diye sordu Denise kaşını kaldırarak. "Ben de öğle tatilimde beni görmeye geldiniz sanıyordum."

"İkiniz de haklısınız," diye itiraf etti Holly. "Fikir alışverişi yapıyorum, ikinize de ihtiyacım var."

Sharon'la Denise ilk kez hemfikirdiler. "Hah! İyi ce vaptı."

"Peki, tamam!" dedi Sharon heyecan içinde. "Aklıma bir şey geldi. İspanya'da kaldığımız iki hafta boyunca söylediğimiz o şarkı neydi, hani dilimizden düşmüyordu bir türlü, hepimizi canından bezdirmişti?"

Holly, bilmem dercesine omuz kaldırdı. Herkesi canından bezdirdiyse, iyi bir seçim değildi besbelli.

Denise iğneli bir ses tonuyla, "Bilmiyorum," dedi, "ben o geziye çağrılmamıştım."

"Hadi Holly, bal gibi biliyorsun!"

"Hatırlamıyorum."

"Hatırlaman gerek."

Denise, "Hatırlayacağını sanmam," diye fısıldadı Sharon'a.

"Ya, neydi?" Sharon ellerini yüzüne kapadı, sinirlenmişti. Holly bir kez daha Denise'e dönerek omuzlarını kaldırdı. Derken Sharon neşeyle, "Tamam, buldum," diye bağırıp yüksek sesle şarkıyı söylemeye koyuldu. "Kumsalda sevişmek istiyorum..."

"Hadi, kumlda biraz!" diye Denise de katıldı ona. Denise'le Sharon şarkıyı söylerken diğer müşteriler yine dönmüş onlara bakıyorlardı, kimi gülücükler saçarak kimi kınayan bakışlarla. Nakarat kısmını dördüncü kez tekrarlayacaklardı ki (ikisi de sözlerini unutmuştu ya), Holly susturdu onları.

"Bakın kızlar, bu şarkıyı söyleyemem! Ayrıca bir erkek rap yapıyor burada!"

"İyi ama hiç olmazsa çok fazla söz yok şarkıda," dedi Denise kıkırdayarak.

"Olmaz. Karaoke yarışmasında rap yapmaya hiç niyetim yok!"

Sharon kafa salladı. "Kabul edilmiştir."

Sonra Denise yine ciddileşerek sordu. "Şimdi, bugünlerde hangi albümü dinliyorsun?"

"Westlife olur mu?" dedi umutlu gözlerle.

Arkadaşını yüreklendirmek isteyen Sharon, "Sen de Westlife grubunun bir parçasını seçersin o zaman," diye konuştu. "En azından sözlerini bildiğin bir şarkı olur."

Sharon'la Denise kıkır kıkır gülmeye başlamışlardı. Sharon kahkahaların izin verdiği ölçüde, "Melodisini tutturamayabilirsin ama," demeyi zor da olsa başardı.

İkisi gülmekten masaya kapaklanmadan önce Denise ekledi, "Sözlerinde zorluk çekmezsin böylece."

Holly'nin ilk tepkisi öfkelenmekti, fakat onları karşısında iki büklüm olmuş, kriz halinde ellerini karınlarına tutmuş halde görünce gülmeden edemedi. Haklıydılar. Holly şarkı söylemesini beceremez, tek bir nota bile tutturamazdı. Söyleyebileceği bir şarkı bulması olanaksız olacaktı. Sonunda üç kız sakinleşince, Denise saatine göz attı, işyerine dönmesi gerektiğini belirtti yakınarak. Bewley Café'den çıktılar (içerideki müşteriler derin bir oh çekmişti). Sharon masaların arasından geçerken mırıldanıyordu, "Sefil yaratıklar sevinçten zil çalıp oynayacaklar neredeyse."

Üç kız kol kola girip Grafton Caddesi'nden aşağı Denise'in yönetici olduğu mağazaya doğru yürüdüler. Güneşli bir gündü ama hava soğuktu; Grafton Caddesi her gün olduğu gibi öğle tatilinde koşturan insanlarla doluydu, yağmur yağmamasını fırsat bilen alışveriş meraklıları caddeyi

arşınlıyordu. Her köşe başında kalabalıkların ilgisini çekmeye çalışan bir sokak çalgıcısı göze çarpıyordu, keman çalan bir adamın yanından geçerlerken Sharon'la Denise utana sıkıla da olsa ufak çaplı bir İrlanda halk dansı sergilediler. Adam onlara göz kırptı, onlar da yerde duran tüvit kasketine bozuk para attılar.

Denise çalıştığı mağazanın önünde "Hadi bakalım, boş gezen hanımlar, ben işe dönmeliyim," diyerek kapıyı itti. İçerideki elemanlar onu görür görmez, gevezelik ettikleri köşeden uzaklaşıp askılardaki giysileri düzeltmeye koyuldular. Holly'yle Sharon kahkaha atmamak için zor duruyorlardı. Arkadaşlarıyla vedalaşıp arabalarını park ettikleri Stephen's Green'e doğru yürümeye başladılar.

Holly kendi kendine mırıldanıyordu, "Kumsalda sevişmek istiyorum... Off, Sharon, canın cehenneme! Nereden öğrendin bu şarkıyı dilime."

"Bak, yine başladın şu 'canın cehenneme Sharon' sızlanmalarına. Hiç yakışmıyor ağzına Holly"

Sharon da şarkıyı mırıldanmaya başladı. Holly arkadaşının koluna hafifçe vurarak güldü, "Kapa çeneni!"

On Üç

Sonunda Holly kasabadan ayrılıp Swords'a doğru evin yolunu tuttuğunda saat dört olmuştu. Kötü kalpli Sharon ne yapıp ne etmiş Holly'yi alışverişe çıkmaya ikna etmiş, bu da yaşma hiç uygun olmayan bir bluza para dökmesiyle sonuçlanmıştı. Bundan böyle daha dikkatli para harcaması gerekiyordu oysa; birikimleri tükenmek üzereydi, düzenli bir geliri olmazsa kendisini zor günlerin beklediğini sezebiliyordu. İş aramayı düşünmeye başlamıştı artık, fakat sabahları yataktan çıkmak zaten zor geliyordu, sabah dokuz akşam beş can sıkıcı bir işte daha çalışmanın ona yardımcı olmayacağı kesindi. Ama faturaları ödemesine yarayacaktı. Yüksek sesle iç çekti, bütün bunların üstesinden tek başına gelmesi gerekiyordu. Düşüncesi bile tadını kaçırmaya yeterdi, onun sorunu bu konuya çok fazla kafa yormuş olmasıydı. Çevresinde hep birileri olsun istiyordu, tıpkı bugün Denise'le Sharon'ın olduğu gibi, çünkü onlar zihnini boşaltmasını sağlıyorlardı. Uğrayabilir mi diye sormak için annesine telefon etti.

Annesi, "Tabii ki uğrayabilirsin bir tanem, dilediğin zaman," dedikten sonra alçak sesle devam etti, "ama Richard'ın burada, bilesin." Olamaz! Aniden herkesi böyle ziyaret etmesi de neyin nesi acaba?

Holly bunu duyunca, ilkin dosdoğru eve gitsem daha iyi diye düşündü, fakat bunun saçmalık olacağına karar verdi. Ağabeyiydi o, ne kadar sinir bozucu olsa da önünde sonunda görüşeceklerdi.

İçeri girdiğinde ev tıpkı eski günlerdeki gibi çok gürültülü ve kalabalıktı, her odadan bağrış çağrış sesleri geliyordu. Annesi masaya bir tabak daha eklemekle meşguldü. Holly "Anneciğim, keşke bana yemeğe oturmak üzere ol-

duğunuzu söyleseydin," diyerek Elizabeth'i kucaklayıp yanağından öptü.

"Neden, sen tok musun?"

"Yok, tam aksine açlıktan ölüyorum, ama sana iş çıkarmak istemem."

Annesi, "Ne zahmeti tatlım," dedikten sonra, Declan masada yerini alırken, "zavallı Declan'a yemek kalmayacak, o kadar," diye takıldı. Oğlu buna somurtarak tepki gösterdi.

Çok daha rahat bir ortam vardı bu defa, belki de ailecek yedikleri son yemekte Holly daha gergindi.

"Söyle bakalım Bay Çalışkan, bugün neden üniversitede değilsin?" diye sordu Declan'a.

Declan burun kıvırarak cevap verdi, "Sabahtan beri oradaydım, aslına bakarsan, sekizde geri gideceğim."

Holly'nin babası tabağına sos dökerken, "Çok geç bir saat," diyerek lafa girdi. Sonunda tabağı yemekten çok sosla dolmuştu.

"Öyle ama montaj odasına girmeye ancak o saatte sıra geliyor."

Richard dayanamamıştı besbelli. "Bir tek montaj odası mı var?"

"Evet," diye kestirip attı Declan.

"Peki kaç öğrenci var?"

"Ufak bir sınıf, on iki kişiyiz."

"Daha fazlasına paraları yok mu?"

"Neyin fazlasına, öğrencilerin mi?"

"Hayır, daha fazla montaj odasına."

"Yok, burası ufak bir fakülte Richard."

"Daha büyük üniversiteler bu konularda daha donanımlı olsa gerek, her bakımdan daha iyi durumdalar."

Herkesin beklediği soruşturma başlamıştı işte.

"Hayır, bence öyle değil, imkânlar en üst düzeyde, yalnız daha az kişi olduğundan donanım da daha az. Okutmanlar da üniversitedekileri aratmıyor, ayrıca okutmanlığın yanı sıra bu işkolunda çalışmaları da bizim için kıyak bir durum. Diğer bir deyişle, anlattıkları şeylerin pratiğini de yapıyorlar. Yalnızca ders kitaplarında yazanları öğretmekle yetinmiyorlar."

Holly, senin adına sevindim Declan diye düşünürken ona bakıp göz kırptı.

"Demek ki yüksek maaş almıyorlar, bu nedenle ek iş olarak okutmanlık da yapmak zorundalar."

"Richard, film çekiminde çalışmak çok iyi bir iş, bunlar üniversitede yüksek lisansüstü öğrenim yaparak yıllarını harcamış kimseler..."

"Ya, bunun için yüksek lisans mı gerekiyor?" dedi Richard şaşkın şaşkın. "Ben senin ufak çaplı bir kursa gittiğini sanıyordum."

Declan yemeğini bırakıp afallayan gözlerle Holly'ye baktı. Richard'ın cehaletinin hâlâ herkesi şaşırtabilmesi ilginçti.

"Sen o bahçecilikle ilgili izlediğin programların kimler tarafından çekildiğini sanıyorsun?" diyerek Holly girdi araya. "Ufak çaplı kurs gören bir avuç kişi tarafından değil herhalde."

Bu iş için yetenek gerektiği hiç aklına gelmemişti besbelli.

"Harika programlar" olduklarını kabul ediyordu.

Frank de konuya dahil olmuştu. "Senin projenin konusu ne Declan?"

Declan ağzındaki lokmayı bitirdikten sonra açıkladı. "Şey, ayrıntıları biraz karışık, ama kısaca Dublin'deki gece kulüpleriyle ilgili."

Ciara alışılmadık sessizliğini bozarak sordu, heyecanlanmıştı. "Ya, bizi de çekecek misin?"

"Tabii, seni arkadan çekebilirim mesela," dedi şaka yaparak.

Holly kardeşini cesaretlendirmek adına, "İzlemek için sabırsızlanıyorum," yorumunda bulundu.

"Teşekkür ederim." Declan çatalıyla bıçağını bırakıp gülmeye başladı. "Hey, sen anlat bakalım, haftaya karaoke yarışmasına katılıyormuşsun."

Ciara'nın gözleri yuvalarından fırlayacaktı neredeyse. "Ne?" diye sordu.

Holly neden söz ettiğini anlamazlıktan geldi.

"Hadi ama Holly, yapma!" diye ısrar ediyordu Declan. "Danny söyledi!" Sonra masadakilere dönüp anlatmaya başladı. "Danny, geçen gece sahneye çıktığım barın sahibi, Holly'nin üst kattaki kulüpte yapılacak karaoke yarışmasına katılacağını söyledi."

Herkesten fazlasıyla yükselmişti. Holly pes etmeyi reddediyordu. "Declan, Daniel seninle dalga geçmiş. Benim şarkı söylemeyi beceremediğimi bilmeyen mi var?" diyerek masadakilere döndü. "Hadi, kesin şunu. Doğru söylüyorum, eğer karaoke yarışmasına katılsaydım, bunu size söylerdim herhalde." Saçma sapan bir fikir olduğunu göstermek istercesine kahkaha attı. Saçmaydı da zaten.

"Holly!" dedi Declan gülerek. "Listede adını gördüm. Bize masal anlatma!"

Holly çatalıyla bıçağını masaya bıraktı, birdenbire kızgınlığa geçmişti.

Annesi sordu, "Holly neden bize yarışmada şarkı söyleyeceğini söylemedin?"

"Şarkı söyleyemiyorum da ondan!"

"O zaman neden katılıyorsun?" diyen Ciara kahkahadan kırılıyordu.

Onlara açıklasa iyi olacaktı galiba; nasıl olsa Declan sıkıştıracaktı onu, üstelik annesiyle babasına yalan söylemek istemiyordu. Ancak Richard'ın da öğrenecek olmasından hoşlanmamıştı.

"Tamam, biraz karmaşık bir hikâye, ama kısaca anlatayım, bunu yapmam gerektiğini düşündüğü için Gerry aylar öncesinden yazdırmış adımı listeye, ne kadar istemesem de denemem gerekiyor. Aptalca olduğunu biliyorum."

Ciara birden kesmişti gülmeyi.

Ailesinin bakışlarını üzerinde hisseden Holly tedirgin olmuştu, ne yapacağını bilmiyordu, saçlarını kulaklarının arkasına attı.

İlk yorum babasından gelmişti. "Berbat hatalı bir fikir."

"Öyle," diyerek annesi de ona katıldı. "Seçmeleri desteklemek için geliriz."

"Hayır anne, buna gerek yok, önemli bir şey değil."

Ciara itiraz etmekte geciktirmedi. "Abi'nin bir yarışmada şarkı söyleyecek ve ben orada olmayacağım ha, buna izin vereceğini mi sanıyorsun?"

"Ya ben," diyerek Richard da katıldı ona. "Hep birlikte geliyoruz. Daha önce hiç karaoke dinlemeden, herhalde..." bir süre doğru sözcüğü düşündükten sonra ekledi, "eğlenceli olur."

Holly homurdanarak gözlerini yumdu, keşke buraya hiç uğramadan, doğruca eve gitseydim diye geçirdi içinden. Declan gülme krizine tutulmuştu. "Evet Holly, öyle... yyy..." dedi çenesini kaşıyarak, "eğlenceli olacak!"

Richard ajandasını çıkarıp, "Hangi gün?" diye sordu.

Holly yalan söyledi, "Cumartesi." Richard o güne not almaya başlamıştı.

Declan bağırdı, "Değil! Gelecek salı, seni yalancı!"

"Lanet olsun!" diye söven Richard herkesi şaşırtmıştı. "Sen sözlüsü olan var mı?"

Holly durmadan tuvalete gidiyordu. Heyecanlıydı, gece gözüne uyku girmemişti. Kendini hem berbat hissediyor hem de berbat görünüyordu. Gözaltları şişmiş, dudakları çatlamıştı.

Büyük gün gelip çatmıştı işte, Holly'nin kâbuslarının en büyüğüydü herkesin önünde şarkı söylemek.

Duş yaparken şarkı söyleyen kimselerden değildi o, aynalar kırılır diye korkardı. Of, ama bütün günü tuvalette mi geçirecekti böyle. Korkudan daha iyi müshil mi vardı, bir günde beş altı kilo vermiş olmalıydı. Arkadaşlarıyla ailesi her zamankinden daha çok destek vermiş, "şansın açık olsun" yazan kartlar göndererek ona iyi dileklerini sunmuş-

lardı. Hatta Sharon'la John'dan bir buket çiçek bile gelmişti, Holly de onu hava akımından, sıcaktan uzak duran sehpada, can çekişen orkidenin yanına koydu. Denise de "çılgın" bir kart göndermişti.

Gerry'nin nisanda almasını istediği giysiyi giyerken kocasına sövüp sayıyordu Holly. Şu anda nasıl göründüğü gibi gereksiz ayrıntılardan çok daha önemli sorunlarla ilgilenmesi gerekiyordu. Yüzünü kamufle etsin diye saçlarını serbest bıraktı, gözyaşı dökmesine engel olacakmış gibi kirpiklerine bolca rimel sürdü. Gecenin gözyaşlarıyla sona ereceğini tahmin edebiliyordu. Hayatının en berbat günleri söz konusu olunca altıncı hissi güçleniyordu galiba.

John'la Sharon taksiyle gelip almışlardı Holly'yi, ama onlarla konuşmayı reddediyor, yol boyunca söylenip duruyordu. Taksinin kırmızı ışıkta her duruşunda kapıyı açıp kaçmayı düşündü, fakat o cesaretini toplayana kadar yeşil ışık yanmış oluyordu. Huzursuzdu, ellerini nereye koyacağını bilmiyor, çantasını açıp kapatıyor, Sharon'a meşgul görünmek için bir şeyler arıyor pozu takınıyordu.

Sharon onu yatıştırmaya çalıştı, "Sakin ol Holly, her şey yolunda gidecek."

"Bok ye," diye tersledi Holly.

Yolun geri kalan bölümünde kimseden ses çıkmadı, taksi şoförü bile ağzını açmamıştı. Nihayet Hogan'ın Yeri'ne vardıklarında, bağrış çağrış (Liffey Nehri'ne atlarım daha iyi gibilerinden bir şeyler diyerek) ayak direyen Holly'yi zor zapt etmişti John'la Sharon. Kulübü hıncahınç dolu görünce iyice eli ayağına dolanmıştı Holly'nin. Tam kendilerine söylendiği yerde (tuvaletin hemen yanında) bir masanın etrafına kurulmuş ailesinin yanına gitmeye çalışırken kalabalıkta sıkışıp kalmıştı.

Richard takım elbisesiyle bir tabureye oturmuş tuhaf gözlerle çevresine bakıyordu. "Kuralları söylesene baba, Holly'nin ne yapması gerekiyor şimdi?" Babası Richard'a karaoke "kurallarını" anlatırken Holly'nin sinirleri iyice gerildi.

"Vay be, müthiş, değil mi?" dedi Richard, dehşetli gözlerle sağı solu incelerken. Holly ağabeyinin daha önce bir kulübe gittiğini hiç sanmıyordu.

Sahnenin görüntüsü Holly'nin gözünü korkutmuştu; sandığından daha büyüktü, şarkıların sözlerinin yazılı olduğu bir ekran vardı duvarda. Jack kollarını Abbey'ye dolamış yerinde oturuyordu; ikisi de gülümseyerek bakıyordu ona. Holly kaşlarını çatarak başını çevirdi.

Jack kahkaha atıyordu, "Demin çok komik bir şey oldu Holly," diye başladı anlatmaya. "Geçen hafta tanıştığımız Daniel adlı adamı hatırlıyor musun?"

Holly boş gözlerle baktı ağabeyine, dudaklarının oynadığını görüyordu ama ne dediği umurunda değildi. "Masa tutalım diye önce geldik Abbey'yle, öpüşüyorduk, senin adam gelip senin bu gece buraya geleceğini fısıldadı kulağıma. Beni senin erkek arkadaşın sanmış, seni boynuzladığımı düşünmüş!" Jack'le Abbey iki büklüm olmuşlardı gülmekten.

"Bence iğrenç," diyen Holly yanlarından uzaklaştı.

"Öyle değil," dedi Jack açıklamaya çalışarak, "bizim kardeş olduğumuzu bilmiyormuş. Anlatmak zorunda kal..." Fakat Sharon'ın ikaz eden bakışlarını fark edince sözlerini tamamlamadan sustu.

Daniel elinde bloknotla yanına yaklaştı, "Merhaba Holly. Şimdi, bu akşamki sıralama şöyle: İlkönce Margaret adlı bir kız yarışacak, arkasından Keith diye bir adam, ondan sonra da sen. Anlaştık mı?"

"Ben üçüncüyüm yani."

"Evet, sonra da..."

Holly, "Bu kadarını bilmek bana yeter," diyerek susturdu adamı kabalıkla. Bir an önce bu saçma sapan yerden çıkıp gitmeye can atıyor, herkes onu kendi haline bırakşın ve rezil fikirlerini kendine saklasın istiyordu. Keşke yer yarılıp içine girse ya da bir doğal afet yaşansa ve herkes orayı boşaltmak zorunda kalsa diye diliyordu içinden. Hiç de fena

bir fikir değildi bu; gözleri fıldır fıldır yangın alarmını arıyordu. maya koyuldu, fakat Daniel hâlâ bir şeyler anlatıyordu.

"Dinle Holly, seni yine rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama bana arkadaşlarından hangisinin Sharon olduğunu söylersen sevinirim." Holly'ye bakarken, ısıracak diye korkar bir hali vardı Daniel'ın. Korksa iyi eder diye düşündü Holly gözlerini kısarak.

"Şuradaki," diyerek Holly'yi işaret etti. "Dur biraz, neden sordun?"

"Şey, geçen günkü konuşmamız için özür dileyecektim, o kadar." Daniel o yöne doğru yürümeye koyulmuştu bile.

"Neden?" Holly kendi sesini duyunca birden paniğe kapılmıştı, Daniel'ı yolundan çevirdi.

Daniel, "Geçen hafta telefonda biraz tartıştık da," derken yüzünde neden ona açıklama yapması gerektiğini anlamamış bir ifade vardı.

"Özür dilemen gerekmiyor, unutmuştur zaten," dedi geveleyerek. Bir bu eksikti.

"Olabilir ama ben yine de özür dilemek istiyorum." Daniel'ın ısrarı karşısında Holly taburesinden fırladı.

"Sharon, merhaba, ben Daniel, geçen haftaki telefon görüşmemizdeki anlaşmazlık için özür dileyecektim."

Sharon bu adam delirdi mi acaba diyen gözlerle bakıyordu. "Anlaşmazlık mı?"

"Telefonda."

John karısını kolladığını gösterircesine kolunu Sharon'ın beline doladı.

"Telefonda mı?"

"Şey... evet, telefonda."

"Adınız neydi?"

"Daniel."

"Biz telefonda mı konuştuk?" Sharon bunu sorarken yüzüne bir gülümseme yayılmıştı.

O sırada Daniel'ın arkasında duran Holly eliyle deli gibi işaret ediyordu. Daniel tedirgin bir tavırla öksürdü.

"Evet, geçen hafta kulübe telefon ettiğiniz zaman ben cevap vermiştim, bu size bir şey çağrıştırdı mı?"

Sharon kibarca itiraz etti, "Hayır canım, yardışlık yapıyorsunuz."

Adama canım dediği için John, Sharon'a pis bir bakış attı; ona kalsa Daniel'a haddini bildirirdi ya. Daniel ise parmaklarını saçlarına götürüp hepsinden daha afallamış bir halde dururken birden Holly'ye döndü.

Holly kafasını çılgınca iki yana sallayarak Sharon'a bakıyordu.

"Ha..." dedi Sharon nihayet hatırlamış gibi. "Daniel!" diye bağırdı abartılı bir coşkuyla. "Çok affedersiniz, beyin hücrelerim dumura uğramış galiba." Delirmiş gibi gülüyordu. Kadehini işaret etti, "Belki de bunu fazla kaçırdım."

Daniel'ın yüzünden rahatladığı belliydi. "Güzel, yoksa az kalsın keçileri kaçırdığımı düşünüyordum! Demek telefonda görüştüğümüzü hatırlıyorsunuz?"

"Ha, şu telefon konuşması," dedi Sharon. "Bakın, dert edecek bir şey yok," derken boş ver anlamında elini salladı.

"Burayı devralalı daha bir hafta oldu da, bu gece için yapılan organizasyonun ne olduğunu tam olarak bilmiyordum."

"Kaygılanmanıza gerek yok... hepimiz... ihtiyaç duyarız... bir şeylere alışmaya, bilirsiniz." Sharon doğru sözler ediyor mu diye gözünü Holly'den ayırmıyordu.

"İyi, o zaman, sonunda tanıştık," dedi Daniel gülerek. "Size bir tabure falan getirmemi ister misiniz?" diye sordu komiklik yapma çabasıyla.

Taburelerinde oturan Sharon ile John ses çıkarmadan baktılar, bu yabancıya ne diyeceklerini bilmiyorlardı.

Daniel yanlarından uzaklaşırken John kuşkuyla bakıyordu arkasından.

O uzaklaşır uzaklaşmaz Holly'ye dönen Sharon, "Bu ne demek oluyor?" diye sordu.

Holly yüzünü sahneye dönerek, "Boş ver, sonra anlatırım," dedi. O geceki yarışmayı sunacak olan kişi sahneye çıkıyordu.

"İyi akşamlar bayanlar baylar!"

Richard heyecanlı görünüyordu, "İyi akşamlar!" diye karşılık verdi. Holly gözlerini tavana dikti.

Sunucu diskcokey sesiyle konuşuyordu, "Heyecan dolu bir gece bizleri bekliyor..." Holly'yse durduğu yerde habire ayak değiştiriyordu. Yeniden tuvalete gitme ihtiyacı hissetti.

"Bu akşamki ilk yarışmacımız Tallaght'tan Margaret, bize Titanik'ten bir parça söyleyecek, Celine Dion'un *My Heart Will Go On* adlı şarkısını. Şimdi güzel Margaret için bir alkış lütfen!" Kalabalık çılgınca alkışlıyordu. Holly'nin yüreği ağzına gelecekti neredeyse. Söylenmesi en zor şarkıyı seçmişti kız.

Margaret şarkısına başlayınca herkes sustu, iğne yere düşse duyardınız. Holly sağına soluna bakıyor, insanların yüzünü inceliyordu. Hepsi afallamış bir halde Margaret'ı seyretmeye koyulmuştu, kendi ailesi bile, hainler. Kız öyle tutkulu söylüyordu ki adeta her cümleyi yaşıyordu. Holly nefret etmişti bu kızdan, acaba sıvışsam, gidip yerime otursam mı diye geçti içinden.

"İnanılmazdı değil mi?" diyen sunucunun sesi duyuldu yine. Herkes çılgınca alkışlıyordu, Holly kendi şarkısından sonra ayrı tezahüratı duymamaya hazırladı kendini. "Şimdi sıra Keith'te, geçen yıldan tanıyorsunuz belki, o kazanmıştı, bu akşam bize Neil Diamond'ın *Coming to America* adlı şarkısını okuyacak. Keith için bir alkış lütfen!" Holly daha fazla dinleyemedi, koşarak tuvalete gitti.

İçeride volta atıp sakinleşmeye çalışırken dizleri titriyor, midesine kramplar giriyordu, neredeyse kusacaktı. Aynada kendine bakıp derin derin soluk almaya çalıştı. İşe yaramıyordu, hatta daha beter olmuş, başı dönmeye başlamıştı. Dışarıda yine bir alkıştır koptu, Holly'yse olduğu yere çakılı kaldı.

"Ne dersiniz bayanlar baylar, Keith mükemmeldi, değil mi?"

Alkışlar sürüyordu.

"Keith iki yıl üst üste kazanan kişi olabilir, ondan daha iyisi yok."

Az sonra ondan çok kötüsü gelecekti.

"Sıra yarışmaya ilk kez katılan birinde. Holly'den dinleyeceğimiz şarkı..."

Holly tuvaletteki kabinlerden birine girip kendini kilitledi. Bu dünyada hiçbir şey onu oradan çıkaramazdı.

"İşte bayanlar baylar, Holly için kocaman bir alkış!"

Alkışların ardı arkası kesilmiyordu.

On Dört

Holly'nin karaoke söylemek için ilk sahneye çıkışı bundan üç yıl öncesiydi. Tam üç yıl geçmişti aradan.

Kalabalık bir arkadaş grubuyla birlikte içlerinden birinin otuzuncu yaş gününü kutlamak üzere Swords'ta bir barra gitmişlerdi. O gün çok yorgundu Holly, iki haftadır fazla mesai yapıyordu. Bara gidip eğlenecek hali yoktu aslında. Bir an önce eve gitmeye can atıyordu, güzelce banyo yapıp hiç seksi olmayan pijamalarını giyecek, bol bol çikolata yiyecek ve Gerry'yle birlikte televizyonun karşısına kurulacaktı.

Holly'nin Blackrock'tan Sutton İstasyonu'na kadar sıkış tıkış bir trende ayakta yolculuk yaptıktan sonra bu kez tıka basa dolu bir barda aynı çileyi çekecek halde olmadığı kesindi. Trende yüzünün bir tarafı cama yapışmış, diğer yanı temizliğe pek de önem vermediği anlaşılan bir adamın terli koltukaltının altında kalmıştı. Hemen arkasında buram buram içki kokan nefesini Holly'nin ensesine üfleyen biri duruyordu. Trenin sağa sola her yalpalanışında adamın bira göbeğini "kazara" poposuna dayaması durumu daha da zorlaştırıyordu. İki haftadır her gün işe gidip gelirken çekiyordu bu rezaleti, daha fazlasına katlanamazdı. Pijamalarına kavuşmak istiyordu.

Nihayet Sutton İstasyonu'na varmıştı, oradaki sivri zekâlılar trenden kimsenin inmesini beklemeden hep birlikte trene binmeye kalkmışlardı. Holly aşağı inmek için epey bir ter dökmek zorunda kalmış, perona adımını attığı anda pencereden gülümseyerek ona bakan yolcuların bindiği otobüsün kalktığını görmüştü. Saat altıyı geçtiğinden duraktaki kahve dükkânı kapanmış, Holly de yarım saat sonraki otobüsü soğuktan donarak dışarıda beklemişti. Bu sü-

re boyunca televizyonun karşısında kıvrılma arzusu kabarmıştı iyice.

Gel gelelim evde sakin bir akşam beklemiyordu onu. Sevgili kocasının başka planları vardı. Yorgun argın eve girdiğinde içerisi kalabalıktı, gürültülü bir müzik çalıyordu. Tanımadığı kimseler ellerinde bira kutularıyla oturma odasında geziniyor, birkaç saat boyunca üstüne kurulmayı hayal ettiği kanepeye kaykılmış yatıyorlardı. Havalı görünmeye çalışan Gerry CD-çaların başında diskocokeylik yapıyordu. O anda gözüne hiç de havalı görünmüyordu kocası.

"Senin neyin var?" diye sordu Gerry homurdanarak yatak odasına çıktığını görünce.

"Çok yoruldum Gerry, canım çok sıkkın, bu akşam dışarı çıkacak havamda değilim, üstelik sen bu insanları buraya davet edebilir miyim diye sormadın bile," dedikten sonra, bağırarak ekledi, "aklıma gelmişken, kim bunlar?"

"Conor'ın arkadaşları, aklıma gelmişken, burası benim de evim!" dedi aynı ses tonuyla karşılık vererek.

Holly parmak uçlarıyla yavaşça şakaklarını ovuşturuyordu; dayanılmaz bir ağrı girmişti başına, çalan müzik de cabasıydı.

Sakin olmaya çalışarak, "Gerry," dedi usulca, "buraya kimseyi davet edemezsin demedim. Keşke programı daha önceden yapıp bana da haber verseydin. O zaman dert etmezdim, fakat bugün çok yoruldum." Sesi gitgide kısılıyordu. "Tek istediğim evde kafa dinlemekti."

"Yapma, sen her gün aynısın," diye terslenmişti Gerry. "Artık canın hiçbir şey yapmak istemiyor. Her akşam böyle. Canın sıkkın eve geliyor, her konuda dırdır ediyorsun!"

Holly bozulmuştu.

"Affedersin! Çok çalışıyorum!"

"Ben de öyle, fakat her şey istediğim gibi olmayınca senin başını şişirmiyorum."

"Gerry, bu istediğimin olmamasıyla ilgili değil, senin sokaktan geçenleri toplayıp eve..."

"Bugün cuma," diye sesini yükseltip susturmuştu Holly'yi. "Hafta sonu! En son ne zaman dışarı çıktın? Bırak işin işyerinde kalsın, kurtlarını dök şöyle. Babaanne gibi davranmayı da kes!" Hışımla yatak odasından çıkan Gerry kapıyı hızla çarpmıştı.

Uzun bir süre yatak odasında kalıp içinden Gerry'ye öfke kustuktan, boşanmayı bile zihninden geçirdikten sonra Holly aklını başına toplamayı başarmış, kocasının dediklerini salim kafayla düşünmeye başlamıştı. Doğru söylüyordu. Dile getirme biçimi yanlış da olsa bir aydır çekilmez biri olup çıkmıştı Holly, kendi de farkındaydı bunun.

Saat beş oldu mu çalışmaya son veren, bilgisayarını kapatıp ışıkları söndürdükten sonra masasının üzerini toplayan ve patronlarının hoşuna gitsin ya da gitmesin 5:01 trenine yetişmek için koşar adım giden biriydi Holly Eve hiç iş getirmez, çalıştığı şirketin geleceğini dert etmezdi, aldırdığı yoktu doğrusu, kovulma derecesine getirmeden pazartesi sabahları genellikle telefon ederek hasta olduğunu söyler, işe gitmezdi. Ancak yeni bir iş ararken bir anlık dikkatsizlik sonucu eve iş getirmesini gerektirecek bir işte, geç saatlere kadar çalışmayı ve şirket için endişelenmeyi kabul etmek zorunda kalmıştı Holly, bundan hiç hoşlanmamıştı. Zaten orada bir ay nasıl dayandığını kimse anlamamıştı, buna rağmen Gerry haklıydı. Off, düşünmesi bile zor geliyordu şimdi. Haftalarca ne kocasıyla ne de arkadaşlarıyla bir yere gitmemiş, her gece başını yastığa koyar koymaz uykuya dalmıştı. Şimdi düşününce anlıyordu, Gerry'nin en çok bundan rahatsız olduğunu, yoksa dırdırlarını umursadığı yoktu.

Ama bu akşam farklı olacaktı. Uzun zamandır boşladığı arkadaşlarıyla kocasına Holly'nin hâlâ aynı sorumsuz, eğlenceli ve aklı beş karış havada kız olduğunu, hepsinden çok içip buna rağmen yalpalamadan eve dönebileceğini gösterecekti. Maskaralıklar gösterisi evde kokteyller hazırlamakla başlamıştı, içlerinde ne olduğunu Allah bilirdi, ama acayip işe yaramışlardı işte, saat on bir olduğunda hep birlikte yollarda güle oynaya karaoke yapılan bir barın yo-

lunu tutmuşlardı. Holly, önce ben söyleyeceğim diye tutturmuş, sahneye çıkmasına izin verene dek sunucunun başının etini yemişti. Bar tıka basa doluydu o gece, sap erkeklerden oluşan şamatacı bir grup vardı. Sanki bir filmi ekibi saatler öncesinden bara gelmiş, facia çekimi için seti hazırlamış gibiydi. Isteseler bu kadar iyi iş çıkaramazlardı.

Diskcokey onun profesyonel şarkıcı olduğu yalanlarına inanınca Holly'yi göklere çıkararak sahneye çağırdı. Gerry gülmekten kırıldığı için konuşma ve görme yetisini kaybetmiş bir haldeydi, fakat Holly kurtlarını döküp hoşça vakit geçirebileceğini kocasına göstermeye kararlıydı. Boşanma fikrini aklına bile getirmesin istiyordu. *Like a Virgin* adlı şarkıyı söylemeye başladı, kalabalığın arasında bulunan ertesi gün evlenecek adama ithaf edilmişti bu şarkı. Daha şarkı söylemeye başlar başlamaz, ömründe ilk defa yüksek sesle yuhalandığını fark etti. Fakat öyle sarhoştu ki aldırmadı, oradakiler arasında ona allak bullak bir suratla bakmayan tek kişi olan kocasına bakarak şarkıyı okudu.

Derken sahneye bir şeyler fırlatanlar oldu, karaoke sunucusu da onları daha yüksek sesle yuh çekmeleri yönünde kışkırtınca, Holly sahnede işinin bittiğini düşündü. Mikrofonu geri verirken öyle bir alkış koptu ki yandaki barın müşterileri ne olduğunu görmek için oraya koşturdular. Holly'nin sivri topuklu ayakkabılarıyla basamaklarda tökezleyip yüzüstü yere kapaklandığını görenlerin sayısı hiç de az değildi. Eteklerinin yukarı doğru havalanıp bir zamanlar beyazken rengi şimdi griye çalmış, işten eve geldiğinde değiştirmeye gerek görmediği eski iç çamaşırının ortaya çıkmasını seyrediyorlardı.

Burnu kırıldığı için Holly'yi hastaneye götürmüşlerdi.

Avazı çıktığınca gülmekten Gerry'nin sesi kısılmıştı, Denise'le Sharon da olay yerinde fotoğraf çekmekten geri kalmamışlar, dahası Noel partisi davetiyelerine Denise bu fotoğraflardan birini basarak üstüne de "Hadi gelin katayı bulalım!" yazmıştı.

O günden sonra bir daha asla karaoke yapmamaya yemin etmişti Holly.

On Beş

"Holly Kennedy? Burada mı?" diye gürleyen karaoke sunucusunun sesi duyuldu. Herkes Holly nerede diye sağa sola bakınırken alkışı kesmiş, yüksek sesle konuşuyordu. Daha çok ararlar diye geçiyordu zihninden klozetin oturma yerini indirirken. Dışarıdakilerin ondan vazgeçip dikkatlerini bir sonraki kurbana yöneltmelerini bekliyordu oturduğu yerde. Gözlerini kapamış, ellerini başına koymuş, bu anın geçmesi için dua ediyordu. Yeniden gözlerimi açmca kendimi evimde bulsam, bir hafta boyunca dışarı çıkmasam diye diliyordu içinden. Ona kadar saydı, bir mucize olsa diye yalvardı, sonra usulca açtı gözlerini.

Hâlâ tuvaletteydi.

Bir kere olsun neden ansızın sihirli yetenekleri ortaya çıkmıyordu? Filmlerde Amerikalı kızlara oluyordu, ona niye olmuyordu, haksızlıktı bu...

Bunu yaşayacağını başından beri biliyordu Holly; o zarfı açıp Gerry'nin üçüncü mektubunu okuduğu andan itibaren gözyaşlarına boğulacağını, rezil kepaze olacağını sezmişti. Kâbusu gerçeğe dönüşmüştü işte.

Dışarıda çıt çıkmıyordu, sahneye bir sonraki yarışmacının çağrıldığını anlayınca sakinleşti. Omuzları gevşedi, sıktığı yumrukları açıldı, dişlerini sıkmayı bıraktı, rahatça soluk alıp verebiliyordu şimdi. Panik halinden kurtulmuştu ama oradan çıkıp tüymeden önce yarışmacının şarkıya başlamasını beklemeye karar verdi. Pencereden kaçması olanaksızdı, alt katta değildi, oradan atlamak ölmek olurdu. Amerikalı dostları yapabilirdi ancak bunu.

Oturduğu yerden tuvaletin kapısının açılıp kapandığını duydu. Eyvah, onu almaya gelmişlerdi. Kimse onlar.

"Holly?"

Sharon'dı gelen.

"Holly, oradasın, biliyorum, şimdi bana kulak ver, tamam mı?"

Gözpmarlarında biriken yaşları dindirmek için burnunu çekti Holly

"Peki, bunun senin için bir kâbus olduğunun farkındayım, böyle durumlarda korkun baskın çıkıyor, ama sakinleşmen gerek, anlıyor musun?"

Sharon yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşmuştu, Holly'nin omuzları bir kez daha gevşedi.

"Benim de fareden ödüm kopar, biliyorsun."

"En kötü kâbusum farelerin cirit attığı bir yere girmektir. Beni o haldeyken gözünün önüne getirebiliyor musun?"

Holly bu sözleri duyunca kendi kendine gülümsedi, Sharon'ın evinde fare çıktığı zaman iki haftalığına yanlarına taşındığını hatırlamıştı. John da evliliğini sürdürmek adına ziyarete geliyordu.

"Ben de tıpkı senin gibi kapatırdım kendimi, dünyada hiçbir şey beni dışarı çıkaramazdı."

Bir an için konuşmaya ara verdi Sharon.

"Ne?" diyen diskcokeyin sesi duyuldu, arkasından da kahkahası. "Bayanlar baylar, anladığımız kadarıyla şarkıcımız şu anda tuvaletteymiş." İçerideki kalabalık hep bir ağızdan gülüyordu.

"Sharon!" diye bağırdı Holly sesi titreyerek. Öfkeli kalabalık gelip kapıyı kıracak, üstünü başını yırtıp kucaklayarak onu kurban etmek üzere sahneye götürecek hissine kapılmıştı birden. Üçüncü panik dalgası kapladı her yanını. Sharon bir sonraki cümlesini söylemek için telaşla konuşuyordu. "Her neyse Holly, istemiyorsan yapmak zorunda değilsin. Kimse seni zorla..."

Mikrofonda, bir kez daha avazı çıktığınca, "Bayanlar baylar, sahneye çıkma sırasının Holly'de olduğunu kendisine duyuralım!" diye bağıran diskcokeyin sesi yankılandı. "Haydi!" Müşteriler ayaklarını yere vurarak tempo tutarken onu çağırıyorlardı.

"Şey, en azından seni sevenler bunu yapman için seni zorlamıyor," diye sözlerine devam ederken Sharon da dışarıdakilerin seslerinden rahatsız olmuş, kekelemeye başlamıştı. "Ama eğer yapmazsan, kendini asla bağışlamayacağını biliyorum. Gerry'nin bunu istemesinin bir amacı vardı."

"HOLLY! HOLLY! HOLLY!"

"Ah Sharon!" diye tekrarladı Holly birkaç kez. Ansızın tuvalet kabini üstüne yıkılıyordu sanki; alnından ter fışkırıyordu. Oraya çıkmalıydı. Kapıyı hızla açıp çıktı. Arkadaşını hortlak görmüşçesine aklı başından gitmiş bir halde görünce Sharon'ın gözleri yuvalarından fırlayacaktı az kalsın. Holly'nin gözleri kan çanağına dönmüş, gözaltları şişmişti, yanaklarından rimeller akıyordu, gözyaşları bütün makyajını silip götürmüştü.

"Sen onlara aldırma Holly," dedi soğukkanlı bir tavırla, "İstemediğin hiçbir şeyi yaptıramazlar sana."

Holly'nin altdudağı sarktı, titremeye başladı.

"Yapma!" dedi Sharon arkadaşının omuzlarını kavrayıp gözlerinin içine bakarak. "Bunu aklına bile getirme!"

Ağzını kapattıysa da Holly'nin geri kalan uzuvları titremeye devam ediyordu. Sonunda suskunluğunu bozdu. "Şarkı söyleyemem Sharon," diye fısıldadı, gözleri dehşetle bakıyordu.

Sharon kahkaha atarak cevap verdi ona. "Biliyorum. Ailen de biliyor! Diğerleri bok yesin! O çirkin suratlı herifl erin suratını görmeyeceksin bir daha! Ne düşünecekleri kimin umurunda? Ben umursamıyorum, sen umursuyor musun?"

Holly bir an düşündükten sonra fısıltıyla yanıtladı. "Hayır."

"Duyamadım, ne dedin? Onların ne düşündükleri umurunda mı?"

"Hayır." Holly'nin sesi bu kez daha güçlü çıkmıştı.

Sharon omuzlarından tutarak sarstı Holly'yi. "Yüksek sesle."

"Hayır!" diye bağırdı.

"Daha yüksek!"

HAYIIIIIR! NE DÜŞÜNDÜKLERİ UMURUMDA DEĞİL!" Holly öyle bir bağırdı ki dışarıdaki kalabalık anızın sesini kesti. Sharon'ın aklı başından gitmişti, belki de kulakzarı patlamıştı, bir an kıpırdayamadı. İki arkadaş birbirlerine gülümsediler, sonra da şapşallıklarına gülmeye başladılar.

Sharon yalvardı, "Bırakalım bu da bugünden itibaren aylarca güleceğimiz saçma sapan bir gün olsun."

Holly son bir kez aynaya baktı, akan rimel izlerini sildi, derin bir nefes alarak görevini yerine getirmeye giden bir kadın havasında kapıya yöneldi. Kapıyı açar açmaz hayranlarıyla yüz yüze geldi, hepsinin yüzü kapıya dönüktü, hep bir ağızdan Holly diye tempo tutuyorlardı. Holly'yi görünce tezahürat arttı, o da abartılı bir edayla önlerinde eğilip selam vererek alkış seslerine karışan Sharon'ın kahkahası ve "Bok yesinler!" sözleri arasında sahneye ilerledi.

İstese de istemese de bütün dikkatler Holly'ye çevrilmişti. Koşup tuvalete saklanmamış olsaydı, kulübün arka tarafında gevezelik edenler şarkı söylediğini fark etmeyeceklerdi belki, oysa şimdi daha çok ilgi çekiyordu.

Kollarını kavuşturup sahnenin ortasında durmuş, afallamış bir halde dinleyicilere bakıyordu. Müziğin başladığının farkında bile değildi, şarkının ilk birkaç dizesini kaçırmıştı. Diskokey CD-çaları durdurup yeniden başlattı.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Holly genzini temizleyince sesi içeride yankılandı. Yardım dileyen gözlerle Denise'le Sharon'a döndü, masanın etrafına dizilmiş bütün yakınları başparmaklarını yukarı kaldırıp ona işaret ettiler. Başka zaman olsa bu gülünç görüntüleri karşısında Holly gülmekten kendini alamazdı, ama şimdi nedense yatıştırıcı etki yapmıştı. Sonunda müzik çalmaya başladı, Holly iki eliyle sımsıkı mikrofonu tuttu ve şarkıya girmeye hazırlandı. Derken titreyen mahcup bir sesle söylemeye koyuldu: "Ya şarkıyı söylerken detone olursam? Kalkıp beni yüzüstü bırakır mısın?"

Denise'le Sharon durumu bu kadar cuk oturan bir şarkı seçilemezdi diyerek kahkahalarla Holly'yi alkışlamaya koyuldular. Holly çabalıyordu ama berbat söylüyordu, göz yaşlarını tutamayacak gibi bir hali vardı. Tam yuhalamaya başlayacaklar diye düşünürken ailesiyle arkadaşları kötü hâlinde ona eşlik etmeye başladı. "Arkadaşlarımdan göreceğim azıcık yardımla bunu da atlatırım; evet arkadaşlarımdan göreceğim azıcık yardımla bunu da atlatırım."

Herkes başını ailesiyle arkadaşlarının olduğu masaya çevirmiş gülüyordu, ortam iyice ısındı. Holly bir sonraki tiz nota için hazırlanmıştı, ciğerlerini şişirerek sesini yükseltti. "Birine ihtiyacının var mı?" Yüksek sesten ürkmuştü, birkaç kişi orayı söylemesine yardım etti, "Sevecek birine ihtiyacım var."

"Birine ihtiyacının var mı?" diye tekrarlayarak mikrofonu dinleyicilere yöneltti, hep bir ağızdan söylediler: "Sevecek birine ihtiyacım var." Sonra da kendilerini alkışlamaya başladılar. Holly'nin heyecanı biraz olsun yatışmıştı, şarkının geri kalanını söylemeye uğraşıyordu. Arka taraftaki müşteriler çene çalmaya devam ediyor, bar çalışanları içki servisi yapıyor, bardakları şangırdatıyorlardı, ta ki Holly kendinden başka kimsenin onu dinlemediğini düşünene dek.

Nihayet şarkısını bitirdiğinde onu nezaketen alkışlayanlar ön taraftaki birkaç masadan başka sağ tarafta oturan yakınlarıydı. Diskokey mikrofonu elinden alıp kahkahasını zor tutarak, "İnanılmaz cesareti için Holly Kennedy'ye bir alkış!" demeyi başarmıştı.

Bu sözler karşısında arkadaşlarıyla ailesi dışında kimseden tepki gelmedi. Denise'le Sharon gülmekten gözlerinden yaşlar akarken yanına gelip Holly'yi yanaklarından öptüler.

Sharon, "Seninle gurur duyuyorum!" diyerek Holly'nin boynuna sarıldı. "Berbattı!"

Holly arkadaşına sarılırken, "Yardımın için teşekkür ederim," dedi.

Jack'le Abbey tezahüratı kesmemişlerdi, Jack bağırıyordu. "Korkunçtu! Kesinlikle korkunçtu!"

Annesi cesaret verici gözlerle bakıyordu Holly'ye. Özel şarkı söyleme yeteneğinin kızına geçtiğini biliyordu, hâlâ kahkaha atmayı sürdüren babasıyla onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu. Ciara'nın tek söyleyebildiği, "Bu kadar feci olduğunu bilmiyordum," oldu.

Elinde kamerayla salonun karşı tarafında duran Declan ablasına el salladı, sonra da kötüydü anlamında başparmağını aşağıda tutarak işaret etti. Holly masanın köşesine saklanmış suyunu yudumlarken ne kadar kötü olduğunu söyleyerek kendisini tebrik edenleri dinlemekle meşguldü. Kendisi le en son ne zaman böyle gurur duyduğunu hatırlamıyordu.

John usulca Holly'nin yanına sokulup yarı başındaki duvara yaslanarak sessizce sahneye yeni çıkan yarışmacıyı seyretmeye koyuldu. Sonunda cesaretini toplayıp Holly'yle konuşabildiğinde bir süre geçmişti. "Gerry de buradadır herhalde," dedi, gözleri sulanmıştı.

Zavallı John, o da özlemişti en yakın arkadaşını. Holly ona moral vermek istercesine gülümsedi, sonra bakışlarını çevresine yöneltti. Haklıydı John. Gerry'nin varlığını hissedebiliyordu Holly. Kollarını beline doladığını, Holly'nin özlediği gibi sarıldığını...

Yarışma bir saat sonra bitmişti, Daniel ve diskokey oyları saymaya koyuldular. Müşterilerin elinde içeri girerken parasını ödedikleri oy tabelaları vardı. Holly'nin eli kendi adını tabelaya yazmaya bir türlü gitmeyince bunu Sharon'dan istedi. Holly'nin kazanmayacağı belliydi ama zaten onun hedeflediği bu değildi. Olur da kazanırsa bu aksam yaşadıklarını iki hafta içinde yeni baştan yaşamak zorunda kalacağı düşüncesi bile tüylerini ürpertmeye yetti. Bu deneyim hiçbir şey kazandırmamıştı ona, karaokeden daha fazla nefret etmesine yol açmıştı, o kadar. Geçen yılın kazananı Keith en az elli arkadaşıyla gelmişti oraya, bu da yine kazanacağı anlamına geliyordu. "hayranları" arasında bile kimsenin ona oy vereceğini sanmıyordu Holly.

Kazananlar açıklanmadan önce diskcokey davul seslerinin gümbürdediği etkili bir CD çalmaya başladı. Erkeklerin ıslıkları, kızların çığlıkları eşliğinde Daniel üniforması olduğu anlaşılan siyah deri ceketi ve siyah pantolonuyla bir kez daha sahneye geldi. En çok bağıran Ciara'ydı. Richard heyecanlı görünüyordu. Holly'ye dönüp iyi şanslar anlamında ellerini kavuşturdu. Sevimli olduğu kadar son derece çocukça bir hareket diye düşündü Holly; belli ki ağabeyi "kuralları" doğru dürüst anlamamıştı.

Davul sesleri çalan CD takılınca diskcokey mahcup bir halde telaşla cihazı kapatmaya koştu. Kazananlar müzik olmaksızın ilan edilecekti. Daniel mikrofonu eline almıştı. "Peki, önce bu akşamki yarışmaya katılan herkese teşekkür ederim, hepimize müthiş anlar yaşattınız." Cümlenin sonunu Holly'ye bakarak söylemişti. O da utancından oturduğu yerde aşağı kayarak saklanmaya çalıştı. "İşte," diye devam etti Daniel, "finale kalan iki yarışmacımız," dedikten sonra merak uyandırmak için bir an durdu, "Keith ve Samantha!"

Holly yerinden fırlayıp ayağa kalktı, sevinçten hoplayıp zıplıyordu, Denise'le Sharon'ın etrafında dans etmeye koyuldu. Ömründe hiç bu kadar rahatlamamıştı. Richard şaşkın gözlerle ona bakarken, ailenin diğer üyeleri yarışmayı onuruyla kaybettiği için onu tebrik ediyorlardı.

Declan utana sıkıla itiraf etti, "Ben sanşına oy vermiştim."

Holly gülerek karşılık verdi kardeşine, "Kocaman memeleri var diye herhalde."

"Doğru, herkesin kendine göre yetenekleri var ne de olsa."

Holly arkasına yaslanırken acaba benimkiler ne diye düşünüyordu. Kazanmak, bir konuda yetenekli olduğunu bilmek harika bir duygu olmalıydı. Hayatında hiçbir şey kazanmamıştı Holly; ne bir spor yapmıştı, ne bir müzik aleti çalmıştı, şimdi düşünüyordu da özel zevkleri yoktu, merakları da. İş aramaya kalkınca özgeçmişine ne yazacaktı acaba? "İçki içmeyi ve alışverişe çıkmayı severim" pek uygun kaçmazdı herhalde. Düşüncelere dalarak içkisini yudumlamaya koyuldu. Holly'nin yaşamı yalnızca Gerry'yle ilgilenerek geçmişti; daha doğrusu her şey onun etrafında gelişmişti. Tek başarılı olduğu konu Gerry'nin karısı olmaktı bir anlamda; onun eşi olmaktan başka bir şey bilmezdi Holly. Şimdi ne kalmıştı geriye? Ne işi vardı, ne kocası, kazanmak şöyle dursun, karaoke yarışmasında doğru dürüst şarkı söylemeyi bile becerememişti.

Sharon'la John ateşli bir tartışmaya tutuşmuşlardı, Abbey ve Jack yeni âşık olmuş gençler gibi göz gözeydiler, Clara ise Daniel'a yanaşmaya çalışıyordu, Denise de... sahi Denise nerelerdeydi?

Holly arkadaşını aramak için çevresine baktı, Denise karaoke sunucusunun karşısında kışkırtıcı bir pozla sahnede oturmuş bacaklarını sallıyordu. Kazananlar arasında Holly'nin adı okunmayınca annesiyle babası el ele tutuşarak oradan ayrılmışlardı, geride bir tek... Richard. Ağabeyi Ciara'yla Daniel'ın arasına sıkışmış yolunu kaybetmiş yavru köpek misali sağa sola bakınırken her birkaç saniyede bir dehşetle içkisini yudumluyordu. Holly de ona benziyor olmalıydı... kaybolmuş biri. Ama hiç olmazsa karşısındaki kaybolmuş kişiyi evde bekleyen bir karısı ve iki çocuğu vardı, oysa Holly'yi mikrodalga fırında pişecek akşam yemeğinden başka bir şey beklemiyordu.

Oraya doğru ilerleyip Richard'ın tam karşısındaki yüksek bar taburesine oturup sohbet etmeye çalıştı.

"İyi vakit geçiriyor musun?"

Richard başını elindeki bardaktan kaldırdı, birinin onunla konuşmasına şaşırmıştı. "Evet, eğleniyorum Holly, sağ ol."

Eğer bu onun eğlenen haliyse, eğlenmediği zaman Richard'ın yanına dahi yaklaşılmazdı demek.

"Gelmene şaşırdım aslında, böyle yerlerin sana göre olmadığını sanırdım."

"A, anlasana... aileme destek olmak için." Richard içkisini karıştırmaya koyulu.

"Meredith nerede bu akşam?"

"Emily ve Timothy," dedi sanki çok açıklayıcıymış gibi.

"Yarın çalışıyor musun?"

"Evet," dedi Richard aniden, içkisini bir dikişte bitirip, "artık gitsem iyi olacak," diye devam etti. "Bu gece harikaydın Holly." Tuhaf bakışlarla kardeşlerini aradı gözleri, sohbetlerini bölüp hoşça kal desem mi, demesem mi arasında kararsız kaldı bir süre ama vazgeçti. Holly'ye başıyla selam vererek kalabalığın arasından çıkışa yöneldi.

Yine tek başına kalmıştı Holly Çantasını kaptığı gibi evin yolunu tutmak istemesine rağmen oracıkta oturması gerektiğinin farkındaydı. Daha bunun gibi kaç defa tek başına kalacaktı kim bilir, çiftler arasında tek olmaya alışması gerekiyordu. Kendini kötü hissediyordu, ayrıca onunla ilgilenmedikleri için arkadaşlarına da kızmıştı. Sonra çocukça düşüncelere kapıldığı için kendine kızdı, ona bundan daha fazla destek olacak bir aile veya arkadaş grubu bulunamazdı zaten. Acaba Gerry de bunu görmesini mi istemişti? Bu durumu anlaması gerektiğim mi düşünmüştü? Bunun yardımı olacak mı sanmıştı? Belki de haklıydı, sınavdan geçtiği su götürmezdi çünkü. Birkaç şekilde cesaret göstermek durumunda kalmıştı. Sahneye çıkmış, yüzlerce kişinin önünde şarkı söylemiş, sonra da çevresini saran çiftlerin ortasında kalakalmıştı. Dört bir yanındaydılar. Gerry her ne planladıysa planlasın, Holly'yi tek başına cesur davranmak zorunda bırakmıştı. Dayan, dedi kendine.

Kız kardeşinin Daniel'la gevezelik etmesini seyrederek gülümsedi. Ciara hiç benzemezdi ablasına, vurdumduymaz, kendinden emin bir kızdı, hiçbir şeyi kafasına takmıyordu sanki. Holly'nin aklında kaldığı kadarıyla Ciara bugüne dek ne aynı işte uzun süre barınabilmişti ne de aynı erkekle uzun süreli ilişki yaşamıştı. Aklı başka yerdeydi onun, uzak diyarlara seyahat etme hayalleri kurmakla meşguldü. Biraz olsun ona benzeseydim keşke diye geçirdi içinden. Fakat ev kuşuydu Holly, ailesiyle arkadaşlarından uzaklaşmayı, burada kurduğu hayatı bırakmayı düşünemezdi. En azından eskiden yaşadığı hayatı asla terk edemezdi.

Abbey'yle bambaşka bir dünyada kaybolup gitmiş Jack'e yöneltti dikkatini. Biraz olsun ona benzeseydi bari; lise öğretmenliği yapmaya bayılıyordu Jack. Bütün gençlerin saygı duyduğu fiyakalı bir öğretmendi, iki kardeş birlikte sokağa çıktıklarında yolda ne zaman onun öğrencilerinden biriyle karşılaşsalar, gülümseyerek, "Merhaba efendim!" diye selam verirlerdi ona. Kızların hayallerini süsleyen, erkeklerin büyüyünce benzemek istedikleri bir adamdı. Holly yüksek sesle iç çekti, içkisini bitirdi. Canı sıkılmıştı artık.

Daniel ona bakıyordu. "Holly, sana bir içki getireyim mi?"

"Yok, sağ ol, gerek yok, zaten birazdan kalkıyorum."

Ciara itiraz etti, "Olmaz Hol! Erkenden eve mi gideceksin? Bu senin gecen!"

Holly'ye hiç de onun gecesi gibi gelmiyordu. Kendini hiç tanımadığı insanların arasına davetsiz misafir gibi katılmış biri olarak görüyordu.

"Hayır, ben iyiyim, teşekkürler." Bu sözler hâlâ Daniel'ın sorusuna karşılıktı.

"Olmaz, kalıyorsun," diye Ciara ısrar ediyordu. Daniel'a döndü. "Ona bir votka-kola getir, bana da deminkinden."

Kardeşinin kabalığı Holly'yi utandırmıştı, "Ciara!" dedi bağırarak.

"Yok, sorun değil!" diye teskin etti onu Daniel, "soran bendim." Sonra da bara doğru ilerledi.

"Ciara çok kabaydın," diye azarladı Holly kardeşini.

Ciara savunmaya geçti, "Ne? Parasını o vermeyecek ki, adam buranın sahibi."

"Yine de kendine içki ısmarlatman gerekmi..."

Ciara sözünü kesti, "Richard nerede?"

"Eve gitti."

"Hadi ya! Çok oldu mu?" Telaşla yerinden fırlamıştı Ciara.

"Bilmem, beş on dakika olmuştur. Neden?"

"Beni eve bırakacaktı!" Ciara çantasını ararken eline geçen paltoyu yere attı; orta yerde koca bir yığın olmuştu.

"Ciara, ona yetişemezsin artık, çoktan uzaklaşmıştır."

"Hayır, yetişirim. Arabayı çok uzağa park etmişti; eve giderken yine bu yoldan geçecek nasılsa. O zaman yakalarım onu." Çantasını bulmuştu nihayet, hızla oradan uzaklaştı, bir yandan da ablasına sesleniyordu. "Hoşça kal Holly! İyi iş çıkardın, berbatsın!"

Yine tek başına kalmıştı Holly. Daniel'ın elinde içkilerle masaya doğru geldiğini görünce, harika diye düşündü, şimdi onunla sohbet etmek zorunda kalacaktı.

"Ciara nereye gitti?" diye sordu Daniel, içkileri masaya bırakıp Holly'nin karşısına otururken.

"Ah, çok özür diledi ama ağabeyim onu eve bıraksın diye peşinden koştu." Holly suçlu suçlu dudaklarını ısırıyordu, kapıdan hızla koşup giderken Ciara'nın aklına Daniel'a iyi geceler demenin bile gelmediğini biliyordu. "Az önce sana da kaba davrandığım için özür dilerim," dedi. Sonra gülmeye başladı, "Aman Tanrım, herhalde bizim aileyi kaba bulmuşsundur. Ciara çenesi düşük bir kızdır, ama ağzından çıkanların yarısı düşünmeden söylenmiş sözlerdir."

"Peki ya sen içeride düşünerek mi konuştun?" dedi Daniel gülümseyerek.

Gülerek yanıtladı Holly, "Evet, o sırada öyle düşünüyordum."

"Neyse, sorun değil, demek ki bu içki de senin," diyerek önüne küçük kadehini itti.

Holly kokudan yüzünü buruşturdu. "Böö, bu ne?"

Daniel gözlerini kaçırdı, hafifçe öksürdü. "Hatırlamıyorum."

Holly gülüyordu. "Ah, yapma! Daha demin kendin aldın! Ne içtiğini bilmek kadının hakkıdır!"

Daniel gülücükler saçarak bakıyordu Holly'ye. "Buna BJ denir. Ne istediğimi söyleyince barmenin suratını görme-

liydin. Bir kerede boğazına dikeceğin küçük kadehte içtiğini bilmiyor galiba."

"İnanmıyorum," dedi Holly. "Ciara neden içiyor ki bunu? Kokusu berbat!"

"Yutması kolay oluyormuş, öyle dedi." Daniel kahkahalarla gülüyordu yine.

"Affedersin Daniel, bizim kız bazen iyice saçmalar," derken, olacak iş değil anlamında başını iki yana sallayıp duruyordu Holly.

Daniel neşeyle Holly'nin omzunun üzerinden arkaya baktı. "Bak, arkadaşın bu akşam iyi vakit geçiriyor anlaşılan."

Holly arkasına dönünce Denise'le diskocokeyin sahnenin hemen yanında sarmaş dolaş olduklarını gördü. Denise'in kışkırtıcı pozları işe yaramıştı besbelli.

"Olamaz, beni tuvaletten çıkmaya zorlayan korkunç diskocokeyle mi?" dedi homurdanarak.

"Dublin FM'den Tom O'Connor o adam," diye açıkladı Daniel. "İyi arkadaşımdır."

Holly utanç içinde ellerini yüzüne kapadı.

Daniel ciddiyetle anlatıyordu, "Bu akşam burada bulunmasının nedeni karaoke yarışmasının radyoda nakden yayınlanmasıydı."

"Ne dedin sen?" O gece yirminci kez kalp krizi geçirmenin eşiğine gelmişti Holly

Derken Daniel'ın yüz hatları gevşeyiverdi. "Şaka yaptım; suratının ne hale geleceğini görmek istedim de."

Holly elini kalbinin üstüne götürerek, "Tanrım, bunu bana yapma," diye uyardı. "Bunca kişinin beni dinlemesi yeterince kötüydü ama bütün şehrin dinlemesi ondan da beter olurdu." Daniel sevecen gözlerle ona bakarken Holly kalp atışlarının dinmesini bekliyordu.

"İzin verirsen bir şey soracağım, madem bu kadar çok nefret ediyordun, ne katıldın?"

"Ah, benim şamatacı kocam müzik kulağı olmayan ka-

nemon görüp yarışmasına katılmasının eğlenceli olacağına karar vermiş de."

Daniel kahkahalarla gülüyordu. "O kadar da kötü değildi" dedikten sonra, "Kocan buralarda mı?" diyerek etrafına baktı. "Kansını bu iğrenç karışımla zehirlediğimi falan düşünmesin de." Küçük kadehi işaret ediyordu.

Holly de etrafına bakındı, gülümsüyordu. "Evet," dedi, "buralarda, bir yerlerde..."

On Altı

Holly yatak çarşafını çamaşır ipine asarak mandalla tutturken hayatına bir çekidüzen vermek için geri kalan mayıs günlerinde ne kadar didindiğini düşünüyordu. Kendini mutlu hissettiği, hayatının yoluna girdiğine inandığı günler göz açıp kapayıncaya kadar geçiveriyordu, fakat sonra bu duygu geldiği gibi yok oluyor, yeniden hüzün sarıyordu içini. Herkesin hayatını nasıl yaşadığını seyrederken, canlı cenaze misali kendisininkinin son bulmasını beklemek yerine, ruhunun bedenine, onun da bu hayata ait olduğunu düşündürecek, kolaycacık alışabildiği bir düzen tutturmaya çalışmıştı. O düzen de umut ettiği gibi çıkmamıştı ne yazık ki. Oturma odasında saatlerce kımıldamadan durup Gerry'yle paylaştıkları her bir anıyı yeniden canlandırmaya uğraşırdı. Acı olan, zamanın çoğunu onunla yaptıkları her tartışmaya kafa yormakla, ona ettiği sözlerin ağzından çıkmamış olmasını dilemekle geçirmesiydi. O sözleri kızgınlıkla söylediğini, gerçek duygularını dile getirmediğini Gerry'nin anlamış olmasını diliyordu. Bencilce hareket ettiği zamanlar, Gerry'ye öfkelendiğinde onunla evde kalmak yerine arkadaşlarına gittiği geceler için duyduğu pişmanlık içini yiyordu Holly'nin. Kocasına sarılması gerektiği anlarda onun yanından uzaklaştığı, onu affetmek yerine diş bilediği günleri, onunla sevişmek yerine yatağa yatar yatmaz uykuya daldığı geceleri düşününce kendim yerden yere vuruyordu. Gerry'nin ona kızdığını, ondan nefret ettiğini bildiği her anı değiştirmek için neler vermezdi şimdi. Keşke sadece güzel anıları düşünebilseydi, fakat kötü anılar yakasını bırakmak bilmiyordu. O kötü anıları yaşamak boşa zaman kaybından başka bir şey değildi.

Ne var ki kimse onlara zamanlarının kısıtlı olduğunu söylememişti.

Fakat iyi günler de geçirmiyor değildi Holly, gülücüklere saçarak hayal âleminde*ymiş*çesine ortalıkta dolaşır, sokaklarda yürürken aklına Gerry'yle yaptıkları şakalardan biri gelince lakır lakır güldüğünü fark ederdi. Kendine böyle bir düzen kurmuştu işte. Günlerce karanlıklara gömülür, sonra hayata olumlu tarafından bakma gücünü bulur, ondan sonraki birkaç gün sayesinde kendini o karanlıktan. Derken en ufak, en basit şey yeniden gözyaşlarına boğardı Holly'yi. Yorucu bir süreçti bu, zihninden geçenlere karşı koyamazdı çoğu zaman. Bedeninde herhangi bir kastan çok daha güçlüydüler.

Arkadaşları, ailesi gelir giderdi, bazen gözyaşlarına eşlik ederlerdi, bazen da onu güldürürlerdi. Ancak Holly'nin kahkahasında bile bir şeyler eksik kalırdı. Hiçbir zaman gerçekten mutlu olmazdı; başka bir şeyi beklerken sadece zaman geçirir gibi bir hali vardı. Yalnızca var olmaktan yorulmuştu; yaşamak istiyordu artık. İyi de içinde hayat yoksa yaşamanın ne anlamı vardı? Sonunda ona gerçek gibi gelen rüyasından uyanmak istemeyecek hale gelene dek bu sorular zihnini kurcalar dururdu.

Bilinçaltında, kendini böyle hissetmesinin normal olduğunu biliyordu, aklını kaybettiğini falan düşünmüyordu. Bir gün gelecek yeniden mutluluğu tadacaksın, bu günler geçmişte kalacak diyordu herkes. İşin en zor kısmı o günün gelmesini beklemekti.

Gerry'nin yazdığı asıl mektubu defalarca okumuş, her sözcüğün, her cümlenin üstünde iyice kafa yormuştu. Buna rağmen oturup saatlerce sahir aralarını okur, gizli bir mesaj ararda. Tam olarak ne demek istediğini asla öğrenemeyecekti, çünkü onunla bir daha hiç konuşamayacaktı. İşte bu gerçeği kabullenmekti Holly'ye ağır gelen, içini kemiriyordu.

Mayıs ayı geride kalmış, pırıl pırıl uzun geceleri ve güzelim sabahlarıyla haziran gelmişti. Bu güneşli günlerle birlikte haziran hayata da berraklık getirmişti. Hava kararır kararmaz eve kapanmak, öğle saatlerine kadar yatakta çıkmamak söz konusu değildi artık. Bütün İrlanda kış uykusundan uyanmışa benziyordu, uzun uzun gerinip esnedikten sonra yeniden yaşamaya başlamıştı. Pencereleri sonuna kadar açıp evi havalandırma, kışın ve karanlık günlerin hayaletlerini özgürlüğe kavuşturma zamanıydı, kuş cıvıltılarıyla birlikte erken kalkmanın, yürüyüşe çıkıp karşılaşılan komşularla göz göze gelerek gülümsemenin, yolunu değiştirip çevredekileri umursamayarak bakışlarını kat kat sarındığın atkıların altına gizlemek yerine onlarla selamlaşmaların zamanı gelmişti. Karanlıkta kalakalmaya son vermek, başını dik tutup hakikatle yüzleşmek gerekiyordu artık.

Haziranın gelişi aynı zamanda Gerry'nin bir mektubunu daha okumak anlamına geliyordu.

Holly güneşe çıkıp oturdu, ışıl ışıl parlayan havada dördüncü mektubu gerginlik içinde ama heyecanla okudu. Karta dokunmak, kurumuş mürekkebin üzerinde parmağını gezdirirken Gerry'nin elyazısının bıraktığı izleri hissetmek hoşuna gidiyordu. Düzgün yazısıyla evde kalmış kendine ait eşyanın listesini yapmıştı, her birinin yerine Holly'nin onu ne yapmasını, nereye göndermesini istediğini not etmişti. En altta şöyle yazıyordu:

Not: Seni seviyorum Holly, senin de beni sevdiğini biliyorum. Beni hatırlamak için eşyama ihtiyacın yok, eskiden var olduğumun ya da zihninde hâlâ yaşadığımın kanıtı olarak onları saklaman gereksiz. Beni yanında hissetmen için kazağımı giymesen de olur; zaten yanındayım... Her an kollarımla sarıyorum seni.

Gerry'nin bu dediklerini kabullenmek zor geldi Holly'ye. Tekrar karaoke yapmasını isteseydi keşke. Onun için uçaklara atlar, kilometrelerce yol koşardı, ama gardırobunu boşaltıp evdeki varlığına son vermesini isteyemezdi Holly'den. Öte yandan Gerry doğru söylüyordu, bunun da farkındaydı. Sonsuza dek onun eşyasına tutunamazdı. Gerry'nin bedeni yok olmuştu; giysilere ihtiyacı kalmamıştı.

Duygusal açıdan zorlu bir deneyimdi. Günlerce sürdü. Eline aldığı her bir giysi parçasını kâğıda sarıp çantaya koyarken milyonlarca anı canlanıyordu gözünün önünde. Her biriyle vedalaşmadan önce yanağına yaklaştırıp tutuyordu. Her bir parçayı parmaklarından bırakmak Gerry'yle bir kere daha vedalaşmaktan farksızdı. Zor oluyordu; kimi zaman çok zor, bazen de imkânsız.

Ne yapacağını ailesiyle arkadaşlarına da anlatmıştı, hepsi yardım etmeyi teklif ettiler, fakat bunu tek başına yapması gerektiğini biliyordu Holly. Zaman ayırması gerekiyordu. Hiçbirini geri alamayacağı için doğru dürüst veda etmeliydi Gerry'nin eşyasına. Kendi gibi onun eşyası da geri gelemezdi artık. Holly tek başına kalmak istemişti ama Jack'in ağabey desteği vermek için birkaç kez uğraması hoşuna gitmişti hani. Her eşyanın bir hikâyesi vardı, iki kardeş onunla ilgili konuşup gülüşürdü. Ağladığında yanındaydı ağabeyi, işini bitirip üstündeki tozları silkelerken de. Kolay olmamıştı fakat yapması gerekiyordu. Üstelik Gerry'nin yardımıyla başarmıştı bunu. Büyük kararlar verirken çaba harcamak zorunda kalmıyordu Holly. O kararları Gerry çoktan vermişti. Karısına yardım ediyordu, bir kerecik olsun Holly de ona yardım ettiğini düşünüyordu.

Gerry'nin okul günlerinde en sevdiği rock grubunun tozlu kasetlerini torbalara doldururken gülüyordu. Gerry yılda en az bir kez dolabını düzenlemeye çalışırken onları koyduğu eski ayakkabı kutusunu açardı. Sonra da evdeki her hoparlörden içeri en kötü ses kalitesinde kaydedilmiş albümlerin kulakları tırmalayıcı gitar sesleri yayılır, Holly'ye azap çektiren heavy metal müzik yıkardı ortalığı. Bu bantların sonunu görmeye can attığını söylerdi hep Gerry'ye. Şimdi bunu görmek sandığı gibi derin bir oh çektirmiyordu ama.

Gardırobun arka köşesinde havası inmiş bir topa takıldı gözü, Gerry'nin uğurlu futbol forması da orada duruyordu. Üstünde hâlâ çimen ve çamur lekeleri vardı, halı sahada yaptığı son maçtan kalmaydı. Holly onu eline alıp yüzüne

tuttu, kokusunu içine çekti; bira ve ter kokusu aralarında ama tamamen uçup gitmemişti. Daha sonra John'a teslim edilmek üzere yıkanacakların arasına koydu.

Ne çok ıvır zıvır, ne çok anı vardı. Tıpkı Holly'nin zihnindeki gibi onların da her biri etiketlenip torbalara konmuştu. Gelecekte bir şeyler öğretip yardımcı olsunlar diye ortaya çıkarılmak üzere kaldırılmışlardı. Bir zamanlar yaşam dolu, önem taşıyan eşya şimdi elden ayaktan düşmüş yerde yatıyordu. Gerry gidince onlar da anlamını yitirmişti.

Gerry'nin damatlık smokini, takım elbiseleri, gömlekleri ve her sabah işe giderken takmak zorunda olmaktan şikâyet ettiği kravatları. Geçmiş yılların modasını yansıtıyorlardı, seksenlerin parlak kumaşlı takım elbiseleriyle fosforlu eşofmanlar katlanıp tedavülden kaldırılmıştı. İlk dalış gezilerinden kalma bir şnorkel, on yıl önce Gerry'nin denizin dibinden çıkardığı bir midye kabuğu, gittikleri her ülkede uğradıkları barlardan topladığı bardak altlıkları. Arkadaşlarından, ailelerinden gelen mektuplarla doğum günü kartları. Holly'nin yazdığı Sevgililer Günü kartları. Çocukken oynadığı oyuncak ayılarla bebekler annesiyle babasına gönderilecekti. Faturalar, John'a verilecek golf sopaları, Sharon'a verilecek kitaplar vardı, Holly'ye de anılar, gözyaşları ve kahkahalar kalıyordu.

Gerry'nin bütün hayatı yirmi çöp torbasına sığmıştı.

İkisinin anılarıyla Holly'nin zihnine kazınmıştı.

Her bir parçayla birlikte toz, gözyaşı, kahkahalar ve anılar ortaya saçılmıştı. Her şeyi torbalara koydu, tozları temizledi, gözlerini sildi ve anıları yerine kaldırdı.

Holly'nin cep telefonu çalıyordu, sepeti çamaşır ipinin altına çimenlere bırakıp mutfağa koştu.

"Alo?"

"Seni yıldız yapacağım!" Hattın öbür ucundan çığlık çığlığa bağırıp arkasından da gülme krizine giren Declan'ın sesi geliyordu.

Holly kardeşinin sakinleşmesini beklerken neden söz

ediyor acaba diye kafa yormakla meşguldü. "Declan, kafan kayak mı senin?"

"Bella bi'raz, ama konumuz bu değil," dedi hıçkırarak.

"Declan, daha saat sabahın onu!" Holly kahkahalarla gülüdü. "Sabahladın anlaşılan."

"E-vet," yanıtı hıçkırıklar eşliğinde geldi. "Trendeyim, eve gidiyorum, üç saate kadar yatakta olurum."

"Üç saat mi? Sen neredesin?" Gülmeye devam ediyordu Holly. Hoşuna gitmişti bu durum, onun da muhtelif yerlerde sabahı ettikten sonra olmadık saatlerde Jack'i aradığı günler vardı ne de olsa.

"Galway'de. Ödüller gece verildi," diye anlatıyordu Declan, sanki Holly'nin haberi varmış gibi.

"Ya, kusura bakma, ama sen hangi ödülü aldın?"

"Söyledim ya!"

"Hayır, söylemedin."

"Söyle dem'işt'm Jack'e, 'Içak..." Sözcükleri yutarak konuşuyordu.

"Bir şey demedi," diye sözünü kesti, "şimdi sen söyle."

"Gazeteci adayları ödülleri dün gece açıklandı, ben kazandım!" Declan bağırıyordu, vagondakilerin kardeşini kutladıkları geldi Holly'nin kulağına. Onun adına sevinmişti.

"Ödül olarak filmi haftaya Kanal 4'te yayımlayacaklar! İnanabiliyor musun?" Hattın öbür ucunda tezahürat artmıştı, Holly kardeşinin söylediklerini yarım yamalak duyabiliyordu ancak. Hat kesilmeden önce son duyabildiği, "Sen de meşhur oluyorsun!" gibi sözlerdi. Holly'nin içini kaplayan bu tuhaf duygu da neydi böyle? Yoksa... yok, olamazdı... Sevinç dalgası mıydı yüreğine dolan?

Güzel haberi paylaşmak için ailesinden herkesi aradığında Declan'ın onları da aradığını öğrendi. Televizyona çıkacaklarını öğrenmenin verdiği heyecanla çenesi düşen Ciara telefonu kapatmak bilmemiş, sonunda sözlerini bitirirken Denzel Washington'la evlenme hayallerine getirmişti konuyu. Ertesi çarşamba ailecek Hogan'ın Yeri'nde buluşup televizyondan yayımlanacak belgesel hep birlikte seyredilecekti. Daniel kibarlık ederek onlara dev ekranı olan Kulüp Diva'yı açmayı teklif etmişti. Kardeşinin başarısına sevinen Holly haberi vermek için Sharon'la John'ı da aradı.

Sharon'ın tepkisi, "Ah, harika bir haber bu Holly!" diye fısıldamak oldu.

Holly de aynı kısık sesle sordu, "Neden fısıldıyorsun?"

"Ha, bizim yaşlı cadı telefonda kişisel görüşmeler yapılmasını yasaklama kararı aldı da," dedi Sharon patronunu şikâyet ederek. "İş yapmaktan çok, telefonda arkadaşlarımızla gevezelik ettiğimizi söylüyor, her sabah masalarımızın arasında dolaşıp duruyor. İnan bana kendimi yeniden okula dönmüş, kocakarı da her an başımızda gibi hissediyorum." Sharon birdenbire iş görüşmesi yaparcasına konuşmaya başlamıştı. "Ayrıntıları da verir misiniz lütfen?"

Holly bir kahkaha patlattı. "Geldi mi seninki?"

"Tabii, kesinlikle," diye devam ediyordu Sharon.

"Peki, tamam, fazla zamanını almayayım. Ayrıntılar şöyle: Çarşamba akşamı Hogan'ın Yeri'nde buluşup hep birlikte filmi izliyoruz."

"Harika... Peki." Sharon ayrıntıları not eder gibi davranıyordu.

"Güzel, çok eğleneceğiz," dedi Holly, "Sharon, üstüme ne giyeyim?"

"Hımm... Yeni mi, ikinci el mi?"

"Yok, yeni bir şey alacak param yok; sen istedin diye birkaç hafta önce o bluzu aldım ama, artık on sekiz yaşında olmadığıma göre onu giyemem. Demek ki eski bir şey bulmalıyım."

"Tamam... kırmızı."

"Senin doğum gününde giydiğim kırmızı bluz mu?"

"Evet, ta kendisi."

"Doğru ya, olabilir."

"Şu anda ne işle meşgulsünüz?"

"Doğrusunu istersen daha iş aramaya başlamadım." Holly'nin kaşları çatılmıştı, yanağını ısırıyordu.

"Doğum tarihiniz?"

"Hah hah, kes sesini seni gidi kaltak," diye güldü Holly.

"Afedersiniz, motor sigortası için yirmi dört ya da daha büyük yaşta olmanız gerekiyor. Ama sizin yaşınız tutmuyor galiba."

"Maalesef. Peki, sonra konuşuruz."

"Aradığınız için teşekkürler."

Holly mutfaktaki masaya oturup gelecek hafta ne giyeceğini düşünmeye başladı; yeni bir şey giymek istiyordu canı. Değişiklik olsun diye seksi ve muhteşem görünmeyi arzuluyordu. Belki Denise'in dükkânında bir şey bulurum diye düşündü. Tam onu arayacaktı ki Sharon'dan mesaj geldi.

Kocakarı ensemde
6'da konuşuruz

Holly telefonu eline alıp Denise'in işyeri numarasını çevirdi.

"Alo, Casuals, buyrun," derken Denise pek kibar bir ses tonuyla açmıştı telefonu.

"Alo, Casuals, Holly konuşuyor. Seni işyerinden aramamam gerektiğini biliyorum, sadece Declan'ın çektiği belgeselin öğrenci ödülü kazandığını haber vermek için aradım, çarşamba akşamı yayımlanacak."

"Ah, bu harika bir haber Holly!" dedi Denise, "biz de var mıyız filmde?"

"Varız galiba. Öyleyse o akşam Hogan'ın Yeri'nde buluşuyoruz. Geliyorsun değil mi?"

"Elbette! Yeni sevgilini de getirebilirim." Denise kikırdıyordu.

"Hangi yeni sevgilin?"

"Tom!"

"Karaokeci çocuk mu?" Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı Holly'nin.

"O tabii! Ah Holly sorma, çok âşığım!" dedi Denise, yine kikırdayarak.

"Âşık mısın? Daha tanışalı birkaç hafta oldu!"

"Umurumda değil; derler ya... ilk baloşta..."

"Vay canına... Ne diyeceğimi bilmiyorum Denise!"

"Muhteşem de!"

"Öyle tabii... Vay be... yani... elbette... bu harika bir haber."

"Of Holly, o kadar da abartma," diye alay etti Denise. "Neyse, seni tanıştırmak için sabırsızlanıyorum, Tom'a hayran kalacaksın. Şey, benim kadar olamaz tabii, fakat onu seveceğinden kuşkum yok." Sonra da ne kadar harika biri olduğunu anlattı uzun uzun.

"Onunla tanıştığımızı unuttun herhalde?" Denise, Tom'un bir çocuğu boğulmaktan nasıl kurtardığını anlatırken kesmişti Holly sözünü.

"Doğru ya, tanışmıştınız, ama çıldırmış bir kadın gibi tuvalete saklanmadığın ve mikrofonu eline alıp avazın çıktığınca bağırmadığın bir zaman tanımanı isterim."

"O anı iple çekiyorum öyleyse..."

"Peki, güzel, muhteşem olacak! Daha önce hiç kendi galama katılmamıştım," diye konuştu Denise heyecan içinde.

Holly arkadaşının oynadığı tiyatro karşısında gözlerini devirdi, sonra vedalaşarak telefonu kapattılar.

Holly o sabah doğru dürüst ev işi yapmamıştı, zamanının çoğu telefon başında geçmişti ne de olsa. Cep telefonu ateş gibi yanıyordu, başının ağrımasına sebep olmuştu. Bunu düşünmek bile tüylerini ürpertmeye yetti. Ne zaman başı ağrısa Gerry gelirdi aklına. Sevdiklerinin baş ağrısından, migrenden yakınmalarından nefret eder, hemen onların üzerine titrer, bunun doğurabileceği tehlikeli sonuçları anlatır, ciddiye almaları gerektiğini belirterek doktora gitmelerini söylerdi. Sonunda herkesi bu hikayeleriyle öyle biktırıp usandırmıştı ki hiç kimse ona kendini iyi hissetmediğinden söz etmez olmuştu.

Derin bir ah çekti; giderek hastalık hastası oluyordu, doktoru bile onu görmekten usanmıştı artık. Eften püften

konularda, bacağına bir ağrı girdiğinde ya da midesine kramp saplandığında bile panik halinde ona koşardı. Geçen hafta ayağında bir sorun olduğuna inanmıştı Holly, ayak parmaklarının görünüşünü beğenmiyordu. Doktoru onu iyice muayene etmiş, sonra da Holly'nin dehşetli bacakları altında reçete yazmaya koyulmuştu. Nihayet eline tutuşturduğu kâğıtta ancak doktorların kaleme alabileceği kargacık burgacık yazıda şöyle diyordu: "Kendine daha büyük ayakkabı al."

Gülünçtü tabii, Holly'ye kırk avroya mal olmuştu.

Son birkaç dakikayı telefonda Jack'in Richard hakkında atıp tutmasını dinleyerek geçirmişti Holly. Richard onun da ziyaretine gitmişti. Acaba yıllarca kendini uzak tuttuğu kardeşleriyle ilişki kurma çabaları mıydı bu ziyaretler? Fakat geç kalınmış bir çaba olarak görünüyordu. Nezaket sanatını henüz öğrenmemiş biriyle sohbet etmeye çalışmak çok zordu elbet. Ah, kes artık, kes şunu! diye söylendi kendi kendine. Endişelenmeyi, düşünmeyi, beynine fazla yüklenmeyi kesmesi gerekiyordu artık ve de kendi kendine konuşmaya son vermeliydi. Böyle giderse delirecekti.

İki saat ara verdikten sonra çamaşırları ipe asmayı sonunda bitirdi, çamaşır makinesini yeniden doldurarak bir kez daha çalıştırdı. Mutfaktaki radyoyu açıp oturma odasındaki televizyonun sesini yükselttikten sonra işe koyuldu. Belki böylece kafasını ütüleyen iç sesini susturabilirdi.

On Yedi

Hogan'ın Yeri'ne vardığında bardaki yaşlı adamların arasından itiş kakış geçerek üst kattaki Kulüp Diva'ya çıktı Holly. Geleneksel şarkılar çalan müzik topluluğu sahnedeydi; müşteriler en sevdikleri İrlanda şarkılarıyla coşuyorlardı. Saat henüz yedi buçuk olduğundan Kulüp Diva'da kimsecikler yoktu. Boş mekânı gözden geçiren Holly birkaç hafta önce korkunç anılar yaşadığı masadan bambaşka bir yer seçti. Herkesten önce gelmişti oraya, dev ekranın önünde sağ taraftaki masaya kuruldu, böylelikle ayaktaki müşteri kalabalığı engeline takılmadan kardeşinin çektiği belgesel filmi rahatça görebilecekti.

Barda kırılan bardak sesi Holly'nin yerinden sıçramasına neden oldu, içeriye kimin geldiğini görmek için başını kaldırıp baktı. Daniel elinde faraş ve süpürgeyle barın arkasından başını uzattı. "Ah, mer'aba Holly, gelen olduğunu fark etmedim," derken şaşkın gözlerle bakıyordu Holly'ye.

Holly onunla selamlaşmak üzere yerinden kalkıp bara doğru yürürken, "Sadece ben varım, kırk yılın başı erken geldim," diyordu. Bu akşam bir tuhaflık var bu adamda diye geçirdi içinden.

"Sen bayağı erkencisin," dedi Daniel saatine bakarak, "diğerlerinin gelmesine daha bir saat falan var."

Holly şaşırmıştı, o da saatine baktı. "Yedi buçuk," dedi, "program sekizde başlamıyor mu?"

Daniel da şaşırmış görünüyordu, "Hayır, bana dokuzda demişlerdi, yanılıyor da olabilirim ama..." Gazeteye uzanıp günlük TV programına göz attı. "Haklıymışım, dokuzda. Kanal 4."

Holly gözlerini yuvarladı. "Olamaz, affedersin, madem

öyle gidip civarda biraz dolaşayım, sonra gelirim," diyerek tabureden kalktı.

"Hey, saçmalama." İnci dişlerini göstererek konuşmuştu Daniel. "Dükkânlar çoktan kapandı, burada kalıp bana arkadaşlık edersin, tabii istersen..."

"Seni rahatsız etmeyeceksem..."

Daniel kararlı bir ses tonuyla cevap verdi. "Rahatsız etmeyeceksin."

"Kalıyorum öyleyse," dedikten sonra Holly sevinç içinde yeniden taburesine kuruldu. Daniel barın arkasında barmenlere özgü bir duruşla ellerini içki fıçılarına dayamıştı. "Güzel, bu sorunu çözdük, şimdi sana ne ikram edebilirim?" dedi gülümseyerek.

"Böylesi ne rahatmış, bara ulaşıp sipariş vermek için ne kuyruk var ne itiş kakış," esprisinden sonra Holly, "soda, lütfen," diye ekledi.

Daniel'ın kaşları havaya kalkmıştı. "Daha sert bir şey istemez misin?" Gülmesi bulaşıcıydı; ağzı kulaklarına varıyordu sanki.

"Yok, içmesem daha iyi, sonra herkes gelmeden kafayı bulurum."

Daniel, "Doğru karar," diye tasdik ederek soda şişesini almak üzere arkasındaki buzdolabına döndü. Ondaki değişikliği şimdi fark etmişti Holly; her zamanki gibi siyahlar yoktu üzerinde. Solmuş blucinin üstüne açık mavi gömlek giymişti, içinde de gözlerinin mavisini daha çarpıcı kılan beyaz tişört göze çarpıyordu. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. İnce kumaşın altından kasları belli oluyordu. Daniel bardağı ona uzatırken Holly hemencecik gözlerini kaçırdı.

"Peki, ben sana ne ısmarlayabilirim?" diye sordu.

"Yok, sağ ol, bu da benden."

Holly diretti, "Olmaz, lütfen. Sen bana çok içki ısmarladın, şimdi sıra bende."

"Tamam, o zaman bir Budweiser, lütfen." Daniel bara yaslanmış dikkatle Holly'yi süzmeye devam ediyordu.

"Nasıl yani? Ben mi vereceğim?" Holly gülerek tabureden kalktı, barın arkasına geçti. Daniel geriye çekilmiş neşeyle onu seyretmekle meşguldü.

Holly elindeki büyük boy bira bardağını fıçıdan doldururken, "Çocukken barın arkasında çalışmayı düşlerdim hep," diye anlatıyordu. Keyfi yerindeydi.

Daniel dikkatle bakmayı sürdürerek açıkladı. "İyi o zaman, iş arıyorsan, biz de bara birini arıyoruz."

Holly bira bardağını doldurmaya devam ederken, "Yok, sağ ol, ama barın öbür tarafında daha çok işe yararım," dedi gülerek.

Daniel birasından kocaman bir yudum aldı. "Peki... ama iş arayacak olursan nereye geleceğini biliyorsun. Servisin başarılıydı."

Holly, yeniden barın ön tarafına geçmişti. "Beyin ameliyatı yapmadım ki." Para çantasından bira parasını çıkarıp uzattı. "Üstü kalsın."

Daniel, "Teşekkürler," diyerek parayı kasaya koyarken Holly'nin gözleri onun kalçasına takıldığı için kendine bozuldu. Güzel bir poposu vardı ama, kaslıydı, hoş, Gerry'ninki kadar hoş olamazdı tabii.

Daniel barın arkasından çıkıp yanına giderken şakayla karışık sordu. "Kocan seni yine mi bir başına bıraktı?" Holly dudağını ısırdı, ne deseydi acaba? Gevezelik etmeye çalışan biriyle böyle iç karartıcı bir konuda konuşmanın zamanı değildi şimdi, diğer yandan zavallı adamın onu her görüşünde kocasını sormasını da istemiyordu. Yakında hakikati öğrenecek, o zaman da utancından yerin dibine girecekti.

"Daniel," dedi sevecen bir ses tonuyla, "canını sıkmak istemem, ancak benim kocam öldü."

Daniel olduğu yerde çakılı kalmıştı, yanakları hafifçe kızardı. "Yapma Holly, çok özür dilerim, bilmiyordum," dedi içtenlikle.

"Sorun değil, bilmediğini biliyorum." Bozulmadığını göstermek için gülümsüyordu Holly.

"Şey, o gece karşılaşmamıştık, fakat haberim olsaydı ce-nazeye gelirdim." Holly'nin yanına oturmuştu.

"Yok, öyle değil, Gerry şubat ayında öldü Daniel, o gece burada değildi."

Daniel'ın aklı karışmıştı anlaşılan. "Ama sen bana onun burada olduğunu..." Gerisini getirmedi, yanlış duymuş olabilirim diye düşünüyordu belli ki.

"Söyledim." Holly mahcup olmuştu, bakışlarını yere çevirdi. "Yani, burada değildi," dedi çevresine bakınarak, elini kalbine götürdü, "ama buradaydı."

Nihayet anlamıştı Daniel. "Ha, öyle. Demek ki o gece sandığımdan daha yürekli davranmışsın, hele o koşullar altında. Holly onun bu kadar rahat davranması karşısında afallamıştı. Başkası olsa kekeleyip geveler, yanından uzaklaşır ya da konuyu değiştirirdi. Daniel'ın yanında o da rahat hissediyordu kendini, gözyaşı dökmekten çekinmeksizin açıkça konuşabilirdi onunla. Başını iki yana sallayarak gülümsedi, yarışmaya nasıl katıldığını kısaca anlatmaya koyuldu.

"Declan'ın gösterisinden sonra koşup gitmemin nedeni de buydu işte," dedi gülerek.

"Berbat müzik yaptıkları için değil miydi yani?" diye takıldı Daniel, sonra düşüncelere aldı. "Evet, doğru, o gün 30 Nisan'dı."

"Öyle, bir an önce gidip zarfı açmaya can atıyordum."

"Hımmm... Bundan sonraki ne zaman?"

"Temmuz," diye cevapladı Holly heyecanla.

"30 Haziran'da seninle görüşemeyeceğiz öyleyse."

Holly güldü. "Meseleyi kavramaya başladın bakıyorum."

"Ben geldim!" Denise boş salona kuğu gibi süzüldü, üzerinde geçen yıl baloda giydiği elbise, iki dirhem bir çekirdek süslenmişti. Tom da kahkahalar atarak peşinden gelirken gözlerini ondan alamıyordu.

"Şu haline bak, çok şık olmuşsun," diye karşıladı Holly arkadaşını baştan aşağı süzerken. Holly blucin giymeye karar vermişti o gece, üstünde sade siyah bir bluz, ayağında da siyah çizmeler vardı. Epey kafa patlattıktan sonra fazla abartılı giyinmek gelmemişti içinden, böyle bomboş bir banda oturduklarına göre iyi ki öyle yapmıştı. Oysa Denise onun tam aksi yönde hareket etmişti.

"Yani," diye dalga geçti Denise, "her gece kendi galama gitmiyorum, değil mi ya?"

Tom'la Daniel kucaklaşıp selamlaştılar. Tom, Denise'e dönüp, "Bebeğim, bu Daniel, en yakın arkadaşım," dedi. Daniel'la Holly kaşlarını kaldırıp birbirlerine baktıktan sonra gülüştüler; ikisi de "bebeğim" sözcüğüne takılmıştı.

"Merhaba Tom." Denise tanıştırdıktan sonra Holly adamla tokalaşıp yanağından öptü. "Geçen görüşmemizde olanlar için özür dilerim, o gece pek kendimde değildim." Karaoke yarışması aklına gelince Holly'nin yanakları utançtan kıpkırmızı kesti.

"Yok, dert etme," dedi Tom nazikçe. Sonra Denise'e döndü. "Sen o yarışmaya katılmasaydın, Denise'le karşılaşamazdım, iyi ki oradaydın." Daniel ve Holly bakışlarıyla arkadaşlarının mutluluğu karşısında aynı sevinci paylaştılar, Holly yeniden taburesine kurulurken, bu iki erkeğin yanında kendini rahat hissettiğini fark etti.

Birazdan hoş vakit geçirdiğini keşfetti; ne zorla kahkaha atıyor ne de eğlenir gibi yapıyordu; sahiden keyifliydi. Bunu düşününce daha da mutlu oldu, ayrıca Denise'in nihayet gerçekten âşık olduğu bir erkekle tanışmasına seviniyordu.

Dakikalar sonra Kennedy ailesinin diğer üyeleri de geldiler, Sharon ve John da yanlarındaydı. Holly yerinden kalkıp arkadaşlarını karşılamaya koştu. Sharon'la kucaklaştılar. "Mer'aba şeker. Geleli çok oldu mu?"

Holly kükrüyordu. "Program saat sekizde diye anlamışım, yedi buçukta geldim."

"Olamaz," dedi Sharon, endişelenmişe benziyordu.

"Yok, merak etme, sorun yok. Daniel bana arkadaşlık etti," diyerek kulübün sahibini gösterdi parmağıyla.

"O mu?" dedi John öfkeli bir sesle. "Kendini kolla Holly, o adam biraz tuhaf. O gece Sharon'a dediklerini duymalıydın."

Holly için için güldü, arkasından da ailesinin yanına gitme bahanesiyle yanlarından uzaklaştı. Cesaret gösterip Richard'a sordu, "Meredith gelmiyor mu bu gece?"

Richard, "Gelmiyor," diye kestirip attı ve bara doğru ilerledi.

Holly, "Bunca zahmete katlanıp neden geliyor ki buralara?" diye homurdanırken Jack kardeşini şakacıktan yatıştırmak için Holly'nin başını göğsüne yaslayıp saçlarını okşamaya koyuldu.

"Herkes beni dinlesin!" Bir taburenin üstüne çıkmış bağıran Declan'ın sesiydi bu. "Ciara bu gece ne giyeceğine karar veremediği için geç kaldık, benim belgesel film her an yayına girebilir. Bu nedenle lütfen hepiniz çenenizi kapatıp yerinize otururseniz, çok iyi olacak."

"Ah, Declan." Holly'nin annesi kabalığı yüzünden oğlunu azarladı.

Holly'nin gözleri Ciara'yı aradı, çok geçmeden barda Daniel'ın yanına kurulduğunu gördü. Kendi kendine gülerek dikkatini belgesele verdi. Sunucu filmi tanıtınca herkesten bir alkış koptu, fakat öfkelenen Declan onları susturmakta gecikmedi, tek karesini bile kaçırmalarını istemiyordu.

Fonda Dublin'in harikulade gece semaları görünürken, "Şehirli Kızlar Gecesi" sözcükleri ekranda belirince Holly heyecanlanmıştı. Ekran kararıdı, bu kez "Kızlar" yazısı göründü, hemen arkasından da bir taksinin arka koltuğunda sıkış tıkış oturan Sharon, Denise, Abbey ve Ciara. Sharon konuşuyordu:

"Merhaba! Ben Sharon, bu Abbey, Denise ve Ciara."

Kızlar adları okunurken yakın çekim için teker teker poz vermişlerdi.

"Şimdi en yakın arkadaşımız Holly'nin evine gidiyoruz, çünkü bugün doğum günü..."

Sahne değişmişti, kızlar Holly'nin kapısında, "Mutlu yıllar sana," diye bağırarak ona sürpriz yapıyorlardı. Daha sonra Sharon yine takside ortaya çıktı.

"Bu gece kaz kızayız, erkek YOK..."

Kamera yine Holly'yi çekiyordu, hediyelerini açmakla meşguldü, elindeki vibratörü kameraya doğru tutarak, "Şey, buna ihtiyacım olacağı kesin!" dedi. Sharon yine takside anlatıyordu:

"Hadi kızlar, kafaları çekelim artık..."

Şimdi de Holly şampanyayı patlatıyordu, derken kızlar Boudoir'da tek üstüne tek atarken görüldüler, az sonra Holly başında yamuk duran bir taçla şişeden kamışla şampanya içiyordu.

"Kulübe gidiyoruz..."

Bunun ardından Boudoir'ın dans pistinde utanç verici hareketler yaparken görülen kızlar kapladı ekranı. Derken yine Sharon çıktı ortaya, samimiyetle konuşuyordu.

"Ama öyle fazla çıldırmayacağız. Bu gece cici kızlar gecesi!"

Sonraki sahnede üç fedai onları kulübün kapısından uzaklaştırırken kızların avaz avaz itiraz etmeleri gösterildi.

Holly'nin yüzü asılmıştı, afallamış gözlerle Sharon'a bakıyordu, onun da farklı bir hali yoktu. Erkekler katıla katıla gülerken Declan'ın sırtını sıvazlıyor, eşlerinin foyalarını yakaladı diye onu tebrik ediyorlardı. Holly, Sharon, Denise, Abbey, hatta Ciara rezil olmuş bir halde oturdukları yerde sinmişlerdi.

Declan ne halt etmişti böyle?